

CEMAAT, KÜRESEL İSLAM DEVLETİDİR

CEMAAT, KÜRESEL İSLAM DEVLETİDİR

Dr. Seyfi SAY

GÖKPINAR KİTAPLARI

İSTANBUL 2024

Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm.

El-hamdu li'llâhi Rabbi'l-'âlemîn. Ve's-salâtü ve's-selâmu 'alâ Rasûlinâ
Muhammedin ve 'alâ âlihî ve sahbihî ecma'în.

İÇİNDEKİLER

EHL-İ SÜNNET VE CEMAAT TABİRİNDE YER ALAN ‘CEMAAT’, İSLAM
DEVLETİDİR 5

CEMAAT, "İSLAM DEVLETİ"DİR; İSLAMSIZ DEVLET İSE (KUR'AN'A
GÖRE) TAĞUT EGEMENLİĞİDİR 8

“İSLAM DEVLETİ” OLARAK CEMAAT 12

"EHL-İ SÜNNET VE CEMAAT"İN CEMAATİ, SÜNNET (ŞERİAT) İLE
CEMAATİ (DEVLETLEŞMİŞ TOPLUMU) CEM ETMİŞTİR 18

İLAHİYATÇI CEHALETİ VE “CEMAAT” 23

CEMAAT, İSLAM DEVLETİDİR 30

EHL-İ SÜNNET VE CEMAAT (SÜNNET'İN VE CEMAAT'İN EHLİ)
OLMANIN ANLAMI: İSLAM DEVLETİ 35

KENDİSİNİ “CEMAAT” ZANNEDEN (BAĞRI TAŞ, KOYUNDAN YAVAŞ)
MAHCÛR KALABALIKLAR 50

"CEMAATLİK NERDE, BİZDEN GEÇMİŞ MÜSLÜMANLIK BİLE" DEMEYE
DOĞRU 57

CEMAATSİZ ZAMANLAR 66

HANGİ CEMAAT? **74**

KİTAPSIZ SULTAN (DEVLET), VE CEMAAT **87**

CEMAAT VE DEVLET-Çİ ŞİRK **94**

TEK CEMAAT, TEK DEVLET, TEK DAVA **105**

ATATÜRKÇÜ PUTPERESTLİK VE CEMAATSİZ CUMHURİYET **114**

KÂFİR OLDUĞUNU BİLMEYEN KÂFİRLER DİYARI: TÜRKİYE
CUMHURİYETİ **124**

YENİ ŞAFAK'TIN FIRILDAĞINA HİLAFET DERSİ **134**

DEVLETE, SİYASETE VE HİLAFETE DAİR (SÖZDE DİNDAR, ÖZDE
SİYASAL DİNSİZ OLMAK) **142**

AK PARTİ'LİNİN İSLAMCILIKLA SAVAŞI **147**

İSLAM'SIZ (DİNSİZ) HİLAFET PROJESİ **155**

ZEKÂ YETERSİZLİĞİNİN VE AHLÂKÎ YOZLAŞMANIN İSLAMCILIK
ELEŞTİRMENLİĞİ SEMPTOMU **161**

İMTİHANIN DOĞASINDANDIR, SINAV SIRASINDA ALEM BU VE KRAL
SENSİN, FAKAT "KALEMLERİ KALDIRIN, ŞİMDİ HESAP VAKTİ"
DENİLEN BİR AN GELİR **167**

HİLAFET (İMAMET) VE DEVLET BAŞKANLIĞI **177**

İSLAM'A DEVLETİ ÇOK GÖREN MÜSLÜMANIMSILAR **188**

LORD CURZON'UN YERLİ-MİLLİ MÜRİTLERİ, "SON KALE" BÜLBÜLLERİ
199

DEVLET, ŞERİAT/HUKUK, VAHİY VE AKIL **207**

MAZLUMLARIN SİĞİNAĞI "SON KALE", CEMAAT VE İSLAM DEVLETİ
221

LAİKLİK, ACIKILDIĞINDA AFİYETLE YENİLEN HELVADAN MAMUL
"HUKUK DEVLETİ" PUTU, VE 28 ŞUBAT **227**

“EHVEN-İ ŞER” FIRKA YA DA CEMAATİMSİLER **242**

ULUS-DEVLET FIRKACILIĞI VE TÜRKiYECİLİK **254**

EHL-İ SÜNNET VE CEMAAT TABİRİNDE YER ALAN ‘CEMAAT’, İSLAM DEVLETİDİR

Dünya Müslümanlarının büyük çoğunluğunun kendisini **Ehl-i Sünnet ve Cemaat mezhebi** mensubu kabul ettiği biliniyor.

Türkiye’de de durum aynıdır.

Ancak, çok az kişinin Ehl-i Sünnet ve Cemaat (**ehlü’s-Sünneti ve’l-Cemâ’ati**) tabirinde geçen cemaatten kastın ne olduğu konusunda bilgi sahibi olduğu görülüyor.

Ehl-i Sünnet ve Cemaat’ten olmak, “mutlak” manada bir “sünnet”i (herhangi bir **sünneti/geleneği**) takip etmek ve bunun yanı sıra “yalnız başına hareket etmek yerine bir **topluluk (cemaat)** içinde yer almak” anlamına gelmez.

Buradaki **sünnet**, (İngilizce’deki “the”ya karşılık gelen) “el” takısı/edatı ile ifade edilen belirli bir sünnettir. Yani Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem’in sünneti.

Kastedilen cemaat de yine “el” takısı ile ifade edilen cemaattir: **el-Cemâ’atü**.

Bu cemaat, “**bir siyasal lider** (halife/imam) etrafında toplanıp **devletleşerek Şeriat’i uygulayan, Allahu Teala’ya şirk koşup isyan etmekten ve tağuta boyun eğmekten kaçınan İslam toplumu/ümmeti**” demektir.

Bir başka ifadeyle el-Cemâ’at, “**ümmet devleti**”dir, “ümmetin devleti”.

Diğer bir deyişle (bütün Müslümanları temsil eden, Müslümanların birliği esası üzerine kurulu, başında halife bulunan) **İslam devletidir**.

*

Bu söylediklerimiz, **siyaset felsefesi** yapma meraklılarının ya da **İslam'ı güncelleyip** laikliğe (siyasal dinsizliğe) uydurmak için el çabukluğu ve dil kıvraklığından yararlanan modernist-tarihselci **ilahiyat illüzyonistlerinin** uydurmaları kabilinden bir kendi icadımız değildir.

Akıl ve naklin (ayet ve hadîslerin) ortaya koyduğu gerçektir.

Bu kitap boyunca konu ile ilgili argümanları sıralayacak, ulema tarafından ortaya konulmuş olan şer'î ve aklî delilleri aktaracağız.

*

Evet, **Ehl-i Sünnet ve Cemaat'ten olmak**, Sünnet'e tabi olmak, “İslam'ın güncellenmesi” gibi abrakadabralar ve “**tecdîd**” kavramının istismarına dayalı mugalata ve demagogilerle onu (moda durumundaki) “yükselen trend”ler lokomotifinin peşine takma bid'atçılığından uzak durmaktır.

Yine, **Ehl-i Sünnet ve Cemaat'ten olmak**, ümmeti temsil eden bir devletin (hilafetin) bulunduğu zamanda İslam devletine (cemaate) tabi olmak, böyle bir devletin bulunmadığı zamanda ise onun kurulmasının **vacip** olduğunu kabul ederek (zihniyet düzeyinde) “**ulus-devlet / ulusal devlet / milli devlet**” tefrika ve hizipçiliğinden, bölücülüğünden uzak durmaktır.

Dahası, **Ehl-i Sünnet ve Cemaat'ten olmak**, *Kur'an*'da yer alan “**millet**” kelimesinin içinin boşaltılıp “**ırk**” ya da “ulus” manasında kullanılması sahtekârlığına, yani **kavram hırsızlığına/gaspçılığına** dayalı “**milliyetçiliğe**” prim vermemek, böylesi bir “bölücülük” temelli **cahiliye davası** gütmekten kaçınmaktır.

*

Ulus-devlet (milli devlet) idealine bağlı olanlar (ulusalcılar/milliyetçiler), **zihniyet** olarak Ehl-i Sünnet ve Cemaat mezhebine sırt çevirmiş bir kesimdir.

Bunların bir bölümü, esas itibariyle Ehl-i Sünnet'ten olmayı (hatta müslüman olmayı) umursamayan kaşar **dalalet ehli**dir.

Büyük bölümü ise, neyi savunduğundan, neye inandığından habersiz, zamanın moda akımlarının seli içinde yuvarlanıp giden (iradesini ve aklını kullanmaya üşenen) tembel beyinlilerdir.

Farkında olsunlar veya olmasınlar, bunların benimsedikleri mezhep Ehl-i Sünnet ve Cemaat mezhebi değil, **milliyetçilik** (bazen de ulusalcılık) diye adlandırdıkları **kavmiyetçilik mezhebidir**.

*

Kısacası, **İslam devleti** idealine (Cemaat idealine) bağlı olmak, Ehl-i Sünnet ve Cemaat'ten olmanın şartıdır.

İslam devleti idealine bağlı olmayanlar Ehl-i Sünnet ve Cemaat'ten değildir. **Ehl-i bid'attir**.

“Cemaat ehli” değil, **kavim eksenli “bölücülük ehli”**dirler.

Bunlar, birilerinin kendi laik (siyasal dinsiz) yapılarından/topluluklarından/devletlerinden ayrılmak istemesini lanetlenmesi gereken bir **bölücülük** olarak kabul ederler, fakat kendilerinin “**ümme**t”in bir parçası olarak “**müslüman birliği**” içinde yer almaları gerektiği düşüncesini kabul etmezler.

Cemaat'e bu kadar uzaktırlar.

Ne Sünnet'in ehlidirler ne de Cemaat'in (Ki cemaat, Sünnet'e bağlılığın bir gereği olduğu için, cemaat anlayışından yüz çeviren aynı zamanda Sünnet'ten yüz çevirmiş olur).

CEMAAT, "İSLAM DEVLETİ"DİR; İSLAMSIZ DEVLET İSE (KUR'AN'A GÖRE) TAĞUT EGEMENLİĞİDİR

“D-v-l” kök harflerinden türemiş olan **devlet**, Türkçe’ye Arapça’dan geçmiş bir kelime..

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem zamanında da kullanılan bu tabir **Kur’an**’da geçmekle birlikte (Haşr 59/7), o dönemde bugünkü anlamını taşımıyordu.

Şu anda Türkçe’de kullandığımız “**tedâvül**” kelimesiyle ilişkili bir manada kullanılıyordu; ki bu kelime ile devlet kelimesi aynı kökten (d-v-l) türemiştir.

Bununla birlikte Araplar, Roma/Bizans ve İran gibi imparatorlukların varlığının farkındaydılar ve onlardaki “**devlet**”lik **durumunu** ifade eden bir kelimeye sahiptiler: **Mülk**.

Bu kelimeyle aynı kökten türemiş olan “**memleket**” (**meliklik, krallık**) sözcüğünü bugün de kullanıyorlar. Öyle ki, Suudi Arabistan **Krallığı**’nın resmî adı **el-Memleketü ’l-Arabiyyetü ’s-Suûdiyye**’dir.

*

Evet, **mâlik** ve **melik** (hükümdar, kral) kelimeleri, “sahip olmak, hâkimiyet/egemenlik, güç, iktidar” anlamlarına gelen **mülk** kelimesi ile aynı kökten türemiştir.

Nitekim bu sözcük **Kur’an**’da geçmekte, Yusuf Suresi’nde o günkü Mısır hükümdarı için “**melik**” tabiri kullanılmaktadır (Yusuf, 12/76).

Dolayısıyla **mülk**, Araplar’ın o gün dünyada hakim olan devletler için kullandıkları bir tabirdi, sonradan “**devlet**” kelimesiyle ifade edilecek olan olguyu yansıtıyordu.

Mülk diye adlandırılan, baştaki yöneticinin (kral, padişah, sultan, hakan, sezar, kayzer, kiswa, çar vs. anlamında) **melik** diye isimlendirildiği bu devlet yapısı, İslam'ın öngörüp “**ideal**” olarak ortaya koyduğu bir siyasal düzene/nizama karşılık gelmiyordu.

*

Nitekim Hz. Peygamber s.a.s., kendisinden sonra **hilâfetin** (*hilâfetü'n-nübüvve*) otuz yıl devam edeceğini, daha sonra idarenin “**mülk**”e (*mülkün adûdun*) dönüşeceğini haber vermiştir (Ebû Dâvûd, “Sünnet”, 8; Tirmizî, “Fiten”, 48; *Müsned*, IV, 273; V, 50, 220-221).

Bu hadîs çerçevesinde **mülk (meliklik)**, nübüvvet menheci üzere bir hilafeti temsil etmiyor olsa da, yani melik konumundaki kişiler Peygamber s.a.s.'in halifesi unvanını taşıma liyakati ve yeterliliğine (ya da hakkına) sahip bulunmuyor olsalar da, yine de başında bulundukları devlet “müslümanların devleti”ydi, **İslam devletiydi**.

Bununla birlikte söz konusu melikler kendilerini melik olarak adlandırmaktan kaçınıyor, hem “**meşruiyet**”i sağlama hem de kişisel itibarlarını büyütme noktasından kendilerini halife olarak takdim ediyor ve öyle adlandırılmak istiyorlardı.

Ancak, hadîs çerçevesinde düşünüldüğünde bu halifelik iddiası sözde kalıyor, olay özünde “mülk” mahiyetini taşıyordu.

(Öyle ki ashabın “Cennet’le müjdelenenler”inden Sa’d bin Ebî Vakkas r. a., Muaviye r. a. Hz. Hasan’dan hilafeti devraldığında ona, biat etmiş olduğu halde, “Ey Melik...” diye hitap etmiş, Muaviye r. a. rica makamında “Emîrül-müminîn deseydin ne olurdu...” karşılığını vermiştir. Onun bu şekilde hitap etmesi, söz konusu “otuz yıl” hadisinden kaynaklanıyor olmalıdır. Türkiye İlahiyat sirkinin duayen canbazı Mehmed Said Hatiboğlu adlı ilmi de zekâsı da yetersiz şahıs,

“**cebâbire**”/**zorbarlar** kaydı ile ucu günümüze de dayandığı için olsa gerek, bu hadîs hakkında da şüpheler uyandırmaya çalışmış... Oryantalist hezeyanları sorgulama söz konusu olduğunda beyni felçli bir yatalak insan karikatürüne dönüşen, faltaşı gibi açılmış gözleri sabit bir noktada donup kalmış bitkisel hayat yaşayan bir canlı cenaze halini alan bu Batı hayranı sürüngen şahsı, inşaallah ilerde “hilafetin Kureyşîliği” bahsi üzerinde dururken tekrar hatırlayacağız.)

Evet, otuz yıllık bir süreçten sonra ortaya çıkan meliklik devresinde ortada (devlet başkanlığı düzeyinde) “sahici” bir hilafet kalmamış olsa da, “Müslümanların devleti”, yani Şeriat ilkelerine bağlı siyasi ümmet birliği (cemaat) mevcuttu.

Ve Müslümanların bu birliğe (cemaate) bağlılık göstermeleri, parçalanmamaları gerekiyordu.

*

İşte hadîs-i şerîflerde bu “**İslam devletine** bağlılık” durumu “**cemaat**” kavramı ile ifade edilmiş, ümmet **cemaati terkten**, tefrikadan sakındırılmıştır.

Ancak bu sakındırma, o gün “devlet” kurumuna hakim olan hükümet etme biçimine (“**mülk**”e) bağlılık ile ifade edilmemiştir, çünkü mesele bir melik’e ya da mülk şeklindeki bir rejime itaat değil, “**Müslümanların siyasi birliğini** yansıtan devlet”e bağlı kalma meselesiydi.

Mülk gibi rejim tiplerini (ya da hükümet modellerini) aşan bu “**ümmet devleti**” olgusu (sonraki yazılarda inşaallah ayrıntılı biçimde göreceğimiz gibi) hadîslerde **cemaat** kavramı ile ifade edilmiştir.

[Merhum Ali Ulvi Kurucu, ***Hatıralar***’ının ikinci cildinde, Ezher’de talebeyken Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi’den dinlemiş oldukları bazı tarihî gerçekleri aktarır. Onun anlattığına göre, Şeyhülislam, Sultan Vahideddin’in Mustafa Kemal’i olağanüstü yetkilerle Anadolu’ya göndermesinin akabinde neler olacağını tahmin

ettiği için, onu bundan vazgeçirmeye çalışmış, Vahideddin'in ona cevabı şu olmuştur (s. 58):

“Efendi hazretleri, vaziyet belli; ben vatanımı kurtarmak istiyorum; ne pahasına olursa olsun, vatanımın kurtulmasını istiyorum. Efendi hazretleri, anlaşıyor ki siz, saltanatımın tehlikeye düşeceğinden korkuyorsunuz. Onu korumamı istiyorsunuz...”

Buna karşı Şeyhülislam şu cevabı vermiştir:

“Efendim, benim endişem, sizin saltanatınız için değildir. Bugün saltanatınızın temsil ettiği dinimiz içindir. Bendeniz, din gider diye korkuyorum. Saltanat giderse, yerine bir saltanat daha bulunur. Fakat **din giderse, ... din daha gelemez**. Benim korktuğum budur. Eğer mutlaka, bir zat, bir asker gönderilecekse, başka birini araştıralım. Bana da bir söz hakkı tanıyın. Siz bu dinin halifesi, ben de şeyhülislâmıyım. Din cihetinden, sizin kadar ben de mes'ulüm..”]

*

Ehl-i Sünnet ve Cemaat mezhebini benimsemiş, **cemaat** kavramı çerçevesinde İslam (Şeriat) devleti idealine ve **ümmetin siyasal birliği ilkesine** bağlılığı ifade eder.

Bu ilke, “**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**” bir ilkedir.

“İSLAM DEVLETİ” OLARAK CEMAAT

Cemaat kelimesinin Arapça’daki sözlük anlamına (gündelik dildeki kullanımına) yabancı değiliz.

TDV İslâm Ansiklopedisi’nin “Cemaat” maddesinin ilk paragrafı, bildiğimiz manaları ortaya koyuyor:

“Toplamak, bir araya getirmek” anlamındaki **cem**‘ masdarından türeyen Arapça bir isim olup sözlükte “**insan topluluğu**” mânasına gelir. **Fıkıh terimi** olarak namazı imamla birlikte kılan topluluğu ifade etmek için kullanılır.

(Ferdinand Tönnies adlı Alman sosyoloğunun Gemeinschaft-Gesellschaft ayrımını cemaat-cemiyet kelimeleriyle Türkçeleştirme işgüzârlığı yaparak cemaat kavramının kolunu kanadını budadığında kendisini “aydın” olmuş zanneden “montaj kültür endüstrisi” ithalatçılarının “taklitçi” ukalalıkları konumuzun dışında.)

Camiye gitmeyip kenardaki kahvehanede dedikodu ile vakit öldüren topluluk da aslında (sözlük anlamı itibariyle) cemaattir, fakat kelimenin fıkıh alanındaki anlamı bakımından cemaat değildirler.

Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem’in bazı hadîslerinde geçtiği şekliyle ise cemaat, çok daha özel bir anlam kazanmakta, sadece fıkıh terimi değil, aynı zamanda **itikad/akaid terimi** haline gelmektedir.

Ehl-i Sünnet ve Cemaat tabirindeki cemaat, bu şekilde ıstılahî/terimsel bir anlama sahiptir.

*

Araplar’ın cemaat kelimesinin sözlük anlamını bildikleri halde hadîslerde sözü edilen cemaatin ne olduğuna dair ulemaya sorular yöneltilmiş olmaları nedensiz değildir.

Buna bağlı olarak ulema, hadîslerde geçtiği şekliyle cemaatin hangi manalara gelebileceği konusunda farklı değerlendirmeler yapmışlardır.

Nitekim *TDV İslâm Ansiklopedisi*’nin “Ehl-Sünnet” maddesinde şöyle deniliyor:

Sözlükte “mânevî alanda çizilen yolu benimseyenler” anlamına gelen **ehl-i sünnet** (ehlü’s-sünne) tamlaması ehlü’s-sünne ve’l-**cemâa** (ehl-i sünnet ve’l-**cemâat**) ifadesinin kısaltılmış şeklidir. Buradaki sünnetten maksat, dini tebliğ ve beyan etmekle görevli bulunan Hz. Peygamber’in İslâm’ın temel konularını anlama ve benimseme tarzıdır. Cemaat kavramı, **her devirdeki müslümanların büyük ekseriyeti (sevâd-ı a‘zam) ve müctehid âlimler** gibi farklı şekillerde yorumlanmışsa da ...

Bu şekilde iki ayrı görüş ya da yorum dile getirildikten sonra üçüncü bir yorum, İmam Şatıbî’ye atfen “tercih edilen görüş” olarak aktarılıyor.

... yorumlanmışsa da vahyin ilk muhatapları olup inanç, ibadet, hukuk ve ahlâk cepheleriyle İslâm’ı bir bütün olarak sonraki nesillere aktaran **ashap cemaati** anlamına geldiği yolundaki görüş tercih edilmiştir (Şâtıbî, II, 258-265).

*

Bu yorumlar etrafında düşünülürse, hadîslerde belirtilen “**cemaati terk**” olgusu ya “Müslümanların büyük ekseriyetini (**sevâd-ı a‘zam**)” terk, ya müctehid âlimlere sırt çevirme, ya da “ashabı değersiz görme” anlamına gelecektir.

Bu yorumların her birinde bir hakikat payı varsa da, bunlar, “cemaati terk” olgusunu tek başlarına tam bir açıklıkla izaha yetmemektedir.

Mesela bir müslümanın günümüzde **cemaat** diye adlandırılan halihazırdaki gruplardan (firkalardan, hiziplerden, sivil toplum hareketlerinden) ya da siyasal hareketlerden birine katılıyor olmasını bile “Müslümanların büyük çoğunluğu”na sırt çevirme olarak yorumlamak mümkündür.

Çünkü bu cemaatçıkların hiçbiri, **sevâd-azam** değildir. Ayrı birer “atomik” teşekkül olarak ortaya çıkmaları itibariyle de sevâd-ı azamla aralarına mesafe koymuş olmaktadırlar.

Ancak, “cemaat” kavramı “müslümanların siyasal birliği”ni yansıtan **İslam devleti** olarak alındığında, böylesi grupların hiç biri (devlet otoritesini ve Şeriat’i tanımazlık etmedikleri sürece) cemaatten ayrılmakla suçlanamazlar.

*

Cemaatin **müctehid âlimler** olarak yorumlanması durumunda cemaat, **bir mezhebe mensubiyet** (ya da mensubiyet iddiası) anlamına gelecektir.

Bu durumda cemaati terk, **mezhepsizlik** ya da mezhep tanımazlık olur.

Bu yorum da gerçeğin sadece bir yönünü ifade etmektedir, tek başına yeterli değildir.

Cemaatin **ashab topluluğu** olduğu yönündeki görüş (fırka-i naciye / kurtulan fırka hadisinden dolayı) buna göre daha tutarlı ve ikna edici olmakla birlikte, “cemaati terk” olgusunu salt “ashab aleyhinde konuşmama” haline getirmeye müsait olduğu için, yeterli bir açıklama olmaktan uzaktır.

Cemaatten olmak için bu gereklidir, fakat yeterli değildir.

*

Asıl temel sorun ise şu:

Müslümanlar müctehid imamlara saygı duyup onlardan herhangi birinin mezhebine tabi olmakla İslam'ı doğru anlayıp yaşama yönünde isabetli bir adım atmış olmakla birlikte, salt böyle yapmalarından hareketle (mesela Ahmet'in Hanefî, Mehmet'in Şafî mezheb olmasıyla) cemaat haline gelmiş, bir cemaat teşkil etmiş olmazlar.

Aynı şekilde, Müslüman bireylerin ashabı hayırla yâd ediyor, onlardan kalan bilgi birikimini esas alıyor olmaları, cemaat kavramının içini tek başına doldurmaya yetecek bir nitelikte değildir.

Ayrıca bu durumda cemaat vasfını kazanmaya elverişli tek topluluğun (en azından söylem düzeyinde) Selefiler olduğunu (onlardaki ashab vurgusu nedeniyle) söylemek gerekecektir.

*

Bu üçü içinde en tutarlı yorum **sevâd-ı azam** olarak gözükmektedir.

Çünkü sevâd-ı azam tabiri, insan topluluğuna işaret ediyor olması hasebiyle, meseleyi salt zihniyet sorunu (fikir akımı, düşünce tarzı) olmaktan çıkarıp **sosyolojik** bir zemine taşıyor.

Ayrıca bu kavram, diğer yorumları geçersiz ya da gereksiz hale de getirmiyor.

Ancak burada önümüze şöyle bir soru gelmektedir: Sevâd-ı azam'ı tayinde/belirlemede ölçümüz ne olacaktır?

İnsanların ırkı mı, rengi mi, dili mi, mezhebi mi, malı mülkü mü, ne olacaktır?

Mesela “Hanefiler çoğunlukta, yani bunlar sevâd-ı azam (büyük karaltı, büyük topluluk), dolayısıyla hepimiz Hanefî olmalıyız, aksi takdirde cemaati terk etmiş oluruz” mu diyeceğiz?

Ya da, sözgelimi “En kalabalık müslüman kavim Endonezyalılar, o halde Endonezyalılar'a tabi olmalıyız” gibisinden çıkarımlarda mı bulunacağız?

*

TDV İslâm Ansiklopedisi'nin "Ehl-Sünnet" maddesinin ilerleyen satırlarında yer alan şu ifade bu noktada bize ışık tutuyor:

Bu hususlar dikkate alınarak Ehl-i sünnet ve'l-cemâat tabirinde yer alan "sünnet" ashabın yaygın telakkisi, "cemaat" de **çoğunluğun siyasî temayülü** şeklinde yorumlanmıştır.

Çoğunluğun siyasî temayülü tabirinde geçen **çoğunluk**, sevâd-ı azam'a karşılık geliyor.

Buradaki **siyasî temayül** ifadesi, cemaatin "*ashab topluluğu*"na ve "*müctehid âlimler*"e tabi olma şeklindeki yorumlarını geçersiz hale getirecek tarzda anlaşılamaz.

Yani Ehl-i Sünnet ve Cemaat'ten olmak, siyasî temayül (eğilim) bakımından ashabın yolunu takip etmeyi ve müctehid âlimlerin siyasal konulardaki fetvalarına göre hareket etmeyi (kısacası Şeriat'ı benimsemeyi) tazammun eder.

Ancak topluluğun siyasî temayülü denilince anlaşılması gereken, sadece bunlar değildir, belirli bir zamandaki sevâd-ı azam'ın (yaşayan insan topluluğunun) **siyasî hareketidir**.

Yani sevâd-ı azam'a ait (ümmetin büyük çoğunluğunun tasvibine mazhar olan) **İslam (Şeriat) devletidir**.

Böylesi bir devlet, sadece sevâd-ı azam'ın desteğini almış olması nedeniyle değil, aynı zamanda ashabın yolunu takip etmesi ve müctehid âlimlerin fetvalarıyla amel etmesi (Şeriat'ı uygulaması) itibariyle cemaattir.

*

Eğer cemaat salt ahabın yoluna değer verme, müctehid imamlara saygı duyup tabi olma ya da siyasal eğilim sahibi olma meselesi olsaydı, yani cemaatin “**devlet**” **anlamına gelen sosyo-politik yönü** bulunmasaydı, ümmet için “cemaatsiz” bir dönemden söz etmek mümkün olmazdı.

Halbuki, Huzeyfe r. a.’in rivayet ettiği bir hadis “cemaat”siz dönemden söz etmektedir.

Bu cemaatsiz dönem, Müslümanların halifesi tarafından idare edilen İslam devletinin bulunmadığı zamanları ifade etmektedir.

Bu noktaya ilerde tekrar döneceğiz inşaallah.

"EHL-İ SÜNNET VE CEMAAT"IN CEMAATİ, SÜNNET (ŞERİAT) İLE CEMAATİ (DEVLETLEŞMİŞ TOPLUMU) CEM ETMİŞTİR

Öncelikle şu hususu belirtmemiz gerekiyor:

Laik (siyasal dinsiz) bir ülke olma durumundaki Türkiye’de devlet, dine karışıyor, fakat dini kendisine (zararsız gördüğü kültürel öğeler dışında) karıştırmıyor.

Fakat anayasasındaki “**din ve vicdan hürriyeti**” kaydından, “**demokratik bir çağdaş hukuk devleti**” olma iddiasından dolayı bunu ancak kısmen açıkça yapabiliyor.

Dine büyük ölçüde **örtülü yöntemlerle** müdahale ediliyor.

Bunun önde gelen aparatlarından biri ise **ilahiyat fakülteleri**..

Hayattaki en yüce idealleri prof.luk, dekanlık, rektörlük gibi unvanları devşirme, Diyanet İşleri Başkanı olma, “aydın din bilgini” diye alkış alma olan “bir kısım” ilahiyatçı akademisyenlerin (Ki bunların **MİT**’le ya da MİT’in taşeronlarıyla “iltisak”lı olduklarını gösteren pekçok karîne mevcut), İslam’ın laik (siyasal dinsiz) devletin seküler tekerine çomak sokamayacak şekilde yeniden yorumlanması (güncellenmesi) için lafları eveleyip geveledikleri görülüyor.

(Son dönemde bu İlahiyat akademisyenlerine cübbeli-cübbesiz tarikatçılar, Ezher’li şovmenler vs. de eklenerek kadro zenginleştirilmiş durumda.)

*

Bir önceki yazıda alıntılar yaptığımız **TDV İslâm Ansiklopedisi**’nin “Ehl-i Sünnet” maddesinin yazarı ilahiyatçı Prof. Yusuf Şevki Yavuz’un sözlerinin edasından ve üslubundan da böyle bir “koku” geliyor.

Geçmiş yıllarda bu şahıs (sanki kendisine **derin** bir yerlerden sipariş verilmiş gibi) sosyal medyada “**Said Nursi Hakkında Bilinmesi Gereken Gerçekler**” başlığı altında iftira ve çarpıtmalara dayanan bir paylaşım yapmış bulunuyordu.

Malum, merhum Bediüzzaman, bu laik (siyasal dinsiz) düzenin insanlıktan çıkmış "imtiyazlıları"nın kendi bekaları için tehlikeli kabul edip kafayı taktıkları, uğraşmadan edemedikleri âlimlerden biriydi.. Ona, vicdanlı insanların köpeklerle bile reva görmeyeceği "zehirle itlaf" akıbetini reva görmüşler, defalarca zehirlemişlerdi.

Bediüzzaman’la her konuda yüzde yüz aynı şekilde düşüneceksiniz diye bir şart yok, fakat bu ülkenin geçmişindeki Ezan’ı bile yasaklamış, (çorap giymedin diye hunharca katleder gibi) şapka giymedin diye samimi dindarları idam etmiş İslam düşmanı zorba caniler hakkında bir inilti, bir sızıltı, bir vızıltı, bir fısıltı bile çıkarmayan dünyaperestlerin onun gibi ilmi, takvası, zühdü, İslam’a bağlılığı, salabet-i diniyesi ortada olan mazlum ve mağdur, ahir ömrünü acılar içinde geçirmiş çilekeş bir zata böyle yeldeğirmenlerine saldırır gibi hücumla geçmeleri, herhalde salt Bediüzzaman’ın sözlerinde (güya) “İslamî açıdan tenkit edilmesi gereken” ifadeler görmüş olmalarından kaynaklanıyor olamaz.

Prof. Ahmet Akgündüz, 28 Şubat sürecinde İlahiyat’ta kızların başlarını açmalarını savunmuş olan bu Yusuf Şevki Yavuz’un sözlerine şöyle cevap vermiş:

Demirel Cumhurbaşkanı iken, “**Dinde Reform**” diye 20 sayfalık bir **rapor** hazırlattı. Bana da hazırlayanlardan biri tarafından bu rapor gönderildi. Bu raporda zamanın Diyânet İşleri Başkanı, TRT’nin Dinî Yayınlardan sorumlu bir adamı, bir zaman Diyânet İşleri Başkan Yardımcılığı yapmış biri ile çift isimli ve soyadı Yavuz olan biri de vardı. Sayın câhil Prof., Demirel’in talimatıyla “**Hız. Muhammed’in kurmak istediği devlet, Mustafa Kemal’in kurduğu laik devlettir**” diyecek kadar

alçalan dinde reform raporu hazırlayan sahtekârlar arasında sen de var mısın?

(<https://www.risalehaber.com/akgunduzden-yusuf-sevki-yavuza-hz-muhammedin-devleti-m-kemalin-kurdugu-laik-devletti-348897h.htm>)

*

Gelelim asıl konumuza..

Bu adamın (İslâmî duyarlılığı geçtik) ilmî ciddiyet ve bilimsel yeterlilikten mahrum olduğunu, *TDV İslâm Ansiklopedisi* için kaleme almış bulunduğu “Ehl-i Sünnet” maddesi de ortaya koyuyor.

Bir önceki yazıda ondan şu alıntıyı yapmıştık:

"Cemaat kavramı, **her devirdeki müslümanların büyük ekseriyeti (sevâd-ı a‘zam) ve müctehid âlimler** gibi farklı şekillerde yorumlanmışsa da vahyin ilk muhatapları olup inanç, ibadet, hukuk ve ahlâk cepheleriyle İslâm’ı bir bütün olarak sonraki nesillere aktaran **ashap cemaati** anlamına geldiği yolundaki görüş tercih edilmiştir (Şâtıbî, II, 258-265)."

Atıfta bulunulan kaynak, maddenin altındaki “Bibliyografya”da şu şekilde geçiyor: Şâtıbî, *el-Muvâfakât*, II, 258-265.

Kitabın basım yerinin ve baskı tarihinin gösterilmesi gerekirken bunlar nedense yok.

el-Muvâfakât Türkçe’ye Prof. Mehmet Erdoğan tarafından tercüme edilmiş durumda.. Ancak, söz konusu maddede kaynağın veriliş tarzından, Arapça baskısına atıfta bulunulduğu anlaşıyor. Oraya baktığımızda ise “ruhsatlar” bahsinin anlatılmakta olduğunu görüyoruz. Cemaat konusunun esamisi bile geçmiyor.

Peki eserin diğerk sayfalarında veya ciltlerinde geçiyor mu?

Hayır!

*

Bununla birlikte İmam Şatıbî meseleyi (Ahmet İyibildiren tarafından Türkçe'ye tercüme edilen) **el-İ'tisâm** adlı eserinde ele almış durumda.

“Yusuf Şevki Yavuz yoksa kitabın adını mı yanlış yazmış” diye **el-İ'tisâm**'ın ikinci cildinin sözü edilen sayfalarına baktığımızda yine tutarsızlık görüyoruz. 258 ve devamında değil, 255 ve 256'ncı sayfalarda cemaat meselesi, kavramın yanlış kullanımına itiraz sadedinde geçiyor.

Söz konusu sayfalarda dikkat çekilen husus şu:

Bid'atlerin yayılıp sünnetlerin yerini aldığı, hemen herkesin bid'atlerle amel ettiği zamanlarda bazı insanlar şöyle diyebilmektedirler: “Darb-ı meselde, atasözünde denilmiştir ki, tek başına isabet kaydetmektense insanlarla birlikte hata et! Kamuoyunun (halkın, milletin, toplumun) hatası doğru, senin kendi başına bulduğun doğru ise yanlıştır.”

İmam ayrıca böylesi kimselerin, iddialarını desteklemek için, "**Cemaate tâbi ol, sürüden ayrılanı kurt kapar**" ve "**İhtilaf etmeyin ki kalpleriniz birbirine karşı hale gelmesin**" anlamlarına gelen hadîsleri delil olarak öne sürdüklerini belirtiyor ve bunlara göre “**cemaat**”ın, nasıl bir topluluk olduğu önem taşımaksızın insan topluluğu olduğuna dikkat çekiyor.

Ardından da, cemaatin ne anlama geldiği konusunu daha sonra ele alacağını belirtiyor ve cemaatin, “**dünyada tek başına kalmış bir kişi de olsa, Sünnet'e tabi olan**” olduğunu söylüyor. (Ebû İshak İbrâhim bin Mûsâ eş-Şatıbî, **el-İ'tisâm**, C. 2, Kahire: Mektebetü't-tevhid, t. y., s. 255-6.)

Sünnet'ten (Şeriat'ten) yüz çeviren bir topluluk (grup, parti, etnik unsur, kurum, teşkilat, örgüt, kavim/ulus), ne kadar kalabalık olursa olsun, "Ehl-i Sünnet ve Cemaat" tabiriyle kast edilen cemaat değildir.

Ehl-i Sünnet ve Cemaat indinde Sünnet ile Cemaat birbirinden ayrılamaz.

*

Ancak, bundan hareketle hemen "*Cemaat kavramı farklı şekillerde yorumlanmışsa da 'Sünnet'e uyanlar topluluğu' anlamına geldiği yolundaki görüş tercih edilmiştir*" diyerek dosyayı kapatmak gerekmiyor.

İmam'ın konuyu kitabının ilerleyen sayfalarında nasıl ele aldığını inşaallah bir sonraki yazıda göreceğiz.

İLAHİYATÇI CEHALETİ VE “CEMAAT”

TDV İslâm Ansiklopedisi’nin “Ehl-i Sünnet” maddesinin yazarı Yusuf Şevki Yavuz’un “cemaat” kavramını tam açıklayamadığı ve İmam Şatıbî’nin konuyla ilgili ifadelerini de hem eksik aktardığı hem de yanlış yorumladığı görülüyor.

Çünkü söz konusu maddede yer alan *"Cemaat kavramı, ... farklı şekillerde yorumlanmışsa da ... İslâm'ı bir bütün olarak sonraki nesillere aktaran **ashap cemaati** anlamına geldiği yolundaki görüş tercih edilmiştir (Şâtıbî, II, 258-265)"* şeklindeki ifadesi doğru değil.

Çünkü İmam Şatıbî cemaatten sadece “ashab”ı anlıyor değil.

“Cemaat”ten kastın sadece ashap topluluğu olduğu kabul edilirse, sahabenin son ferdi de vefat edince cemaatin yok olup gitmiş olduğunu kabul etmek gerekir.

Evet, Huzeyfe r. a.’in rivayet ettiği hadiste geçtiği gibi ümmetin “cemaatsız” zamanları olacaktır, fakat bu, ashabin vefatıyla değil, “tüm Müslümanların bağlılık arz edip biat ettikleri bir halife/imam tarafından yönetilen bir İslam devleti”nin bulunmamasıyla ortaya çıkan bir durumdur.

*

Yusuf Şevki Yavuz’un İmam Şatıbî’nin görüşlerini yanlış aktardığı, İmam’ın *el-İ’tisam* adlı eserinde yer alan şu ifadelerinden de anlaşılıyor:

“... (Cemaatin ne olduğu konusunda yanılan kişilerin) Bu konudaki görüşleri, kendisine ittiba edilmesi emredilen cemaatin --ki fırka-yı nâciyedir (kurtulmuş topluluktur)—, **toplumun genelinin (kamuoyunun, umurun) üzerinde** bulunduğu şey (üzerinde olma) olduğu anlayışı üzerine kuruludur. Böylece, gerçekte cemaatin, Hz. Peygamber’in

(s.a.s), onun ashabının ve **onlara güzelce tâbi olanların üzerinde bulunduqları şey** (üzerinde olma) olduğunu bilememiş oldular.”

(eş-Şâtıbî, *el-İ'tisâm*, C. 1, Kahire: Mektebetü't-tevhid, t. y., s. 21.)

Görüldüğü gibi, İmam Şatıbî sadece ashabdan söz etmiyor, “onlara güzelce uyanlar”ın (**ve't-tâbi'ûne lehüm bi-ihsânin**), yani Sünnet'e tabi olanların biraraya gelmek suretiyle oluşturdukları topluluğu da **cemaat** olarak nitelendiriyor (Ya da cemaate dahil ediyor).

Prof. Yavuz'un yazdığı satırlarda bu “**onlara ihsan üzere tâbi olanlar**” kaydı nerde peki?.. Ara ki bulasın, alıp başını Kaf Dağı'nın ardına gitmiş.

Burada “onlara güzelce uyanlar” ifadesiyle “**yaşayan insanlar**”dan söz edilmektedir.

Cemaat, sadece vefat etmiş olan ashabdan ibaret değildir.

*

İmam Şatıbî'nin sözlerini aktarmaya devam edeceğiz, fakat önce, İslam'ın siyasal boyutunu (siyasete ilişkin hükümlerini) geçersiz ilan etmek için Hristiyan ve Yahudiler ile onların **içimizdeki işbirlikçilerinin** çevirdikleri dolaplardan söz etmek gerekiyor.

İçimizdeki işbirlikçilerin bir kısmı İslam'a doğrudan cephe alıyor, onu **çağdışı** ilan ediyor, “**Ortaçağ düzeni ve kafası**” gibi laflarla aşağılamaya çalışıyorlar.

Bunlar geniş bir yelpaze oluşturuyor, aralarında **ateistler** de, **deistler** de, Kemalist/Atatürkçü laikçiler de, Şariat düşmanı Türk ve Kürt ırkçıları/milliyetçileri de var.

Bunlar İslam'a cepheden, sağdan soldan, yandan arkadan saldırıyorlar.

Bir de İslam binasının temellerini içeriden yıkmak için uğraşanlar var.

Bunların bir kısmı bozuk itikatlı ve kötü niyetli oldukları halde **suret-i haktan gelerek münafıklık** yapıyorlar.

Onlara uyanların bazıları ise, yapılan ameliyenin temelleri sağlamlaştırma çabası olduğunu zanneden şuursuz kullanışlı ahmaklar topluluğu..

*

İslam binasını içeriden yıkmaya çalışanları da iki ana başlık altında ele almak mümkündür.

Bir grubu, *liderleri dışarıdaki Hristiyan ve Yahudi “akıl hocaları”yla işbirliği ve dayanışma içinde olan* sözümona dinî/İslamî grup, klik ve topluluklar oluşturuyor. Tipik örnek FETÖ (Fethullahçı Takiyye Örgütü).

İkinci grubu ise, bir yandan Türkiye’deki laik-Kemalist **derin yapı ve örgütlerin** yönlendirmesiyle icra-yı faaliyette bulunan, diğer yandan da **Batılı oryantalist şeytanların vesvese ve hurafelerini** tekrarlayarak sözde “aydın” din bilgini olmaya ve Batılılar’dan aferin almaya çalışan kişilik özürlü **modernist-tarihselci ilahiyatçılar** oluşturuyor.

“Bilimsel” şovmenlik ve artistlik derdindeki bu şahsiyetsiz güruh, cepheden saldıran ateistler ve ataist-ırkçı laikçiler gibi “**çağdışı**” filan türünden lafları tekrarlamak yerine, aynı anlama gelen “**tarihsellik**” gibi şekerle kaplı zehirli kapsülleri Müslümanlara yutturmaya çalışıyorlar.

Bunların bazıları (Prof. Ömer Özsoy ve Prof. Mustafa Öztürk gibi “öz” ve süzülmüş dangalaklar) **Kur’an-ı Kerîm**’e (Allahu Teala’nın kelamına) bile dil uzatabilmiş durumdalar. Allahu Teala’nın **Kur’an**’da “ahlâkî idealden taviz vermiş” olduğunu yazabilmiş olan **Fazlur Rahman münafığının** izindeler. Hatta onu aşmış durumdalar.

Ancak, “mevzubahis” olan mesela (Ali Rıza ile Zübeyde’nin ölmüş oğlu) Mustafa Kemal Atatürk’ün kitabı **Nutuk** olunca, nutukları tutuluyor, eleştirelilik “teferruat” haline geliyor, “Ata”larının kitabında herhangi bir “dinî ya da ilmî hata” bulamıyorlar.

*

Ömer Özsoy ve Mustafa Öztürk gibi “öz” dangalak olmayı başaramayan “düşük profilli” modernist-tarihselci ilahiyatçılara gelince, onlar, **Kur’an**’a dil uzatma “cesareti” sergileyemiyor, "öz" dengesizleri gıptayla seyretmekle yetiniyor, sadece, (**Kur’an**’ın doğru anlaşılması bakımından vazgeçilmez öneme sahip olan) **hadîsleri (Sünnet’i)** tahrif ve tahrip etmek için mesai sarf ediyorlar.

Suret-i haktan geldikleri için de, sözde, dini korumaya, uydurma hadîslerden ayıklamaya, ulemanın yorumlarının donmuşluğundan kurtararak “güncellemeye”, ve “çağdaş” dünyada yaşanabilir hale getirmeye çalışıyorlar.

Bunun için öncelikle geçmişte muhaddislerin (hadîs âlimlerinin), *nakledilen rivayetlerin sıhhatini tespiti için yapmış oldukları* çalışmaları, onların bize bırakmış oldukları devasa birikimi **istismar** ediyor, mesela “Tamam öyle bir hadîs var da onun ravîlerinden (aktarıcılarından) filan hakkında falan âlim şöyle bir olumsuz şey söylemiş” türünden gazeller okuyor, neredeyse bütün hadîsler hakkında şüphe uyandırmaya uğraşıyorlar.

Diyelim ki ravîler hakkında söyleyecek birşey bulamadılar, bu defa da, “Hadîsleri bir de **metin tenkidine** tabi tutmak lâzım” diyerek inkâr yoluna sapıyorlar.

*

Metin tenkidi diye ortaya koydukları şeyler ise genelde kendi geri zekâlılıklarının, önyargılarının ve idrak eksikliklerinin teşhirinden, Batılılar ve laikçiler karşısındaki aşağılık komplekslerinin ve yaranma arzularının dışavurumundan ibaret.

Böylesi “metin tenkitçisi” tipler her devirde çıkmış.. Mesela zamanında cahil bir sofunun, Allahu Teala’nın isimlerinden birinin, “kibir” kelimesiyle aynı kökten gelen **el-Mütekebbir** olduğunu duyunca, “Hâşâ, Allah mütekebbir olamaz, kibirlenmek Allah’a yakışır mı?!” demiş olduğu söylenir.

Bir başka “metin tenkitçisi” tipi, Mahmut Toptaş hoca bir yazısında şöyle anlatıyor (“Sağır Kef ve Tecvit”, **Millî Gazete**, 10 Ocak 2023):

Ahmet’in oğlu hafız oldu mu?

Ali amca Ahmet’in geldi mi?

Bu iki soru cümlesinde birinci cümlede Ahmet kelimesinin sonuna gelen N harfi normal bizim bildiğimiz N’dir.

İkincisindeki N ise Osmanlılar döneminde **sağır kef** dedikleri N’dir ve ses **genizden** gelir.

İşi, okumak ve yazmak olmayanlar için sorun yok.

Okuduğunu veya yazdığını **anlama veya anlatma derdi** olmayanlar için de sorun yok.

Halkımız, konuşurken **farkında olmadan** ikisini ayırt ederek doğrusunu söylüyorlar.

“Ahmet evine gitti, sen de kendi evine mi gidiyorsun?” derken ikinci “evine” kelimesindeki N harfini **genizden** söyler.

*

Geçen Cuma hutbesinin başlangıcında imamlarımız, **Süleyman Çelebi**’nin bir beytini okuyarak başladılar:

“Allah adın her kim ol evvel ana

Her işi asan ide Allah ana”

Her iki mısranın sonu “ana” diye biter.

Benim Cuma namazı kıldığım caminin imamı, aklı başında, “**Allah ana**” kelimesinin nasıl yanlış anlaşılacağını bildiğinden “**Allah ona**” diye okudu.

Osmanlıca da ana kelimesinin ona denmesi için **sağır kefle yazılırdı**.

Latin alfabesinde sağır kef olmadığından zorunlu olarak “ana” yazılmış.

Ne olacak “ana” yazılır da ona okunur denemez. Birçok imamımız da “Allah ana” diye okumuşlar.

1975-79 tarihleri arasında Konya Yüksek İslam Enstitüsü’nde öğrenci iken değerli hocalarımızdan **Arif Etik** merhum sınıfta anlatmıştı:

Okulun ders yılının başında açılış için müdür bey, **Konya valisini, ikinci ordu komutanını ve diğer protokolü** davet etmiş.

“Açılış günü **ikinci ordu komutanıyla** yan yana oturduk.

Bir ara bana eğildi ve, “**Neden Hristiyanlar ‘Allah baba’ derler de biz Müslümanlar ‘Allah ana’ deriz?’**” diye sordu.

Ben de ona, “**İlk defa sizden duyuyorum, siz nereden duydunuz?’**” dedim,

Millî Eğitim Bakanlığı’nın yayınladığı **Mevlid** kitabında:

“Allah adın her kim ol evvel ana

Her işi asan ide Allah ana” diyor dedi.

Arif hoca, “Emin ol aziz yavrum dondum kaldım” demişti.

Hoca, açıklamasını yapmış.

Birinci mısradaki “ana”nın **anmak** anlamında olduğunu, ikinci mısradaki “ana”nın **ona** manasında olduğunu, **ikisinin de sağır kefle yazıldığını** ama Latince de sağır kef olmadığından böyle sorunlar olduğunu söylemiş.

CEMAAT, İSLAM DEVLETİDİR

“İlahiyatçı Cehaleti ve ‘Cemaat’” başlıklı yazımız şu cümleyle başlıyordu:

“**TDV İslâm Ansiklopedisi**’nin ‘Ehl-i Sünnet’ maddesinin yazarı Yusuf Şevki Yavuz’un ‘cemaat’ kavramını tam açıklayamadığı ve İmam Şatıbî’nin konuyla ilgili ifadelerini de hem eksik aktardığı hem de yanlış yorumladığı görülüyor.”

Yazımızın son paragrafı ise şöyleydi:

“Evet, modernist-tarihselci İlahiyat soytarılarının **metin tenkitçiliğinin** ne menem bir şey olduğunu (inşaallah izleyen yazılarda) bir doktora tezi örneğinden hareketle teşrih masasına yatırarak, daha sonra da ‘cemaat’ konusuna (İmam Şatıbî’nin yarım kalan sözlerini de tamamlamak suretiyle) devam edeceğiz.”

Devam edelim..

Fakat önce, “Nerde kalmıştık?” sorusunu yöneltmemiz gerekiyor.

Y. Ş. Yavuz’un sözleri için şunları demiştik:

... söz konusu maddede yer alan "*Cemaat kavramı, ... farklı şekillerde yorumlanmışsa da ... İslâm’ı bir bütün olarak sonraki nesillere aktaran **ashap cemaati** anlamına geldiği yolundaki görüş tercih edilmiştir (Şâtıbî, II, 258-265)*" şeklindeki ifadesi doğru değil.

Çünkü İmam Şatıbî cemaatten sadece “ashab”ı anlıyor değil.

“Cemaat”ten kastın sadece ashab topluluğu olduğu kabul edilirse, sahabenin son ferdi de vefat edince cemaatin yok olup gitmiş olduğunu kabul etmek gerekir.

Evet, Huzeyfe r. a.’in rivayet ettiği hadiste geçtiği gibi ümmetin “**cemaatsiz**” **zamanları** olacaktır, fakat bu, ashabın vefatıyla değil, “tüm Müslümanların bağlılık arz edip biat ettikleri bir **halife/imam** tarafından yönetilen bir **İslam devleti**”nin bulunmamasıyla ortaya çıkan bir durumdur.

Yusuf Şevki Yavuz’un İmam Şatıbî’nin görüşlerini yanlış aktardığı, İmam’ın **el-İ’tisam** adlı eserinde yer alan şu ifadelerinden de anlaşılıyor:

“... (Cemaatin ne olduğu konusunda yanılan kişilerin) Bu konudaki görüşleri, kendisine ittiba edilmesi emredilen cemaatin --ki fırka-yı nâciyedir (kurtulmuş topluluktur)-, **toplumun genelinin (kamuoyunun, umumun) üzerinde** bulunduğu şey (üzerinde olma) olduğu anlayışı üzerine kuruludur. Böylece, gerçekte cemaatin, Hz. Peygamber’in (s.a.s), onun ashabının ve **onlara güzelce tâbi olanların üzerinde bulundukları şey** (üzerinde olma) olduğunu bilememiş oldular.”

(eş-Şâtıbî, **el-İ’tisâm**, C. 1, Kahire: Mektebetü't-tevhid, t. y., s. 21.)

*

İmam Şatıbî konuyu **el-İ’tisâm**’ın sonlarında “iftirâk” kavramı çerçevesinde ele alıyor.

İftirâk, firkalaşma, firkalara (hiziplere, gruplara, partilere) bölünme demek. (Cumhuriyet Halk Fırkası ilk kurulduğunda adı **Halk Fırkası** idi.. Buna karşı **Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası** kurulunca Mustafa Kemal en iyi bildiği işi yaptı, bunu kapattı, kurucularını İzmir Suikasti bahanesiyle idamla yargılatmış,

kimini astı, kimini hapse attırdı, ardından da cumhuriyet kelimesini fırkasının isminin başına ekledi. Çok cumhuriyetçiydi çok..)

İmam'ın konuyu ele aldığı fasıl (bölüm), “*Yahudi ve Hristiyanlar'ın fırkalara ayrılması hadîsi ve (farklı) rivayetleri*” başlığını taşıyor. (*el-İ'tisâm*, Dr. Ahmet İyibildiren tarafından tercüme edilmiş durumda.. O, bu başlığı “Ümmetteki Ayrılıkla İlgili Hadisler” şeklinde çevirmeyi uygun görmüş.)

İmam, konuyu bu başlık altında “mesele” diye nitelendirdiği 26 “açı”dan ele alıyor.

Bizim burada tartıştığımız “**cemaat**” kavramı 16'ncı “mesele” çerçevesinde ele alınıyor. Konunun esasını “**fırka-i naciye**” (**kurtulan grup**) konulu hadîs oluşturuyor.

*

İmam önce konuyla ilgili hadîsleri aktarıyor..

Özellikle dikkat çektiği hadîs, “Allah, ümmetimi dalalet (sapıklık) üzere birleştirmez” şeklindeki hadîs.. (Buradan anlaşılıyor ki “**dalalet**” demek olan bir hususta ümmetin “**icma**”ı gerçekleşmez.. Mutlaka itiraz edenler çıkar.. Yoksa bu, mesela **İran'da Şiîler** arasında büyüyen birinin “Çoğunluk şîî.. Demek ki Şia mezhebi doğru” şeklinde düşünmesine benzeyen bir “Elle gelen düğün bayram” zihniyetine karşılık gelmiyor. Yine Türkiye’de, halkın yüzde 99’u müslüman bilindiği halde **Şeriat’le yönetilmek** isteyenlerin oranının yüzde 10 civarında çıkması, hatta **spesifik Şeriat hükümleri** sorulduğunda bu oranın yüzde 3’e inmesi, “çoğunluk” durumundaki kesimin “dalalet”e düşmemiş, Şeriatçıların ise dalalete düşüp sapıtmış olması demek değil.. Tam aksine, yüzde 3’lük kesim dalaletle itiraz ediyor ve böylece ümmet dalalette/sapıklıkta birleşmemiş oluyor.)

Daha sonra İmam, “cemaat”ın ne anlama geldiği konusunda insanların ihtilaf ettiğini vurguluyor ve bu hususta beş ayrı görüşün ortaya çıktığını söylüyor.

*

Bu beş ayrı görüş sırasıyla şunlar:

Bir: Cemaatin **sevad-ı azam** (büyük karaltı, büyük topluluk) olması.

İki: Cemaatin, müçtehit âlimlerin imamlarının topluluğu olması.

Üç: Cemaatten kastın **sahabe** topluluğu olması.

Dört: Cemaatin Müslümanlar (İslam ehli) topluluğu olması.

Beş: Cemaatin bir emîrin (halifenin) etrafında toplanmış Müslümanlar topluluğu olması. (eş-Şâtıbî, *el-İ'tisâm*, C. 3, Kahire: Mektebetü't-tevhid, t. y., s. 300-310.)

Bu farklı yorumların birbirleriyle kesin biçimde çeliştikleri, birbirlerine bütünüyle zıt oldukları söylenemez, uzlaştırmak mümkündür.

Sevad-ı azam kavramını esas alırsak, bunu salt muhitimizde halihazırda yaşamakta olan insanlar değil, geçmişten bugüne (ashaptan bu yana) farklı coğrafyalarda (dünyanın her bir köşesinde) yaşamış Müslümanların bütünü bağlamında ele almak daha uygun olur.

Cemaati, **müçtehit âlimlerin imamları/önderleri olan İmam-ı Azam, İmam Malik, İmam Şafiî ve İmam Ahmed bin Hanbel** gibi zatlar topluluğu kabul edersek, onlara tabi olanların cemaatten olduğunu, mezhepsizlerin, cahil müçtehit taslaklarının ve (mezhep imamlarının içtihatlarını beğenmeyip) “**İslam’ı güncelleme**”ye çalışan (Şeriat’le arası limonî) “**laikleşmiş müslüman**”ların cemaati terk etmiş olduklarını kabul etmek gerekir.

Cemaatten kastın **sahabe** topluluğu olduğunu kabul edersek, bu defa **selefi** yönü daha bir belirginleşen **Şeriatçı (ve cihatçı)** bir çizgiye gelmiş oluruz. Bu durumda İslam’ı ashab topluluğu gibi anlayıp yaşamayı ilke edinenler “cemaate tabi olanlar” vasfını kazanırken, “**güncellemeci laik müslümanlar**” vs. tümünden devre dışı

kalmaktadır. **Ehl-i Sünnet**, ashabın hepsini saygıyla andığı için cemaat vasfını kazanırken, Şia cemaati terk edenler zümresi haline gelmektedir.

Cemaatten olmayı salt müslüman (ehl-i İslam) olma olarak görürsek, cemaat kavramı anlamını yitirir. Bu durumda müslüman olduğunu söyleyen hiç kimseyi “cemaati terk etmiş” kabul edemeyiz. O takdirde birisine “Cemaatten ayrılma!” demek, “İslam’ı bırakma, müslüman olmaktan vazgeçme!” demek olur.

*

Cemaat kavramını en iyi açıklayan yaklaşım, beşincisi olarak görünmektedir.

Konu hakkındaki “Huzeyfe hadîsi” de bunun böyle olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu beşinci yaklaşım çerçevesinde cemaat, **İslam ümmetini (tüzel kişi olarak) temsil eden (başında halifenin bulunduğu) İslam devleti** olmaktadır.

İslam devletinin bulunmadığı zamanlar, (Huzeyfe hadisinin de ortaya koyduğu gibi) “**cemaatsiz**” zamanlardır.

EHL-İ SÜNNET VE CEMAAT (SÜNNET'İN VE CEMAAT'İN EHLİ) OLMANIN ANLAMI: İSLAM DEVLETİ

Konuyla ilgili önceki yazıda belirttiğimiz gibi, İmam Şatıbî hadîslerde dile getirilen “cemaat”ın ne anlama geldiği hususunda insanların ihtilaf etmiş ve ortaya **beş ayrı görüşün** çıkmış olduğunu belirtiyor.

Bu görüşlerden biri şöyle: Cemaat, bir **emîrin (halifenin)** etrafında toplanmış Müslümanlar topluluğudur.

Cemaat kavramını en iyi açıklayan yaklaşımın bu olduğunu, konu hakkındaki “**Huzeyfe hadîsi**”nin de bunu desteklediğini söylemiştik.

Bu beşinci yaklaşım çerçevesinde cemaatin, **İslam ümmetini (tüzel kişi olarak) temsil eden (başında halifenin bulunduğu) İslam devleti** olduğunu dile getirmiştik.

Ayrıca İslam devletinin bulunmadığı zamanların “**cemaatsiz**” **zamanlar** olduğunu belirtmiştik

*

İmam Şatıbî, söz konusu beş görüşten tercih olunan görüş için şunları söylüyor:

Beşincisi (beşinci görüş), İmam Taberî'nin tercih etmiş olduğudur. O da şudur: **Cemaat, müslümanların bir emîr (başkan, halife) etrafında toplanarak meydana getirdikleri topluluktur** (Şeriat’le yönetilen İslam devletidir). Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem bunu gerekli görüp emretmiş, etrafında toplanılan kişinin öne çıkarılması hususunda ümmetin firkalara (gruplara) ayrılıp parçalanmasını yasaklamıştır.

Çünkü onların ayrılıp bölünmeleri şu iki halden uzak kalmaz. Birincisi: Emîrlere itaat hususunda tanımazlık ve inkârcılık yapmaları (Müslümanların bir **emîrinin/devletinin olması lüzumunu** kökten reddetmeleri ve), emîrin rızaya uygun ahlâk ve karakterini mesnetsiz olarak kötülemeleridir.

Bu, **tevil/yorum yoluyla dinde bid'at** ihdas etmektir. Ümmetin savaşmakla emrolunduğu Haruriye fırkasının (Haricîlerin) durumu budur. Hz. Peygamber s. a. s. onları "**dinden çıkanlar**" olarak isimlendirmiştir.

İkincisine gelince, o da şudur: Cemaatin emîrine biat akdi/sözleşmesi yapıldıktan sonra emîrlik talebinde bulunmalarıdır. Bu ise, (biatle emîre itaatin) vacipliği ortaya çıkmışken verilen sözden dönmek (ahde vefasızlık) ve akdi/sözleşmeyi çiğnemektir. Nitekim Rasulullah s. a. s. şöyle buyurmuştur: *"Her kim ümmetime, onların cemaatlerini (ümme devletini, İslam birliğini) parçalamak için gelirse, kim olursa olsun boynunu vurun."*

Taberî dedi ki: Cemaate uyma işinin/emrinin manası budur.

Ve dedi ki: "Emîrin başa geçirilmesine razı olunup birleşilmesi suretiyle ortaya çıkan cemaat"ten ayrılan kişinin **cahiliye** ölümü ile ölmesine gelince.. İşte o, Ebu Mes'ud el-Ensârî'nin özelliklerini bildirdiği cemaattir; insanların çoğunluğudur, ilim ve din ehlinin kâffesi ve diğerlerinden oluşur. O, **sevad-ı azam**dır (büyük karaltıdır).

Yine şöyle dedi: Ömer b. el-Hattab bunu açıklamıştır. Amr b. Meymun el-Evdî'den, şöyle dediği rivayet edilmiştir: Ömer (suikaste uğrayıp ölümcül) yara aldığıında Suheyb'e şöyle dedi: (Rasulullah s. a. s.'in Cennet'le müjdelediği kişiler olan) Osman, Ali, Talha, Zübeyr, Sa'd (bin Ebî Vakkas) ve Abdurrahman yanıma gelsinler (ve aralarından birini halife seçsinler). Oğlum (Abdullah), evin bir kenarında dursun. Bu işten ona bir şey yoktur. Ey Suheyb, onların başları üzerinde kılıçla dur. Eğer bu altıdan beşi

(aralarından birini halife seçip) biat eder, birisi (razı olmayıp biat etmez ve) karşı çıkarsa, onun başını kılıçla vur! Dördü biat eder, ikisi karşı çıkarsa o ikisinin başını vur! Tâ ki **tek kişi üzerinde güvenilir bir birlik oluşsun.**

Taberî şunu da dedi: Hz. Peygamber s.a.s.'in bağlı kalınmasını emrettiği, ve onu bırakıp kendi başına kalanı "(cemaatten) ayrılan" olarak adlandırdığı cemaat, Ömer'in halifelik (devlet başkanlığı) hususunda birlik olunmasını kendileri için gerekli gördüğü kişilerin oluşturduğu (ümmetin devletini temsil eden) cemaatin bir benzeridir. Ki o Suheyb'e, onlardan ayrı baş çekenin (böylece İslam devletini bölüp parçalayanın) boynunun vurulmasını emretti. Burada sayının çokluğu halifeye biat hususunda birlik olma (cemaatleşme), sayıca azlık ise ayrı baş çekme (İslam devletini bölüp parçalama) anlamına gelmektedir.

Yine Taberî şunu da dedi: Ümmetin sapıklık/dalâlet üzerinde birleşmeyeceğini bildiren habere gelince.. Onun anlamı, Hak Teâlâ'nın onları, karşılaştıkları dinî işlerde, hep birden ilimden sapıp hata edecek şekilde sapıtma üzerinde birleştirmemesidir. Bu, bu ümmette olmaz, olmayacaktır. (Azınlıkta da kalsalar hakkı söyleyenler her zaman bulunacaktır.)

Taberî'nin sözleri burada bitti. Çoğunlukla lafızlarıyla yazılmış olsa da, mana olarak aktarılmıştır.

(İmam Şâtıbî, *el-İ'tisâm*, çev. Ahmet İyibildiren, İstanbul: İ'tisam Y., 2014; eş-Şâtıbî, *el-İ'tisâm*, C. 3, Kahire: Mektebetü't-tevhid, t. y., s. 309-311.)

*

Evet, *terk edilmesi, ayrılınması* “**dinden çıkma**” anlamına gelen **cemaat** budur: Başında halifenin bulunduğu, ümmeti temsil eden, Şeriat’ın yürürlükte olduğu **İslam devleti**..

İmam Taberî bunu açık bir şekilde ifade ediyor.

Yoksa, günümüzün cahillerinin zannettiği gibi falanca **Nurcu** grup, **Süleymancı** taifelerden bir taife, filan **tarikatın** falan tekkesi mensuplarının oluşturduğu klik, feşmekân dinî topluluk, hadîslerde kastedilen ve **Ehl-i Sünnet ve Cemaat** tabirinde yer alan “**cemaat**” değildir.

Bu gruplara katılmak “cemaat”e dahil olmak anlamına gelmediği gibi, onlardan ayrılmak da “**cemaatten ayrılmak**” olarak değerlendirilemez.

Peygamber Efendimiz s.a.s.’in **ayrılınmamasını istediği “cemaat”** günümüzde ne yazık ki mevcut değildir. (Bu konuyu bir sonraki yazıda **Huzeyfe** r. a.’in rivayet ettiği hadîs çerçevesinde ele alacağız inşaallah.)

*

Günümüzde **cemaat (İslam devleti)** taraftarları azalmış, **Haricîler (Haruriye)** taifesi ise çoğalmış bulunuyor..

Üstelik günümüzün **modern Haricîleri**, çok farklı gruplara dağılmış durumdalar; hem **Kur’an Müslümanlığı** edebiyatı yapanlar arasında, hem de onun tam zıddı olan Ehl-i Sünnetçilik (**ehlî sünnetçilik**, ehlileştirilip laik düzene uydurulmuş sünnetçilik) hareketi içinde boy gösterebiliyorlar.

Bunların temel özelliği **İslam devleti** nosyonunu (Batılı efendilerinden aldıkları akılla adına bazen **İslamcılık** yahut Siyasal İslamcılık, bazen irtica, bazen de din istismarı diyerek, ve İslamcılığın “**din olan İslam**”dan farklı olduğunu iddia ederek) aşagılamları ve reddetmeleridir.

Onlara göre, **laik (siyasal dinsiz)** rejim, inanç ve ibadet hürriyeti tanınması, **bütün inanç gruplarını saygın** kabul edip hepsine **eşit hak ve hürriyet** tanınması şartıyla, İslam'ın onay verdiği bir düzendir. **Kur'an** ayetlerinin bu şekilde yorumlanması mümkündür.. Bütün yapılması gereken, bu gerçeğin anlaşılmasına engel olan “**uydurma hadisler**”den ve bu hadisler çerçevesinde oluşmuş bulunan **mezhep** prangalarından Müslümanların kurtarılması, “**İslam'ın güncellenmesi**”dir. İnsanlara devletin dininin olamayacağı, olabiliyorsa o takdirde de **devletin dininin ancak adalet olabileceği** anlatılmalıdır. Adalet ve ahlâk.. İşte esas olan budur.. İslam devleti davası ve Şeriatçılık ise yok edilmesi gereken zihniyetlerdir.

Savundukları palavraların özeti bu.

Adaletten ne anladıkları ise meçhul.. Yenir mi yenmez mi, canlı mı cansız mı, belirsiz..

Tek belli olan, onun Şeriat olmadığı.. Bunlara göre dünyada adaletsizlik diye birşey varsa, o, özellikle Şeriat'ten ibaret.

*

Günümüzde Türkiye gibi ülkelerde İslam adına konuşup yazan çevrelere bakıldığında, (**Ehl-i Sünnet ve Cemaat** tabirindeki cemaat, “*başında halife bulunan ve ümmeti temsil eden İslam devleti*” demek olduğu için) onların birçoğunun **itikad (zihniyet)** düzeyinde Ehl-i Sünnet ve Cemaat anlayışını terk etmiş olduklarını görürsünüz.

Çünkü, açıkça veya (“İstemez, yan cebime koy” tarzı) dolaylı biçimde savundukları devlet **ümme**tin değil, bir **ırk**ın devletidir.. Şeriat'i (müslümanlığı) değil, siyasal dinsizliği (laikliği) esas alır.

Bunların bir kısmı (tarihselci şaklaban ve soytarılar, **Goldziher dölü** modernist ilahiyatçı dallamalar, İhsan Eliaçık gibi bir buffalo kadar narin ve kibar olma

üstünlüğüne sahip tipler, Mustafa Öztürk gibi en az bir kertenkele kadar şirin ve sempatik olmalarıyla temayüz eden ekran artistleri) sünnet ve cemaat gibi kavramları önemsemediklerini zaten açıkça ortaya koyuyorlar.

Fakat, sözde onlarla çatışan ve mücadele eden kimi ehlî sünnetçilerin, tarikatçıların, Nurcuların ve de Millî Görüşçü siyaset esnafının da (önemli bir bölümünün) bu noktada onlardan bir farklarının kalmamış olduğu görülüyor.

Mesela Temel Karamollaoğlu.. Tarikatçı kökleri de bulunan bu Millî Görüşçü şahıs, “**İslamcı olmadığını, müslüman olduğunu**” söyleyebilmişti.. Neden?.. Çünkü “**ci, cı**” olmaya karşı alerjisi vardı, fakat “haspaya yakıştığı için” Millî Görüş-**çü** olabiliyordu.. “Ci, cı” ile “**çü**” aynı şey değildi..

İmam böyle olursa cemaati nasıl olur, tahmin etmek zor değil..

Beş yıl önce “**İslam’ın güncellenmesi**” nutku atarak hocaları aşağılayan, daha öncesinde de **Mısır ve Tunus’a “Şeriat yerine laiklik**” tavsiye eden Recep Tayyip Erdoğan’dan hiç bahsetmeyelim.

Nurcu gruplar, tarikatçılar, şucular bucular.. Kimisi laiklik havarisi, kimisi demokrasi fedaisi, kimisi **turfanda Kemalist**, kimisi “devletçi”, yani *laik (siyasal dinsiz) devlete sıdk u sadakatle iman etmiş* vaziyette.. İslam-**cı** olmadıklarını ilan için kendilerini paralıyor, devlet-**çi** olduklarını duyurmak için kırk takla atıyorlar.

Memlekette meselenin farkında olan gerçek Ehl-i Sünnet ve Cemaat mensupları (Sünnet'e bağlı İslamcılar, Siyasal İslamcılar, Şeriatçılar) varsa da, kıyıda köşede kalmış “**garipler**” durumundalar.

*

Evet, günümüzde Türkiye gibi ülkelerde **modern Haricîliğin** altın çağı yaşanıyor.

Neden böyle olduğunun anlaşılması için Haricîlik meselesini biraz açmak gerekiyor.

Haricîliğin ilk nüveleri **H. Osman** r. a. döneminde oluştu.

Birtakım kişiler ahlâk, edep, fedakârlık ve dürüstlük timsali olan Hz. Osman'ı **ahlâk ve adalet adına** eleştiriyorlardı.

O kadar ileri gittiler ki, sonunda onu, evine girip (*Kur'an* okurken) şehid ettiler.

İsteseydi bu kişilerin hepsini tutuklatabilir, bir soruşturma başlatıp arkalarındaki kışkırtıcıları tespit edebilir, ya da doğrudan hepsini kılıçtan geçirebilirdi.

Nitekim Şam valisi **Muaviye** r. a. bir askerî birlik gönderip onu korumayı ve muhalifleri defetmeyi teklif etmiş fakat o kabul etmemişti.

Sonra bu zümre Hz. Ali k. v.'nun ordusuna katıldılar fakat çok geçmeden onun başına bela oldular. Sıffin Savaşı'nda yaşanan **hakem** olayını bahane ederek onun saflarından ayrıldılar, ayrı bir grup haline geldiler.

İlk toplandıkları yer olan Harûrâ'ya nisbetle onlara **Harûriyye** denildi.

*

Prof. Ethem Ruhi Fığlalı, *TDV İslâm Ansiklopedisi*'nin “**Hâricîler**” maddesinde, onların siyâsî görüş ve tutumlarına ilişkin olarak şunları söylüyor:

İlk Hâricîler ve diğerleri için esas olan nokta, İslâm ümmetinin **Kur'an'a dayandırılması** hususundaki ısrardır. ... Bu anlayış, yanlış yola sapmadan İslâm'ı yaşamayı ve **adaleti** gerçekleştirmeyi gerektirir. ... Buna göre Hâricîler'in görüşlerinin hareket noktası, **devletin en önemli niteliği olan adalet ilkesiyle** Allah'ın hükmünün gerçekleştirilmesinden birinci derecede sorumlu makam olması açısından hilâfet meselesidir. **Halifelik** âdil, âlim ve zâhid olması şartıyla hür yahut köle **her müslümanın hakkıdır**; diğer

mezheplerin ileri sürdükleri Kureşî, Hâşimî, Emevî yahut Arap olma gibi şartlar geçerli değildir. Halife, müslümanlar arasında yapılan **hür seçimle** iş başına getirilir; doğru yoldan ayrıldığı zaman da **azledilir ve öldürülür**. Koruyucu çevresi az olacağı ve azledilmesi gerektiğinde güçlü bir direniş gösteremeyeceği için **Arap olmayan kimsenin halifeliği tercih** edilir. .... Hâricîler, bu görüşleriyle **hürriyetçi demokrasinin** ve gelişen olaylara göre süratli **değişmenin [İslam'ı değiştirip güncellemenin]** **temsilcileri** olarak görülmektedir. ... Osman'ın ilk altı yılını ve Ali'nin tahkîme kadarki halifeliğini meşrû sayıp Hz. Osman'ın ikinci (son) altı yıllık halifelik ... dönem(in)deki icraatını **adaletsizlik** şeklinde değerlendirmeleri hemen bütün Hâricîler'in ittifak ettiği hususlardır. Bu anlamda Hâricîler devlet adamlarının yetkilerini, hüküm verme salâhiyetlerini reddederek **devlet [İslam Devleti] kurumuna karşı bedevî tepkisini** ve bir tür **anarşizmi** dile getirmişlerdir. Esasen **kabile toplumunda bütün değerler** kabile içinde oluşur ve **kabile dışında hiçbir değer kabul edilmez**. Geniş ölçüde **bedevîlerden teşekkül eden Hâricîler de bir kabile gibi idrak ettikleri kendi topluluklarının dışında kalan herkesi düşman** görmüşlerdir. ...

Hâricîler için **devletin en önemli vasfı adalet** olduğundan ... **Ahlâkî** endişenin doğurduğu bu görevi yerine getirme hususunda Hâricîler'in son derece sert oldukları hemen hemen bütün ilk dönem kaynaklarında belirtilmiştir. Meselâ Abdullah b. Habbâb b. Eret gibi **seçkin bir sahâbîyi hunharca katletmeleri**, buna karşılık, “Peygamberinizin emanetini koruyunuz” diyerek **hristiyanlara** ve Hâricîler'in kötülüklerinden korunmak için “**müşrik** gibi görünen” [Müslüman olduğunu söylese öldürülecek olan] Vâsıl b. Atâ ve arkadaşlarına arka çıkmaları hep bu ters bedevî anlayış ve dar görüşlülüğün örnekleridir (Müberred, III, 1078-1079, 1134-1135).

... bu anlayışı daha da ileri götürerek **Hâricî olmayan herkesi düşman** ve **kâfir** kabul etmişler, buna bağlı olarak **kendilerinin dışındaki müslümanların kadınlarını ve çocuklarını da esir almış veya öldürmüşlerdir.** ...

Prof. Fığlalı'nın verdiği bilgiler, **çağdaş (modern) Haricîliğin** anlaşılması bakımından ufuk açıcı nitelikte..

Görüldüğü gibi, “Gök kubbe altında yeni bir fikir yoktur” diyen Prof. Ali Fuat Başgil çok da haksız sayılmaz, **Kur'an Müslümanlığı** dalgası (dalaveresi) yeni bir şey değil, çağdaş Haricîlere manevî atalarından miras kalmış.

Adaletten kendi kişisel, ailevî, zümrevî (grupsal) veya etnik/ırkçı imtiyazlarının korunmasını anlayan ve bir yandan da “**Devletin dini adalettir**” diye yaygara koparan çağdaş Haricîlerin **irticaî (gerici)** bir zihniyete sahip oldukları ve **bin 400 yıl öncesinin diliyle** konuştukları da böylece ortaya çıkıyor.

Üstelik o eski Haricîlerde “**hürriyetçi demokratlık**” da eksik değil..

Hatta **Fransız İhtilali**'nin sloganlarından “özgürlük” ve “eşitlik” bile onlarda var, “kardeşlik”ten ayrıca söz etmemişlerse de onu “eşitlik”te mündemiç kabul edebiliriz.

Sadece Fransız İhtilali'nin değil, **İttihat ve Terakki** çapulculuğunun sloganları da onlarda mevcut: **Hürriyet, müsavat (eşitlik), adalet.**

*

İslam'da “değişme”nin (güncellenmenin) de şampiyonları durumundalar..

Adamlar yaşadıkları devrin insanlarına göre “**bin 400 yıl ileri**”ler.

Dahası, Fığlalı'nın ifadesiyle “*devlet kurumuna karşı bedevî tepkisini ve bir tür **anarşizmi** dile getirmişler*”.

Anarşizm, "devlet otoritesi"ni gereksiz görmek anlamına geliyor.

Ancak, pratiklerine bakıldığında, devlet kurumuna karşı sergiledikleri **bedevî** (göçer, göçebe) tepkisini, **ırkçı/milliyetçi göçebeliğin devlet anlayışını** “*ümmeîçi İslam devleti*” anlayışına tercih etmeleri olarak anlamak gerekiyor.

Fığlalı’nın şu ifadesi önemli:

“Esasen **kabile toplumunda bütün değerler** kabile içinde oluşur ve **kabile dışında hiçbir değer kabul edilmez.**”

Burada “kabile” kelimesi yerine “**millet**”i koyduğumuzda **çağdaş Haricîlik** bütün açıklığıyla ortaya çıkıyor: “*Esasen millet toplumunda bütün değerler millet içinde oluşur ve millet dışında hiçbir değer kabul edilmez.*”

Böylece, Fransız İhtilali’nin azgelişmiş ülkeler ve azıcık gelişmiş beyinler tarafından vird-i zeban haline getirilen “**milletin/kabilenin kendi kendisine tapınması**” olgusuna ulaşmış oluyoruz: “**Hakimiyet kayıtsız şartsız kabilenindir**”.

Çünkü kabile dışında herhangi bir “değer” mevcut değildir. **Kur’an**’dan filan bahsedilse bile, bu, onun kabilenin “*kabilesele çıkarlar*”ı için *istismarı* ameliyesinden ibarettir.

Bu çılgın merdivenin bir sonraki basamağında, kendi kabilesinden olmayanı düşman belleme vardır. Fığlalı’nın ifadesiyle:

“Geniş ölçüde **bedevîlerden teşekkül eden Hâricîler de bir kabile gibi idrak ettikleri kendi topluluklarının dışında kalan herkesi düşman görmüşlerdir.**”

Bin 400 yıl öncesinin Haricîsi bu **ilericiliği, vatanseverliği, yerliliği, milliliği, milliyetçiliği** hayata geçirir de çağdaş Haricîlik ondan geri kalır mı?! O da kendi “**devletçiliği**”ne bir tür “**çağdaş din**” olarak iman etmeyen herkesi **düşman** beller.

*

Bu çağdaş Haricîlik, tıpkı bin 400 yıl önceki prototipinde olduğu gibi Hristiyan’a, Yahudi’ye, Sataniste (şeytancılara), Budiste, putpereste, ateiste, deiste “**Her inanç saygındır**” diyerek hürmet arz ederken, karşısında iki büklüm olurken, “İslamcı, Siyasal İslamcı, Şeriatçı” diye nitelendirdiği Müslümanların “inanç”larını “saygın olan inançlar” listesinden ustaca bir gözbağcı elçabukluğuyla siler ve benimseyenleri (açıkça olmasa da **trafik kazaları, zehirlemeler** vs. gibi “örtülü” yöntemlerle) yok edilmesi gereken hedefler listesine yerleştirir.

Bugün İslam dünyasının birçok beldesinde, mesela Suudi Arabistan’da, Pakistan’da, Mısır’da, Tunus’ta müslüman âlimleri hapse tıkan, öldüren, fakat Batılılar karşısında haysiyetsizlik ve karaktersizliğin destanını yazan **çağdaş Haricîlerin**, Rasulullah s.a.s.’in ashabını katleden fakat Hristiyanları “Rasulullah’ın emaneti” diyerek baş üstünde tutan bin 400 yıl öncesinin adalet tellahı kabileci-hürriyetçi-eşitlikçi Haricî sapıklarından farkı nedir?

*

Şudur: Birincisi, çağdaş Haricîler “adalet”i, daha çok, **laiklik (siyasal dinsizlik)** olarak anlıyorlar.. Ne kadar çok dinsizlik, o kadar adalet.. Ne kadar çok dindarlık, o kadar adaletsizlik..

Şeytan gibi tümünden dinsiz olduğunuzda en adil adam haline geliyorsunuz.

Bu yüzden, çağdaş Haricîlerin dilinde adalet, yerlerin ve göklerin yaratıcısı Allahu Teala’ya itaat ile Şeytan’a itaatin (Satanistliğin) devlet nezdinde eşit olmasıdır.

Yani (İslam açısından) **devletin şeytanlaşması**, ya da **şeytanîleşmesidir**.. Bu şeytanîleşme adalet anlamına gelmektedir.

İkinci farklılık ise şu: Antik Haricîler som, saf ve pür “**yerli ve milli**” idiler, modern Haricîlerin ise “*medenî, çağdaş* müttelik ve dostları, yahudi ve/veya hristiyan akıl hocaları, aşır geçmeye çalıştıkları bir kızıllemaları (çağdaş uygarlık düzeyi idealleri)” mevcut.

O yüzden modern Haricîler, manevî ataları gibi (zahiren) kaba saba ve nobran değiller, **imaj** çağının adamları oldukları ve “**algı**”nın herşey demek olduğunu öğrendikleri için “**olmadıkları gibi görünme, göründükleri gibi olmama**” sanatında ustalaşmış durumdalar.

"İlm-i siyaset" kalpazanlığı hayat tarzları haline gelmiş durumda.

Dolayısıyla ince, kibar, rafine, medenî/şehirli, kibar, nazik ve zarif görünmeyi iyi beceriyor, ruhlarındaki yabaniliği ve gönüllerindeki canavarlığı Batılı akıl hocalarından aldıkları cicili bicili insancıl söylem ambalajı ile başarılı bir şekilde örtebiliyorlar.

Fikirlerindeki tutarsızlık ve çelişkileri, boş laflarındaki anlamsız kelime kargaşasını “**yeni arayışlar, yeni yaklaşım, yeni yorum, farklı bir okuma**” vs. türünden süslü laflarla revaçta tutmayı ve pazarlamayı iyi beceriyorlar.

Fikir jimnastiği terkininin jimnastik kısmını fazla abarttıkları için düşünceleri acayip esnekleşebiliyor, **omurgaları** yokmuş gibi kalıptan kalıba girebiliyorlar; renksiz ve kokusuz sudan düşünceleri bazen akışkan, bazen buz gibi katı, bazen de buhar olabiliyor.

*

Mesela **İslam (Şariat)** söz konusu olduğunda “İslam’ın devlet diye bir derdi olmadığını, **İslam devleti** diye birşeyin bulunmadığını” söyleyerek “devlet”i dinî

açından (hem **itikad** hem de **amel** noktasından) önemsiz bir kurum haline getirirken, konunun dinî boyutunun kimsenin aklına gelmediği zamanlarda acayip “devletçi” hale gelebiliyorlar.

Devlete sadakat ve ona endekslik onlar için tek **doğruluk ve meşruiyet kıstası** haline gelebiliyor.

Mesela FETÖ konusunda sergilenen tavır tam da buydu.. Budur.

Onların söylemlerindeki dinî hatalar, aşırılıklar, sapmalar, tahrifat ve sahtelik, “devlet”le ters düştükleri görülünceye kadar önemsenmedi. Ne zaman ki “devlet”le (iktidar konumundaki adına devlet denilen siyasetçiler ve bürokratlar ile) dünyevî bir rekabet içine girdiler, bunlar için denilmedik laf bırakılmadı.. Hakaretin, aşağılamanın, **tekfirin**, aforozun, sövgünün, küfrün bini bir para haline geldi..

Nedeni, olaya “din” (İslam) değil “devlet, devletluluk” açısından bakılması..

Şayet olaya İslam'ın mutlak doğruları açısından bakılsaydı, FETÖ'ye çok daha önceden tepki gösterilmesi gerekirdi..

Fakat, mevcut rejim (devlet) de o “mutlak doğrular” açısından yanlış yerde durduğu için, bunu hiçbir zaman umursamadılar.

Çünkü o mutlak doğrulara saygı ve saygının gereğini yapma, laikliğin (siyasal dinsizliğin) lügatinde “**adaletsizlik**” demek oluyordu.

Adalet, Allahu Teala'nın emir ve yasaklarında **tecelli** eden bir şey değildi; adalet, putlaştırdıkları taklitçi önderlerinin Batılı akıl hocalarından öğrendikleri palavralara kayıtsız şartsız itaatle sağlanıyordu.

*

Evet, modern Haricîlerin, İslam devleti nosyonu söz konusu olduğunda, manevî ataları gibi “**devlet**”i “tu kaka” ilan ettiklerini, **adaletten, ahlâktan,**

maneviyattan, zühdden, dünyayı terkten, insanlığa hizmetten vs. söz ettiklerini görürsünüz.

Fakat sıra “laik (siyasal dinsiz) devlet”in fikir(sizlik) temellerini tartışmaya gelince birden bire lâl ü ebkem kesilirler.

“Dinsiz (laik) devlet”i ancak dostlar alışverişte görsünler kabilinden (ahmakları aldatmak üzere “yem” olarak) birkaç cümleyle (işin özüne temas etmeyip sureta) eleştirdikten sonra lafı İslam devleti idealine getirir, onu yerin dibine batırmak için (içinde istismar, vahşet, baskı kelimeleri resm-i geçit yapan) hezeyanları sel gibi boca ederler.

*

İmam Şatıbî’nin “cemaat”ten neyin anlaşılmasına gerektiğine dair beş ayrı görüşten söz ettiğini söylemiştik.

Bunları sıraladıktan sonra konuyu şöyle bağlıyor:

Kısacası cemaat, **Kur’an** ve Sünnet’e muvafakat eden bir imam (devlet başkanı, halife) üzerinde birleşmesi meselesine raci olmaktadır. Böylece açığa çıkmaktadır ki, Sünnet’in gayrisi üzerinde birleşme (birlik ve beraberlik, içtima), hadîslerde sözü edilen cemaatin manasına dahil değildir; Haricîler’in ve onların mecralarında yol alanların durumunda olduğu gibi.

(eş-Şâtıbî, **el-İ’tisâm**, C. 3, s. 311.)

İmam’ın ifadelerinden çıkan sonuçlar şunlar:

Bir: Cemaat, (ümmeti temsil eden) İslam devletidir.

İki: Devlet başkanı (ve onun şahsında devlet), cemaat vasfını kazanmak için, **Kur’an** ve Sünnet’e (Şeriat’e) bağlı olmak zorundadır.

Üç: Sünnet'e (Ki **Kur'an**'ın nasıl anlaşılması ve hayata geçirilmesi gerektiğini gösteren kılavuzdur) aykırı **laiklik (siyasal dinsizlik/ilkesizlik)**, demokrasi, milliyetçilik (ırkçılık), vatanseverlik, yerlilik-millilik, "devletçilik" vs. gibi ilke(sizlik)ler etrafında birleşen topluluklar "**cemaat**" değildir. Bilakis bu ilke(sizlik)leri bayrak edinen toplum ve topluluklar, grup ve kliklerin varlığı **tefrika** (parçalanıp fırkalaşma, bölünme/bölücülük) anlamına gelmektedir.

Dört: Devlet yönetiminde Sünnet'e bağlılığın (Şeriat'in) esas ilke olmasını reddetmek, Şeriat'e karşı çıkmak, **Şeriat** düşmanlığı yapmak (Haricîler'in mârika yani "dinden çıkmış" bir topluluk kabul edilmesinde olduğu gibi) **dinden çıkma (dinsizlik)** anlamına gelir.

Beş: Günümüzde **Türkiye** gibi ülkelerde cemaat diye adlandırılan yapılar belki Alman sosyolog Tönnies'in "cemaat" diye Türkçeleştirilen Gemeinschaft'ına karşılık geliyor olabilir, fakat hadîs-i şerîflerde sözü edilen cemaatle bir ilgisi bulunmamaktadır. Tam aksine **tefrika (fırkalaşma, bölünüp parçalanma)** olarak görülebilecek bir mecra da seyretmektedirler.. (Tönnies'in Gesellschaft'ının hadîslerdeki cemaat olgusunu daha iyi yansıttığı söylenebilir, fakat bir önemi yok, Tönnies'in canı cehenneme..)

KENDİSİNİ “CEMAAT” ZANNEDEN (BAĞRI TAŞ, KOYUNDAN YAVAŞ) MAHCÛR KALABALIKLAR

Önceki yazılarda **İmam Şatıbî**’nin, “hadîslerde geçen cemaat tabirinin anlamına ilişkin” beş ayrı görüşten söz etmiş olduğunu görmüştük.

Bu görüşlerden dördünün, (her ne kadar onlar için de yanlış denilemezse de) eksik oldukları ve meselenin bazı boyutlarını gözden kaçırdıkları (ya da yansıtamadıkları) görülüyor.

İmam Taberî’nin yaklaşımı ise diğerlerini de içerecek şekilde kapsamlı bir açıklama getiriyor.

Ayrıca, (ilerde konu edineceğimiz “Huzeyfe hadisi”nin ortaya koyduğu) “**cemaatsiz zamanlar**” olayını diğer yaklaşımlar açıklayamazken, İmam Taberî’nin ifadeleri taşların yerine oturmasını sağlıyor.

*

Böyle olmakla birlikte, konuyu salt **İmam Şatıbî**’nin ifadeleri çerçevesinde aktardığımızda söz konusu yaklaşım sadece **İmam Taberî** (ve ondan alıntı yapan İmam Şatıbî) tarafından benimsenmiş gibi bir izlenim ortaya çıkıyor.

Durum böyle değil.

Mesela (Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’e hizmetle şereflenmiş olan) Enes bin Malik r. a., “**cemaatin halifeler (İslam devleti) ile birlikte olduğunu**” dile getirmiş bulunuyor:

“Yezîd er-Rakkâşî, Enes b. Mâlik’e **cemaatin fırka-i nâciye** olduğuna dâir bir hadis nakletmesinden sonra ‘*Ey Ebû Hamza! Peki **cemaat nerededir?***’

diye sorduğunu, Enes b. Malik'in de: '**Halifelerinizle beraberdir, halifelerinizle beraberdir**' şeklinde cevap verdiğini rivayet etmektedir.

(Ebû Ya'lâ, *Müsned*, VII, 156'dan aktaran Recep Köklü, **Cemaatten Yana Tavır Almayı Emreden Rivayetlerin Değerlendirilmesi**, yüksek lisans tezi, İstanbul: M. Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2014, s. 21.)

Hiz. Ömer r. a. ise şöyle konuşmuş bulunuyor:

"İslâm, İslâm olamaz, **cemaat** olmadıkça... Cemaat, cemaat olamaz, emîri olmadıkça... **Emîr**, emîr olamaz, ona itâat olmadıkça... Herhangi bir kimseyi, onun kavmi, fıkıh üzere (ilim, idrâk ve şuur üstünlüğü bakımından) başlarına geçirecek olurlarsa, bu, o kişi için de kavmi için de hayat olur. Herhangi bir kimseyi kavmi, fıkıh olmadan (lâyıkı veçhile ilmi, anlayış ve kavrayışı bulunmadığı halde) başa geçirecek olurlarsa, bu, o kişi için de kavmi içinde helâk (mahvolma sebebi) olur!"

(Dârimî, **Sünen**, Mukaddime, 26, hadis no: 257'den aktaran Sinan Tunç, **Cemaat ve Tefrika İle İlgili Hadislerin Değerlendirilmesi**, yüksek lisans tezi, İstanbul: F.S.M.V.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2015, s. 20.)

Bu ifadeler, "**cemaat**"ın varlığı için İslam devletinin kurulmuş olmasının şart olduğuna işaret etmektedir.

Kendisine itaat edilen emîr, "**siyasal otorite**" konumunda demektir.

Böyle bir emîrin idaresi altındaki cemaat ise **devlet** anlamına gelir.

Hiz. Ömer'in "İslâm, İslâm olamaz, cemaat olmadıkça" şeklindeki sözünü Cibrîl hadisindeki **İslam-iman ayrımı** çerçevesinde düşünmek gerekiyor. "Cemaat"ın (İslam devletinin) bulunmadığı yerde bireylerde iman bulunsa da, İslam'ın (**cihad** gibi hükümlerini geçtik) en temel şartları bile (namaz, zekât vs.) tam olarak yerine getirilemez. [Mesela **zekât**ın "devlet" tarafından toplanıp fakirlere

dağıtılması gerekmektedir. Nitekim **H. Ebubekir** r. a., başka hiçbir şeye itiraz etmedikleri, “Biz de müslümanız” dedikleri halde zekâtı “İslam devleti görevlilerine” vermek istemeyenlerle savaşmış bulunuyor. Çünkü İslam, yani müslüman olmak bunu gerektiriyordu. Evet, İslam devletinin bulunmadığı yerde İslam’ın şartları tam olarak yerine getirilemez. Mesela Türkiye’de bir dönem hacca gitmek yasaktı. Başörtüsü yasağı ise dinsiz-imansız (komünist) Sovyetler’e yakışan birşeydi. Günümüzde bile cuma namazı konusunda sıkıntılar yaşanabilmektedir. Kısacası, “cemaat” (yani İslam devleti) bulunmayınca İslam da, H. Ömer’in dile getirdiği gibi, olamamaktadır.]

Ashabın “cemaat”ten Müslümanların birlik ve beraberliğini sağlayan İslam devletini anlamakta olduklarını, **H. Hasan**’ın **H. Muâviye** ile anlaşarak halifelikten feragat edip ona biat etmesi üzerine o seneye “**Âmu'l-Cemaat**” (**cemaat senesi**) denilmiş olması da göstermektedir.

Eğer cemaatten “devlet anlamında birlik” anlaşılmıyor olsaydı bu söylenmezdi. Sonuçta H. Hasan r. a. de cemaatle namaz kılıyordu, bir **topluluğu** vardı.

*

Evet, “cemaat”ın ne anlama geldiği konusunda **İmam Taberî**’nin dile getirdiği görüş sadece onun tarafından savunulmuş değil..

Mesela selefin büyük âlimlerinden Abdullah bin Mübarek:

“Abdullah b. Mübarek, cemaati şu şekilde tarif etmiştir: **Adil bir imam veya ilim sahibi bir insanın başkanlığında İslâm’ın esaslarının uygulandığı topluluktur.**” (Tunç, s. 81.)

İslâm’ın esaslarının uygulanması, **hukuk** sisteminin Şariat olması anlamına geliyor.. Bu da, “devlet” olmaktan başka birşey değildir.

Devlet kelimesi Arapça olmakla birlikte o dönemde bugünkü anlamında kullanılmıyordu. Onunla bir şahıs ya da ailenin ikbal ve ihtişamı, zenginlik ve refahı kastediliyordu. Devlet kurumunu ifade eden kelime **mülktü** (hakimiyet, egemenlik). Fakat bu kelime melikliği (krallığı, padişahlığı, **kişisel** otoriteyi) akla getirdiği ve meliklik İslam’ın ideal olarak ortaya koyduğu rejim olmadığı için (Ki burada esas olan, bir şahsın otoritesi değil, “**Şeriat’in/hukukun üstünlüğü**” ilkesidir) mülk tabiri kullanılmıyor, mesele “cemaat” kelimesiyle anlatılmaya çalışılıyordu.

Cemaatten kastın İslam devleti olması hususuna, yakın dönemde yaşamış âlimler de dikkat çekmiş bulunuyorlar. Mesela **Keşmîrî**’ye göre “Kim cemaatten bir karış ayrılırsa ...” hadîsi, devlet başkanına itaat hususunda varit olmuş bulunmaktadır (Keşmîrî, *Feydu’l-Bârî*, VI, 459’dan aktaran Recep Köklü, *Cemaatten Yana Tavır Almayı Emreden Rivayetlerin Değerlendirilmesi*, yüksek lisans tezi, İstanbul: M. Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2014, s. 140, dn. 812).

Böylece Keşmirî, “cemaat”ın, başında devlet başkanının bulunduğu İslam devleti olduğunu söylemiş olmaktadır.

Konuyu bu şekilde açıklamış olan bir başka âlim **İbn Battâl**:

“Yine ulema, cemaatin ‘(tek bir devlet halinde) bir halife etrafında birleşmiş olan genel İslam toplumu (sevad-ı azam)’ olduğuna da belirtmişlerdir. İbn Battâl, konuyla ilgili bir hadisten hareketle ‘*uyulması emredilen cemaatin, bir halîfeye bîatta birleşmiş İslâm toplumu (sevâd-ı a’zam) olduğu ortaya çıkmıştır*’ demektedir.”

(İbn Battâl, *Şerhu Sahîhi’l-Buhârî*, X, 36’dan aktaran Recep Köklü, *Cemaatten Yana Tavır Almayı Emreden Rivayetlerin Değerlendirilmesi*, yüksek lisans tezi, İstanbul: M. Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2014, s. 20.)

*

Prof. İbrahim Canan, “*Hadis Ansiklopedisi – Kütüb-ü Sitte*” adlı eserinde “**Cemaatten maksad nedir**” başlığı altında şunları söylüyor:

Yukarıda kaydettiklerimizle cemaatin ehemmiyeti anlaşılmış olmakla beraber, bizim için henüz müphem olan nokta, **cemaatten kastedilen şeyin** ne olduğudur.

Acaba uymakla mükellef olduğumuz şey nedir? Bu husus zikredilen hadislerde açıkca gözükmüyor.

Nitekim âlimler de "cemaat" tâbiri ile kastedilen şey hususunda ihtilaf etmiş, bundan "ashab", "ehl-i ilim", "ümmetin ekseriyeti", "diğer dinlerin mensuplarına karşı da -vacib meselelerde ihtilâfa düşmedikçe- Müslümanların cemaati" vs... kastedilebileceğini ileri sürmüşlerdir. ...

Kanaatimizce, hadiste uyulması vacib olduğu belirtilen cemaat hakkında âlimlerin yaptığı **bu yorumların hepsinin bir doğruluk, haklılık yönü vardır.**

Ancak herbirinin haklılığı **mutlak olmayıp hususî şartlar**, değişik zaviye ve nokta-i nazarlarla kayıtlıdır.

Bütün hadisler gözönüne alındıkta ve daha umumî şartlar muvâcehesinde bu görüşlerden biri üzerine sabit kalmak oldukça zor ve tekellüflü olacaktır. Bu sebeple burada mevzubahis olan cemaatten "sevâdul-âzam"ı, yani büyük ekseriyeti anlamamız **daha uygun** olacaktır: İlmî meselelerde âlimlerin ekseriyetini, herkesi ilgilendiren içtimâî meselelerde **efrâd-ı millet**in ekseriyetini vs..

Efrad-ı millet yerine "**efrad-ı ümmet**" demesi daha uygun olurdu. (Aslında burada millet kelimesinin kullanılması yanlış değil.. Millet, ümmete karşılık gelmektedir.. Fakat günümüzde millet kelimesi Türkçe'de asıl anlamını kaybetmiş bulunuyor.)

Prof. Canan "uygun olan"dan söz ediyor.. “Daha da uygun” olan, “cemaat”ten ashabın (Hz. Ömer’in, Enes bin Malik r. a.’in, “âmu’l-cemaat” tabirini kullananların) ve Abdullah ibni Mübarek ile İmam Taberî gibi selef âilemlerinin anladığını anlamaktır.

Ne yazık ki Prof. Canan, İmam Şatibî’nin sıraladığı görüşlerden en önemlisini atlamış.. **Hilafet (devlet)** kurumunu “es” geçmiş..

Canan, sözlerini şöyle sürdürüyor:

Nitekim, umumiyetle, ilim adamları, bu tâbir ile "sevâdul-âzam" yâni, **ihtilaf durumunda** "ekseriyetin bulunduğu taraf" kastedildiğini kabul etmiştir. Delil olarak şu hadisi gösterirler. *"Benî İsrail yetmiş bir fırkaya ayrılmıştır, benim ümmetim ise yetmiş iki fırkaya ayrılacaktır. Bu fırkalardan biri hariç, hepsi ateştedir. Ateşe gitmeyecek olan fırka, cemaattir."*

Burada Canan, 73 fırka ile ilgili hadisi eksik aktarıyor..

Ateşe girmeyecek olan fırka (fırka-i naciye) için hadîste “**Onlar benim ve ashabımın üzerinde bulunduğu şey üzerindedirler**” açıklaması yapılıyor. Demek oluyor ki sevad-ı azam (büyük karaltı, çoğunluk) mutlak biçimde halk çoğunluğuna karşılık gelmiyor.

Nitekim Canan, açıklamalarının devamında “**Suyûtî, sevâdu'l-âzamu ‘doğru yolda gitmek üzere birleşenlerin ekseriyeti’** diye izah eder” demektedir, fakat İmam Suyûtî’nin yorumunun hadisle olan ilgisini karanlıkta bırakmaktadır.

[Evet, mesele sadece çoğunlukta olma meselesi değil.. Öncelikli mesele, Şeriat'e bağlılık..

Nitekim, cumhuriyet ve demokrasi kavramlarının besmele haline getirilmiş olduğu günümüzde devletin “**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**” anayasal ilkeleri mevcut.. Yani çoğunluk, “Atatürk'ün üzerinde bulunduğu şey üzerinde” olduğu sürece çoğunluk olmanın nimetlerinden yararlanabilir..

Diyelim ki vatandaşlar Şeriatçı oldular, o zaman bu rejim nazarında (siyaset yapma ehliyetine sahip âkil-bâliğ) “vatandaş” sayılmıyorlar, azlar mı, çoklar mı, kimse umursamıyor. Bugün olduğu gibi rejimin bir tür vesayeti ve hacri altında yaşamaları gerekiyor. Ne kadar çok olurlarsa olsunlar kıymeti yok.]

"CEMAATLİK NERDE, BİZDEN GEÇMİŞ MÜSLÜMANLIK BİLE" DEMEYE DOĞRU

İnsanlar, Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'e hep hayırdan sorarlardı. Ben ise, bana da ulaşır korkusuyla **hep şerden sorardım**. Bir defasında dedim ki:

-- "Ey Allah'ın Resulü, biz bir cahiliyet ve kötülük devrinde yaşadık. Allah bizi bu hayırla, İslam'la müşerref kıldı. Bu hayırdan sonra tekrar herhangi bir şer var mı?"

-- "Evet var" dedi.

Tekrar sordum:

-- "Bu şerden sonra tekrar hayır gelecek mi?"

-- "Evet" dedi, "gelecek. Ancak, bu hayır bulanık [duhan/duman ile] olacak (yani önceki şerrin kalplerde bıraktığı kin, husumet ve itimadsızlık gibi fenalıklar belli bir ölçüde devam edecek.)"

Tekrar sordum:

-- "Bu bulanıklık da ne?" Dedi ki:

-- "(Önceki şerle ortaya çıkan) bir zümre (varlığını devam ettirecek. Bunlar) benim sünnetimden, benim getirdiğim hidayetden ayrılacaklar, **başka bir sünnete [ilke ve inkılaplara, yasalara], başka bir itikada [ideolojiye] tabi** olacaklar. Sen bunların bazılarını (veya bazı davranışlarını güzel bulur) tasvip edersin, bazılarını (veya bazı davranışlarını kötü bulur) reddedersin."

Ben tekrar sordum:

-- "Pekala, bu hayırdan sonra da şer var mı?" Cevaben:

-- "Evet," dedi ve devam etti:

-- "Bunlardan sonra **cehennem kapısında durup (bid'ata, küfre) çağıranlar** (yani emîrler, reisler, gizli açık teşkilatlar, militanlar, hatipler, yazarlar vs.) var.

Çağrılarına uyanları oraya (cehenneme) atarlar."

Tekrar dedim ki:

-- "Ey Allah'ın Resulü, bu çağırıcıların **vasıflarını** bana bildir (de onları tanıyayım ve çıktıkları zaman uymayayım)."

Dedi ki:

-- "Onlar **bizim bedenimizdendir, soydaşlarımızdır**, dindaşımızdır, milletimizin efradındandır."

Tekrar dedim ki:

-- "Onlar bana ulaşacak olsa ne yapmamı emredersin?" Cevaben:

-- "Müslümanların cemaatlerinden ve imamlarından ayrılma" dedi.

Ben tekrar sordum:

-- "Onların **cemaatleri ve bir imamları yoksa (ne yapayım?)**"

Dedi ki:

-- "O zaman mevcut fırkaların hepsini terk et! Hatta bir ağacın köküne dişlerinle tutunmuş vaziyette bile olsan, ölüm sana gelinceye kadar o vaziyette kal" buyurdular.

*

Yukarıya aldığımız sözler **Huzeyfe b. Yemân** r. a.'e ait..

Rivayet ettiği bu hadîs, sahih [**Buharî**, Fiten 11, Menakıb 25; **Müslim**, İmaret 51, (1847); **Ebu Davud**, Fiten 1, (4244, 4245, 4246, 4247)].

Hadîsin tercümesi ise Prof. Dr. İbrahim Canan’a ait (İbrahim Canan, **Hadis Külliyyatı Kütüb-i Sitte Tercüme ve Şerhi**, İstanbul: Akçağ Y., 2014.)

Prof. Canan, bu hadîsi aktardıktan sonra “**Açıklama**” başlığı altında şunları söylüyor:

Bu hadisten ulema, **İbnu Hacer**'in açıklamasına göre, Müslümanların cemaatine uymanın şart olduğu, asi bile olsalar **sultanlara itaat**in gerektiği hükmünü çıkarmışlardır.

Beyzâvî der ki: "*Mânası şudur: Eğer yeryüzünde halife yoksa, sana uzlet ve zamanın sıkıntılarına sabır gerekir. ‘Ağacın köküne dişlerle tutunmak’ tabiri meşakkate tahammülden kinayedir. Şu sözde olduğu gibi: ‘Falan elemin şiddetinden taşı ısırıyor.’ Veya maksad ‘uymak’ tır. Nitekim bir başka hadiste ‘Ona dişlerinizle tutunun’ denmiştir. Önceki mânayı [meşakkate sabır] bir başka hadisteki ‘Sen bir köke dişinle tutunmuş vaziyette ölsen, o (fitne cemaatlerinden) birine uymandan hayırlıdır’ ifadesi teyid eder."*

İbnu Battal der ki: "*Müslümanların cemaatine uyup, zalim imamlara isyanı terk etmek gerektiği görüşünde olan fakihler cemaatine [topluluğuna] bu hadiste hüccet vardır. Çünkü, hadis sonuncu taifeyi, ‘Cehennem kapılarına davet ediciler’ olarak vassfetti. Onlar hakkında, ‘Bazı işlerini iyi (maruf) bulursun, bazı işlerini de kötü (münker) bulursun’ demedi. Bunlar öyle olmazlar, bunlar hak üzere değildirler. Buna rağmen cemaate uymayı emretti."*

*

Burada bizim de bir açıklama yapmamız gerekiyor.

İbn Battal'dan (ö. 1057) nakledilen söz saçma.. Ya gaflete düşmüş ya da (zamanımızın bazı “düzen”baz ilahiyatçıları gibi) “devlet” yalakalığının dozunu kaçırmış, baltayı taşa vurmuş, bir çuval inciri battal etmiş.

Çünkü “zalim imam” olmakla “**Cehennem kapısında durup küfre, bid’ate çağırın**” olmak farklı şeylerdir.

Mesela biri vardır ki hakka çağırır, hakkı emreder, fakat kendisi yapmaz, nefsine uyar.. Bu adam zalimdir, fakat çağırdığı yer Cehennem değildir.

Zalim imama (bir şekilde imam olmuşsa eğer, küfre düşüren bir masiyet işlemediği ve bid'at ihdas etmediği sürece) uyulur ve **sabredilir** (fakat imam değilken, daha önce, zalim olduğu bilinerek öylesi imam seçilmez).

Cehennem davetçilerine ise hiçbir şekilde uyulmaz.. Çünkü uyduğun zaman **gideceğin yer Cehennem**.. Hadîste bu belirtiliyor.

Nitekim Prof. Canan, yaptığı tercümede Huzeyfe r. a.’in sorusunda böyle bir mananın gizli olduğunu ortaya koyuyor:

"Ey Allah'ın Resulü, bu çağırıcıların vasıflarını bana bildir (de onları tanıyayım ve çıktıkları zaman **uymayayım**)."

Evet, Huzeyfe r. a. onlara uymaktan değil, “onların kendisine **ulaşması**”ndan söz ediyor:

Tekrar dedim ki:

-- "Onlar bana **ulaşacak olsa** ne yapmamı emredersin?" Cevaben:

-- "Müslümanların cemaatlerinden ve imamlarından ayrılma" dedi.

Evet, sen uymadığın halde birileri sana “ulaşabilirler”.

Mesela Hilafet'in ve Şeriat'in kaldırılması sürecinde Türkiye'de durum buydu.. ("Modern" devlet herkese "ulaşır". De Tocqueville gibi isimlerin vurguladığı gibi kimse ondan yakasını kurtaramaz.)

Şuurlu müslümanlar devletteki bu (adına **inkılap/devrim** denilen) “değişim”e **uymadılar**, fakat “devrim” onları gelip “**buldu**”.

Böylece Türk devleti “Müslümanların cemaati” olmaktan çıktı, laik (siyasal dinsiz) bir devlet haline geldi..

Devletin bu “**çağdaş**” çizgisinde herhangi bir sapma yok, Avrupa Birliği'ne katılma, **Avrupa'yla (Batı ile) birleşme** hedefi baki..

*

İbn Battal, sanki söz konusu Cehennem kapısı bekçileri “cemaat”mış gibi idare-i kelam etmiş..

Hadîsin devamı, onların “cemaat” olarak görülemeyeceğini ortaya koyuyor.

Çünkü Huzeyfe r. a. "Onların cemaatleri ve bir imamları yoksa (ne yapayım?)" diye sorduğunda **Rasulullah** sallallahu aleyhi ve sellem, “İşte o Cehennem davetçileri cemaattir, onlara uy, onlardan ayrılma” diye buyurmamış.

Öyle bir dönem ki, “**cemaat**” yok, fakat “**Cehennem davetçileri**” var.

*

Prof. Canan “açıklama”sını şöyle sürdürüyor:

Taberî der ki: *"Bu emir ve cemaat hususunda ihtilaf edilmiştir. Bir grup alim: Bu emir vacip[lik] ifade eder. 'Cemaat'ten murad da, sevad-ı azam (yani ekseriyet)tir' demiştir."*

Taberî, sonra **İbnu Mes'ud**'dan bir fetva kaydeder: "**H**z.

Osman katledildiği zaman kendisine [*İbn Mes'ud r. a. 'e*] vaki olan bir sual üzerine: *‘Sana cemaate uymayı tavsiye ederim. Zira Allah Teala hazretleri, ümmet-i Muhammed'in hepsini dalalete atıcı değildir’* diye [*soru sorana*] tavsiyede bulunur. [Taberî sözlerini şöyle sürdürüyor:] *Bir grup da şöyle der: ‘Cemaat'ten murad Sahabe'dir; sonraki nesiller değil.’ Bir grup da: ‘Onlardan murad ehl-i ilimdir. Zira Allah Teala hazretleri alimleri halk için bir hüccet kılmıştır. İnsanlar din meselesinde onlara tabidirler’ demiştir.*”

Taberî, bu farklı görüşleri kaydettikten sonra der ki: "**Doğru olanı şudur:** *‘Hadisten murad, emir tayininde (ehl-i hal ve akdin) içtima etmiş bulunduğu kimseye itaat etmekte olanların cemaatine uymaktır. Kim biatını bozarsa cemaatten ayrılmış olur.’*

Devamla der ki: "*Hadiste şu hüküm de var: ‘İnsanlar imamsız kalır ve insanlar bu yüzden firkalara ayrılırsa, kişi şerre düşmek korkusuyla elinden gelirse bu firkalardan hiçbirine katılmaz. Diğer hadislerde gelen ifadeler de bu hükme uyarlar. Bu hüküm esas alınınca zahirinde ihtilaf olan hadisler de telif edilmiş [uzlaştırılmış] olur.’*

*

Bir önceki yazıda, **Prof. Canan**’ın “cemaat”ten kastın ne olduğu sorusuna cevap ararken İmam Taberî’nin dile getirdiği yaklaşımı atlamış olduğunu ifade etmiştik.

Burada eksikliğini tamamlıyor, fakat bu “açıklama”sı eserinin “**Fitneler**” başlıklı bölümünde yer alıyor. Bunları asıl “**Hilafet ve İmamet**” başlıklı bölümde yazması gerekirken yazmamış.

Prof. Canan’ın çevirisinin çok doğru olmadığını da belirtmek gerekiyor. "Onlar bizim bedenimizdendir,

soydaşlarımızdır, **dindaşımızdır**, milletimizin efradındandır" şeklindeki tercümede hadîsin aslına "**ilave**" var.. Çünkü aslı "**Onlar bizim cildimizden/derimizdendir ve bizim dillerimizi (lisanlarımızı) konuşurlar**" şeklinde..

Dindaşlıktan söz edilmiyor..

Ebu Leheb de Abdülmuttalipoğulları'nın cildini taşıyordu ve Arapça konuşuyordu, fakat **dindaş** değildi.

" 'Müslümanların cemaatlerinden ve imamlarından ayrılma' dedi" şeklindeki çeviri de yanlış.. Çünkü hadîste cemaat ve imam kelimeleri **çoğul değil tekil** olarak geçiyor. Doğrusu "**Müslümanların cemaatinden ve imamından** ayrılma"dır.

Nasıl küfür "**tek millet**" ise Müslümanlar'ın cemaati de tektir.. Rasulullah s.a.s. de "müslümanların cemaatleri ve imamları"ndan değil, "cemaati ve imamı"ndan söz etmiştir.

*

Prof. Canan'ın **İmam Taberî**'den naklettiği sözler üzerinde durmakta yarar var:

“Taberî, bu farklı görüşleri kaydettikten sonra der ki: ‘[Cemaatten kastın ne olduğu konusunda] Doğru olanı şudur: [Cemaate uyma konulu] Hadisten murad, emir tayininde (ehl-i hal ve akdin) içtima etmiş bulunduğu kimseye itaat etmekte olanların cemaatine uymaktır. Kim biatını bozarsa cemaatten ayrılmış olur.’”

Emîr tayininden kasıt, **halife (ümmet devleti başkanı)** seçimi.. **Ehl-i hal ve akd** ise, halifeyi seçme konumunda olan âlimler topluluğu..

İmdi, halifelik için gerekli bazı şartlar var, bunları herkes bilmez, bilmesi de farz-ı ayn değildir, fakat **âlimler** bilirler, işte halifeyi seçme konumunda olanlar onlardır.

Türkiye’de de son anayasal değişikliktten önce cumhurbaşkanını parlamenterler (milletvekilleri, milletin vekilleri) seçiyordu.. Vatandaş olarak senin benim fikrimi soran yoktu.

Evet, **ehl-i hal ve akd** bu şekilde bir halife seçtiğinde o halifeye biat edenler **cemaate uymuş (katılmış)** olurlar. Biat etmeyenler ise “cemaati terk” etmişlerdir.

Tam bu noktada bazı azgelişmiş laik (siyasal dinsiz) zekâların aklına şöyle bir soru gelebilir: **Ehl-i hal ve akd'in seçtiği kişiye tabi olmak zorunda mıyım? Benim aklım yok mu, ben niye seçemiyorum?**

Peki, Türkiye gibi ülkelerde halkın yüzde 48'i, başka bir adamın cumhurbaşkanı olmasını istedikleri halde **yüzde 52'nin seçtiği adamı kabul etmek zorunda** olduklarında, "Biz yüzde 52'ye tabi olmak zorunda mıyız? Bizim aklımız yok mu, on milyonlarca insanız, biz niye seçemiyoruz?" diyebiliyorlar mı?

*

Kısacası **cemaat**, “İslam devletinin otoritesini kabul edip itaat eden, devletin tebaası durumunda olan Müslümanlar topluluğudur”.

Meşru halifeye (Ki burada **meşruiyet** ehl-i hal ve akd'in seçimi ya da belirlemesi anlamına geliyor) biat etmeyen kişi cemaatten (İslam devletinden) ayrılmış oluyor.

Daha iyi anlaşılması için günümüzden örnek verelim: Günümüzde Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin başında bulunan Erdoğan’ın otoritesini kabul etmeyen, kendi aralarından seçtikleri (devletin “**elebaşı**” diye adlandırdığı) bir (sözde) “**başkan**”ın kararlarının geçerli olmasını isteyen PKK’lılar, “devlet”ten (ve onun şahs-ı manevîsi çerçevesinde) “**Türk milleti**”nden ayrılmış “**hain bölücüler**” olmaktadır.

Aynı durum FETÖ (Fethullahçı Takiyye Örgütü) için de geçerlidir.. **“Paralel devlet”** gibi hareket etmekle “(anayasal düzen çerçevesinde) meşru **devlet”in şahsında “millet”ten ayrılıp** kopmuş olmaktadır.

Hadîslerdeki **“cemaat”** kavramını da bu şekilde anlamak gerekiyor.

*

Evet, hadîslerde bahsi geçen **cemaat**, İslam devletidir.

Günümüzde cemaat olarak adlandırılan topluluklar, hadîslerde **“ayrılınmaması emredilen”** cemaat konumunda değildirler.

Onlar, yerine göre çok faydalı işler yapıyor olabilirler, fakat kendilerini hadiste ifade edilen **“cemaat”** olarak görmeye başladıkları, yani kendilerini **“ayrılınmaması gereken cemaat”** olarak gördükleri zaman, **tekfirci** bir çizgiye kaymış olurlar.

Kendilerinden ayrılanı **açıkça ya da zımnen tekfir** etmeye başlarlar.

Böylece, asıl kendileri sapıtmış, haktan ayrılmış olurlar.

Türkiye’de bunun örnekleri var.

Üstelik, Türkiye’deki böylesi **“cemaat”** olma iddiasındaki **fırkaların açıkça laikliği (siyasal dinsizliği) ya da ırkçılık ideolojisini (boz kurtçuluğu) savunabildikleri, Şeriat’i açıkça veya maskeli biçimde (irfan edebiyatı yaparak ya da bağımsızlık vs. türünden içi boş çağdaş sloganların ardına sığınarak) aşağılayabildikleri** görülüyor.

Böylece, resmen **“Cehennem kapıları önündeki davetçiler”** (ya da onların şubesi, bayisi) haline geliyorlar.

CEMAATSİZ ZAMANLAR

Konumuzla ilgili bir önceki yazıda “Huzeyfe hadîsi”ni Prof. İbrahim Canan’ın çevirisiyle aktarmış ve tercümede bazı hatalar bulunduğunu dile getirmiştik.

Hadîsin biraz daha iyi bir çevirisi, Recep Köklü’nün “**Cemaatten Yana Tavır Almayı Emreden Rivayetlerin Değerlendirilmesi**” başlıklı yüksek lisans tezinde yer alıyor (Marmara Ü. Sosyal Bilimler E., İstanbul 2014, s. 54-5):

Huzeyfe İbnü’l-Yemân’dan rivayet edildiğine göre o şöyle demiştir:

İnsanlar Resûlüllâh’tan (geleceğe ait) hayırlı işlerden sorarlardı. Ben de bana erişmesinden korkarak şer olanlarından sorardım. Bu endişe ile bir keresinde:

Yâ Resûlallâh! Biz vaktiyle bir cahiliyet ve şer içindeydik. Sonra Allâh bize bu hayrı (şirk ve dalâlet temellerini yıkmak hayrını) getirdi. Bu hayır ve saadetten sonra gelecek bir şer var mıdır? diye sordum. Resûlüllâh: “***Evet vardır***” buyurdu.

Ben: O şer ve fitneden sonra bir hayır ve iyilik var mıdır? dedim.

Resûlüllâh: “***Evet, bir hayır ve iyilik vardır. Fakat onun içinde duman (bazı şer ve fesat bulanıklığı) bulunacak***” buyurdu.

Ben: O hayrın dumanı (temizliğini bulandıran kiri) nedir? dedim.

Resûlüllâh: “***O devrin âmirlerinden bir zümre, benim hidayetim (sünnetim) hilâfına davranacaklar. Sen onların bazı icraatlarını ma’rûf bulup tasvip edecek, bir kısmını da münker bulup reddedeceksin***” buyurdu.

Ben: Yâ Resûlallâh! Bu karışık hayır devrinden sonra yine bir şer ve fesat devri gelecek midir? dedim. Resûlüllâh: ***“Evet gelecektir. O devirde birtakım davetçiler halkı cehennem kapılarına çağırarak. Her kim onların davetine icabet ederse, onu cehenneme atacaklar”*** buyurdu.

Ben: Yâ Resûlallâh! O davetçileri bize vasfeder misin? dedim.

Resûlüllâh: ***“Onlar bizim milletimizden insanlardır. Bizim dilimizle konuşurlar (halbuki gönüllerinde hayırdan eser yoktur)”*** buyurdu.

Ben: Yâ Resûlallâh! O devre yetişirsem bana nasıl hareket etmemi emredersin? dedim. Resûlüllâh: ***“Müslümanların cemaatinden ayrılmaz ve onların devlet başkanına itaat edersin”*** buyurdu.

Ben: Onların ne cemaatleri ne de devlet başkanları yoksa? dedim.

Resûlüllâh: ***“O fırkaların hepsinden ayrıl, velev ki bu uzlette ölünceye kadar bir ağaç kökünü dişlemen gerekse bile”*** buyurdu.

*

Bu hadîs-i şerif, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in Müslümanlar’ın **“cemaatsiz” zamanlarının** olacağını haber vermiş olduğunu gösteriyor.

Yine bu hadîs-i şerîften, **“cemaat”**’in, Şeriat’le yönetilen (Allahu Teala’nın emir ve yasaklarını tatbik eden) ve başında **Müslümanların imamının** (halifenin) bulunduğu **İslam devleti** olduğu anlaşıyor.

Evet, cemaat budur.

Eğer günümüzde Türkiye gibi ülkelerde **cemaat** diye adlandırılan (Ki en meşhuru şimdilerde FETÖ diye anılıyor) topluluklar (tarikatlara, dinî gruplara vs.) hadîs-i şerifte sözü edilen cemaate karşılık gelseydi, Rasulullah s.a.s., Huzeyfe radiyallahu anh’in, **“Onların cemaati ve imamı yoksa?.. (Fe in lem yekün lehüm cemâ’atün**

ve lâ imamun?)” şeklindeki sorusuna karşı, “Onların cemaatleri ve **imamları (liderleri)** her zaman bulunacaktır” anlamına gelen bir cevap verirdi.

*

Önceki yazılarda, **İmam Şatıbî**’nin cemaat kavramıyla ilgili farklı görüşleri sıraladığını, ve *cemaati “başında halifenin bulunduğu İslam devleti” olarak anlayan yaklaşımın*, (diğer görüşleri de zımnen ya da dolaylı olarak içermesi itibariyle) en isabetli görüş kabul edildiğini dile getirmiştik.

Huzeyfe r. a.’in rivayet ettiği hadîs bunu açıkça ortaya koymaktadır.

Recep Köklü de söz konusu tezinde İmam Şatıbî’nin sıraladığı görüşleri tek tek aktarıyor ve “[Cemaatin] **Devlet Başkanına Bîat Hususunda Fikir Birliği İçindeki Müslümanlar Olduğu Görüşü**” başlığı altında şunları söylüyor (s. 19-21):

Cemaat kavramının içeriğiyle alakalı görüşlere değinen çoğu şârih ve müellif, bu düşünceyi Taberî’ye nisbet etmektedir. Taberî, “*Her kim ümmetimin birliğini parçalamaya kalkarsa kim olursa olsun öldürün*”⁸⁵ hadisinin bu hususu dile getirdiğini düşünmektedir. Ayrıca Taberî, Hz. Ömer’in atadığı altı kişilik şûra kurulunun alacağı kararla ilgili Suheyb’e “*Ey Suheyb! Başlarında kılıçla dikil. Beşi ittifak eder biri cayarsa boynunu vur! Dördü anlaşır ikisi cayarsa boyunlarını vur! Tâ ki biri için karar versinler*” talimatının da bir devlet başkanına bîat hususunda çoğunluğun verdiği karara muhalefet eden kimsenin cemaatten ayrılmış olacağına delalet ettiğini savunmaktadır.

Bu görüş kapsamında hadislerde geçen “cemaatten ayrılmak/mufârakat” ifadesi bîatı bozmak olarak değerlendirilmiştir. Şâtıbî, bîatı bozmanın ya sebepsiz bir şekilde veya Hâricîlerde olduğu gibi nasları yanlış yorumlamak suretiyle devlet başkanına itaatten ayrılmak yahud da İslâm toplumunun bir

devlet başkanına bîat etmesinden sonra riyâset talep etmek dışında bir sebeple olamayacağını vurgulamış, bunlarinsa her halükarda itaati gerekli olan bir bîatı bozmak olduğunu belirtmiştir.

İbn Hacer, Hz. Ali'nin Cemel vakasında kendisine muhalefet edenler hakkında: *“Onlarla ne için savaşıyorsun?” sorusuna karşılık, “Onlarla **cemaatten ayrılıp, bîatlerini bozdukları** için savaşıyorum” dediğini nakletmektedir.*

Huzeyfetü'l-Yemân'ın “Yâ Resûlallâh! O devre yetişirsem bana nasıl hareket etmemi emredersin? dedim. Resûlüllâh: *“Müslümanların cemaatinden ayrılmaz ve onların devlet başkanına itaat edersin”* buyurdu.” rivayeti de cemaatin sözkonusu anlamda kullanıldığına delil olarak gösterilmiştir. İbn Battâl şöyle söylemektedir:

“Ebû Bekre'nin hadisi bu konuda hüccettir. Çünkü Resûlüllâh, ona Müslümanların cemaatine ve halifelerine sarılmasını emretmiştir. Dolayısıyla uyulması emredilen cemaatin, bir halifeye bîatta birleşmiş İslâm toplumu (sevâd-ı a'zam) olduğu ortaya çıkmıştır.”

Bazı rivayetlerde de itaatin cemaat demek olduğu vurgulanmış, Habeşli bir köle bile halife olsa dünyevî eziyetlerine sabredilmesi ve cemaate mülazemete devam edilmesi tavsiye olunmuştur.

Süfyân b. Uyeyne de kendisine sünnet, cemaat ve sünnî/cemâî gibi tanımlamaların sorulması üzerine şöyle söylemiştir: *“Cemaat, ashâbın Ebû Bekir ve Ömer'e bîat etme hususunda birlik olmalarıdır. Sünnet ise zulüm ve haksızlık etseler de idarecilerin yaptıklarına sabretmektir.”*

Yezîd er-Rakkâşî, Enes b. Mâlik'e cemaatin fırka-i nâciye olduğuna dâir bir hadis nakletmesinden sonra *“Ey Ebû Hamza! Peki cemaat nerededir?”* diye

sorduğunu, Enes b. Malik'in de: "Halifelerinizle beraberdir, halifelerinizle beraberdir." şeklinde cevap verdiğini rivayet etmektedir.

Cemaate sarılmakla ilgili hadisler, birçok ilim ehli tarafından sarih bir şekilde küfrünü gerektirecek bir durum yoksa, adil veya zalim olsun devlet başkanına itaatin gerekliliği şeklinde yorumlanmıştır. Konuyla ilgili rivayetlerin bazı tariklerindeki imâm, sultân, tâat gibi ifadeler de bunu te'yid eder niteliktedir.

*

Süfyân b. Uyeyne'nin "**Cemaat, ashâbın Ebû Bekir ve Ömer'e bîat etme hususunda birlik olmalarıdır**" şeklindeki sözü, Müslümanların bir **devlet** olarak teşkilatlanmalarının ve aralarından birini **devlet başkanı (halife, imam)** seçmelerinin **vacip** olması anlamına gelmektedir.

Yani, **bağımsız (müstakil) ve hür (özgür) bir devlet** olacak şekilde başlarına bir **imam** (devlet başkanı) seçip **biat** etmeleri, cemaat olmalarının şartıdır.

Eğer böylesi (devlet başkanı seçimi ve devletleşme anlamına gelen) bir biat yoksa, **cemaat** de yok demektir.

İşte, günümüzdeki durum budur.. Ortada "**Müslümanların cemaati**" diye bir şey yoktur.. Kuru kalabalıklar vardır. Daha doğrusu **fırkalar**..

Bu fırkaların bazılarını günümüzde (FETÖ, Haydar Baş cemaati vs. örneklerinde olduğu gibi) cemaat deniliyor..

Bunların "**paralel devlet**" olmaları ya da kapalı kapılar ardında biat alıp liderlerini "**halife**" ilan etmelerinin bir değeri de yoktur. **Ehl-i Sünnet** uleması hilafet (imamet) meselesini de itikad (akaid) kitaplarına derc etmiş ve **hadleri (Şeriat'i) uygulayamayan**, suçluları yargılayamayan, müslüman tebaayı düşmanlarına karşı

koruyamayan “gizli” imamların imamlığının batıl (palavra) olduğunu yazmış bulunuyorlar.

*

Ancak, sadece söz konusu topluluklar değil, günümüzün (halifesiz, ümmeti temsil etmeyen, belli bir ırkı, etnik topluluğu, kabile ya da hanedanı temsil eden) devletleri de birer **fırka** durumundadır.

Cemaat değildirler.

Şayet bir devlet, başında “Müslümanların **imamının (halifenin)**” bulunduğu **ümme devleti (cemaat)** olduğunu iddia ediyorsa, Şeriat’i uygulamak ve (ırk ayrımı yapmadan) bütün Müslümanları kendisinin “doğal vatandaşı” kabul etmek, kapılarını onlara kapatmamak, “**Müslümanların vatanı (daru’l-İslam)**” üzerinde onları kendisi kadar hak sahibi bilmek, dışlamamak, kendisinden yardım isteyen mazlum Müslümanlar için mümkünse cihad etmek durumundadır.

*

Süfyân b. Uyeyne rh. a.’in “**Cemaat, ashâbın Ebû Bekir ve Ömer’e bîat etme hususunda birlik olmalarıdır**” şeklindeki sözünde yer yalan “**birlik olma**” ise “**icma**” anlamına geliyor.

Yani ashab arasında, “Müslümanlar’ın başlarına bir imam (devlet başkanı) seçerek bir devlet halinde teşkilatlanmaları” hususunda “**icma**” oluşmuş bulunmaktadır.

İcma, edille-i şer’iyyeden (Kitap, Sünnet, icma, kıyas) üçüncüsü durumundadır. Kıyas (içtihat) çerçevesinde farklı görüşlere (usulüne uygun olması kaydıyla) kapı açıksa da, icma söz konusu olduğunda (Ki ashabın “icma”ı en güçlü icmadır), daha sonraki nesillerin buna aykırı bir görüş ileri sürmeleri, “müminlerin yolu”ndan ayrılımları ve son sürat Cehennem’e doğru koşmaları anlamına gelir:

“Kim de kendisine hidâyet belli olduktan sonra Peygamber’e karşı gelir ve **mü'minlerin yolundan** başkasına tâbi' olursa, onu tercîh ettiğinde bırakırız ve kendisini Cehennem’e atarız! Ne kötü varılacak yerdir o!”
(Nisa, 4/115)

Evet, fırka-i naciyenin (73 fırkadan kurtulacak olanın) “Rasulullah s.a.s. ile ashabının üzerinde bulundukları şey” üzerinde bulunmaya devam edenler olacağı hatırlanınca, ashabın icmasının önemi daha iyi anlaşılır.

Dolayısıyla, günümüzde “*İslam devleti diye bir şey yoktur, laiklik de olur, devletin dini adalettir (Devletin dininin İslam olmasına lüzum yoktur), din devletinin modası geçmiştir*” vs. şeklindeki çağdaş zırvaları savunanlara Cehennem’e doğru dolu dizgin gitmekte olduklarını haber vermek, meseleyi bilenler için bir vecibe durumundadır.

*

Köklü’nün “*Cemaate sarılmakla ilgili hadisler, birçok ilim ehli tarafından sarıh (açık, belirgin) bir şekilde küfrünü gerektirecek bir durum (davranış ya da söz) yoksa, adil veya zalim olsun devlet başkanına itaatin gerekliliği şeklinde yorumlanmıştır*” şeklindeki ifadesine gelince..

Bu ifade, zımnen, devletin **İslam devleti** olması varsayımı (ya da ön kabulü) üzerine kurulu..

Devlet İslam devleti olsa bile, devlet başkanının **küfrü zahir** olduğunda ona itaat edilmez.

Devlet **İslam devleti** olmadığına (**cemaat** olma vasfı bulunmadığında) ise, devlet başkanının müslüman olup olmaması hiç önem taşımaz..

Ortada cemaat yok ki bu şahıs “cemaatin imamı” sayılsın da itaati hak etsin. (Yerli-milli ajan Mehmet Şevket Eygi’nin cübbeli mürşidi Kıbrıslı Nazım, İngiltere’nin

kralı **Charles**'ı müslüman yapmış adını da **Hüseyin** koymuştu. “Ey Müslümanlar, Hüseyin’e itaat edin!” demeye getiriyordu. “Gizli müslüman”ın “gizli imam”lığı ve “gizli cemaat”.. Bu Mehmet Şevket, Milli Görüşçü **Milli Gazete**’de, Müslümanların İngiltere’de bir ümmet teşkilatı kurup imam-ı kebîr yani halife seçmeleri teklifinde bile bulundu.. Evet, Erbakan’ın gazetesinde bu yazıldı.. İngiliz bu işlerde ustadır, bize asıl kazığı da 100 yıl önce attı, bu, deve de kulak.. Bize gelince, ortada bir kazık yokmuş, kazık yememişiz gibi davranmakla onurumuzu kurtardığımızı zannediyoruz, halbuki bu, kazığın daha iyi oturmasına razı olmaktan başka bir anlam taşımıyor. Bir taraftan dilimiz beş karış sarkmış halde kan kusuyor, diğer taraftan “Acımadı ki, acımadı ki..” diyoruz.)

Tekrarında fayda var: Devlet **İslam devleti** olmadığında (**cemaat** olma vasfı bulunmadığında), devlet başkanının müslüman olup olmaması hiç önem taşımaz.. (Charles gerçekten müslüman olsa bile, İngiltere’nin düzeni böyle kaldıkça hiçbir önemi yok. Küfrün başıdır.)

Böylesi (laik, çağdaş) devletlerde devlet başkanına olan itaat İslam’ın öngördüğü dinî bir itaat değildir, laik yani “siyaseten dinsiz imansız” bir itaattir.

Bu itaate İslamî bir nitelik kazandırmaya çalışmak, ona dinî bir anlam yüklemek, **rejimi yani anayasal düzeni tanımamak, yok saymak, onun işlevsiz ve iç boş olduğunu dolay olarak savunmak** anlamına gelir.

HANGİ CEMAAT?

Önceki yazılarda Huzeyfetü'l-Yemanî radiyallahu anh'ın rivayet ettiği bir hadîsi aktarmıştık..

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'e, gelecekte Müslümanların cemaatinin (devletinin) ve imamının (halifenin, devlet başkanının) bulunmadığı bir zamana erişecek olursa ne yapması gerektiğini soran Huzeyfe r. a., şu cevabı almış bulunuyordu: ***“O fırkaların hepsinden ayrıl, velev ki bu uzlette ölünceye kadar bir ağaç kökünü dişlemen gerekse bile.”***

“Beyzavî (ö.685/1286)'ye göre; Hadisin manası şudur:

Yeryüzünde **halife** yoksa uzlete çekil ve zamanın sıkıntılarını üstlenmek için sabırlı ol. ‘Ağaç kökünü ısırma’ tabiri, meşakkat çekmenin kinayeli anlatımıdır.”

(İbn Hacer, **Fethu'l-Barî**, XIII, 35-37'den aktaran Sinan Tunç, **Cemaat ve Tefrika ile İlgili Hadislerin Değerlendirilmesi**, yüksek lisans tezi, İstanbul: F.S.M.V.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2015, s. 70)

Evet, cemaat (**Ehl-i Sünnet ve Cemaat** tabirinde geçen cemaat), başında halifenin bulunduğu İslam (ümme) devletidir.

İslam birliğini ve ümmeti temsil etmeyen, Allahu Teala'nın Kitab'ına ve Rasulü s.a.s.'in Sünnet'ine bağlılığı **“değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez”** ilke olarak benimsemeyen (adına **devlet** denilsin veya denilmesin) organizasyonlar, örgütler, gruplar ve topluluklar, İslam açısından **cemaat** değildirler.

Bunlar, Müslümanlar arasında (genelde) **tefrikaya** neden olan birer **fırka**dır.

Bu fırkalar ve mensupları, İslam birliği (Müslümanlar'ın, başında halifenin bulunduğu tek devlet olarak birleşmeleri) idealine uzaklıkları nisbetinde **Ehl-i Sünnet ve Cemaat** yolundan uzaklaşmış olurlar.

*

Tabî bu “fırkalardan ayrılma” durumu, “Müslümanların cemaatinin (ümmeti temsil eden İslam devletinin) ve imamının (halifenin)” bulunmaması şartına bağlı..

Fırkalardan (galat-ı meşhur olarak cemaat diye adlandırılan gruplardan) ayrılanın aksine, Müslümanlar'ın cemaatinden (devletinden) ayrılıp da ölen, **cahiliye ölümü** ile ölmüş gibidir:

"Her kim, imama itâatten bir el kadar ayrılırsa, Kıyamet gününde Allah Teâla'ya ameli hususunda, lehinde hiçbir hücceti olmayarak kavuşacaktır. Her kim de boynunda bâat olmadığı halde ölürse, cahiliye ölümü ile ölmüş gibi olur." [Müslim, **Sahih**, İmâre, 56, H. no:1851]

Sahih-i Müslim şarihi İmam Nevevî, bunun, "**Mü'minlerin halifesi varken ve meşrû bir mâzereti söz konusu değilken bâat etmeyenler**" için söz konusu olduğunu belirtmektedir.

Müminlerin halifesinin olması devletlerinin (cemaatlerinin) olması anlamına gelmektedir. Devletsiz halife olmaz.

Bu yüzdendir ki, aynı cahiliye ölümü durumu, imama itaatten el çekenin yanı sıra “cemaatten ayrılan” (Ki bu, sonuç itibariyle imama itaatten el çekmek anlamına gelmektedir) için de varittir:

“Cemaatten ayrılarak ölen kimse, câhiliye ölümü ile ölmüş gibi olur.” (Müslim, İmâre 53, 54)

Demek oluyor ki, ümmet, bir halife seçip “siyasal bir birlik” haline gelemediği zaman “cemaat” olma vasfını yitirmektedir.

*

Cemaatten kastın “başında halifenin bulunduğu, ümmeti temsil eden İslam devleti” olduğunu, İmam Nevevî’nin “**Kırk Hadis**”i arasında yer alan bir başka hadîs de ortaya koyuyor:

Ondördüncü hadis: “Müslüman bir kimsenin kanı şu üç şeyden biri dışında helal olmaz: Evliyken zina eden, haksız yere birini öldüren ve dinini terk edip cemaatten ayrılan.” (Buharî-Müslim)

Yine “cemaatten ayrılan” ifadesi “dinini terk eden” ifadesinin tefsiridir. Cemaatten kasıt Müslümanlardır.

(İbn-i Dakik el-İyd, **Kırk Hadis Şerhi**, çev. İdris Şimşek, İstanbul: Dua Yayıncılık, 2016, s. 55.)

Cemaatten kasıt Müslümanlardır, fakat “devletsiz” Müslümanlar değildir.

Müslümanlar arasındaki fırkalar (kendilerini cemaat vs. olarak adlandıran gruplar) da değildir.

Böylesi fırkalardan ayrılanlar “cemaat”ten ayrılmış olmazlar.

Hadîste dini terk etmekle cemaatten ayrılmanın birlikte zikredilmesi, cemaatin (Türkiye gibi ülkelerde cemaat diye adlandırılan fırkaları terk edenler de dahil olmak üzere) bütün Müslümanları ifade ettiğini göstermektedir.

Ancak, bir kez daha söyleyelim ki, “devletsiz” olmaları durumunda Müslümanlar cemaat olma vasfını kaybetmektedirler.

Herkes bilir ki ferdî ibadetler müslüman bireyler tarafından yapılıyor olsa da, aktardığımız hadiste geçen türden had cezalarının uygulanması devletin (mahkemelerin, ilgili görevlilerin) varlığına bağlıdır.

Yani halife (ya da halifenin görevlendirdiği memur) olmayan bir müslüman, “Falanca zina etmiş, filanca katil olmuş, feşmekanca da cemaatten ayrılmış, hadi onları cezalandıralım” diyemez.

Diyebiliyor, insanları şer’î mahkemelerde Şeriat’e göre yargılayabiliyor ve otoritesini topluma kabul ettirebiliyorsa o zaten “devlet” haline gelmiş demektir.

Bugün **Afganistan**’da durum budur.

*

Falan veya filan **kavim, ırk, ulus (millet), kabile, aile (hanedan) vs. devletin** egemenliği (hegemonyası) altında olup onların reis, lider veya başkanlarına tabi olan (onlar karşısında “**bağımsızlık**”ları bulunmayan) “dinsel grup”lar (tarikât grupları vs.), hadiste sözü edilen cemaatle ilgisizdirler.

Onlar, birer firkadır.

Türkiye gibi **laik (siyasal dinsiz)** bir devletin otoritesi altındaki dinsel grupların kendilerini cemaat olarak adlandırmaları, ödlele **tavşan**ların kendileri için **arşlan** adını kullanmaları türünden bir palavradır.

Bunun (temenni kabilinden) içi boş bir isimlendirmeden ibaret olduğunu bilmeleri durumunda afratafraları görmezden gelinebilirse de, kendilerini hadiste belirtilen cemaat gibi görmeye ve göstermeye başladıkları zaman, arşlan ismini kullanmakla arşlan olduğunu zanneden tavşan ödleleliğini geri zekâlılık ya da sahtekârlık ile renklendirip bezemiş olurlar.

*

Hadiste kast edilen cemaatin, “*başında halifenin bulunduğu (Şeriat’i uygulayan, **Kur’an** ve Sünnet’e bağlı) ümmet (İslam) devleti*” olduğu (ülkemizdeki tek parti laikliğinin bu ülkede yol açmış olduğu travmatik korku iklimi varlığını hâlâ sürdürdüğü için) açık bir şekilde söylenmiyor ne yazık ki.

Bu husus laik (siyasal dinsiz) devlet düzeni açısından zülfiyâre dokunan bir yürek yarası olduğu için allâmelerimiz mevzu bu bahislere gelince işi kem kümle geçiştiriyorlar.

Öyle ki, yazılan kitaplarda ve verilen vaazlarda, “**imama biat**” hususu sanki salt devlet olgusu ile ilgiliymiş, mesele “bir yerde bir devlet bulunduğunda onun otoritesine tabi olmak”la sınırlıymış gibi sarf-ı kelam edildiğini görüyoruz.

İmam kelimesinin başına bir “**meşru**” ekliyor ve meseleyi laga lugaya getiriyorlar.

Okuyup dinleyen biri zanneder ki mesela Türkiye gibi **laik (siyasal dinsiz)** devletlerin başındaki liderlere “biat”ın hükmü de bu..

Akıllarınca laflarının arasına bir “meşru” kelimesi eklemekle vebalden kurtulmuş oluyorlar. Halbuki, bugünün insanının “**meşru**”dan anladığı (meşru kelimesi şeriat kelimesiyle aynı kökten türemiş olduğu halde) “**Şeriat’e uygunluk**” değil.

Laik hukuk ve hukukçular da sürekli “meşru” ve “meşruiyet” kelimelerini kullanıyor.

Bundan anladıkları, mevcut laik (siyasal dinsiz) anayasal düzene uygunluktan ibaret. Kavramı (tıpkı millet kavramında olduğu gibi) gasb etmiş, içini boşaltmışlar.

Evet, birileri böyle “meşru imam”lı kitaplar yazıyor, nutuklar atıyor, sözde İslam’a hizmet etmiş oluyorlar, bu arada şöhret ve para da kazanıyorlar, fakat aslında **laik düzenin istediği “İslam’ın güncellenmesi”** (yani laikliğe, daha açık ifadeyle “siyasal dinsizliğe” uydurulması) ameliyesinin pasif (bazen de aktif) destekçileri olarak hizmet görüyorlar.

*

Yukarıda aktardığımız Müslim hadisi, Erkam Yayınları'nın neşrettiği **Riyazü'-Salihîn Tercümesi**'nde şöyle açıklanmış:

Hadisimiz fitne ve kargaşaya sebep olmamak için devlet başkanına bîat etmenin lüzumunu açıklamakta ve yapılan bîatı bozacak meşrû bir sebep bulunmadıkça, devlet başkanına verilen bağlılık sözünde durmak gerektiğini ortaya koymaktadır. Sebepsiz yere devlet başkanına itaatsizlik etmenin, kıyamet günü Allah Teâlâ'nın huzurunda insanı haksız ve bir duruma düşüreceğini belirtmektedir.

Câhiliye devrinde herkes kendi başına buyruktu. Bağlandıkları bir devlet başkanı yoktu. O devir kargaşanın ve Allah'a inanmamanın bir simgesi olduğu için, devlet başkanına bîat etmeden ölen şahıs, Câhiliye döneminde ölen bir kimseye benzetilmiş ve böyle birinin başsız, düzensiz bir toplumda yaşayıp öleceği, müslümanca bir hayat süremeyeceği anlatılmak istenmiştir. Bu ifadeden, düzensiz bir toplumda ölen kimselerin dinsiz ve imansız gideceği mânası çıkarılamaz.

Hadisten Çıkarmamız Gereken Dersler Nelerdir?

1. Meşrû bir devlet başkanına itaat etmek gerekir.
2. Müslümanların birliğinin sağlanması devlet başkanına yapılacak bîata bağlıdır.
3. Devlet başkanı Allah'a karşı gelmedikçe ve halkını buna zorlamadıkça, ona itaat etmek şarttır.

*

Bu ifadeler de yanlış anlaşılmaya ve yorumlanmaya bir ölçüde müsait..

Daha açık ve net ifadeler kullanılabilirdi, kullanılmalıydı.

Devlet başkanının Allah’a karşı gelmesi nedir, şunu bir açıklamalıydılar.

Allah’a karşı gelmenin bazıları küfür ve şirk, bazıları ise fiske ve günahdır.. Bunların hükmü farklı.

Sonra bu mesele “**anayasa**” adı verilen metinlerin ortaya çıktığı günümüzde farklı bir boyut kazanmış durumda.. İş “**devlet başkanı**”nın şahsıyla bitmiyor..

Değirmen sele gitmiş bunlar şakşığının derdinde..

Allah’ın indirdiği ile hükmetmeyen, bunun da ötesinde Allah’ın indirdiği ile hükmetmeyi “**devlet için tehlike**” ilan eden, bu tür hareketlerle mücadele için kanunlar çıkaran, asker, polis ve hafiyeleri (ajanları, casusları) ile “Allah’ın indirdiği ile hükmetme” davasının kökünü kazımaya çalışan devletler çağında “devlet başkanı Allah’a karşı gelmedikçe...” diyerek “Uyusun da büyüsün ninni” dercesine hikâye anlatmanın faydası nedir?

Laik (siyasal dinsiz) devletlerde lafta “Allah’a karşı gelmeyen” bir devlet başkanı, “Allah’a karşı gelme rejiminin **bekası**” için “Şeriatçı/İslamcı” Müslümanların ensesinde boza pişiren hafiyelerini yağla balla besliyorsa, onun için ne düşünmek gerekir?

*

İmdi, “**fırka**” olgusu çerçevesinde günümüz devletlerinden söz etmişken **Taliban (Afganistan)** meselesine de değinmek gerekiyor.

Taliban’ın özelliğı, özünde bir **ilim** hareketi olması..

Bir **cihad** hareketi fakat temeli **ilim**..

Hareketin başında, Şeriat'ın hayata geçirilmesi idealini benimseyen âlimler bulunuyordu.

Milletin dinî duygularını kullanarak (dini istismar ederek) kişisel (ya da grupsal) iktidarlarına giden yolun taşlarını döşeyen menfaatperest cahil cühelanın yönettiği bir hareket değildi.

O yüzden, Afganistan'da yönetimi ele geçirdikten sonra da çizgilerinde bir değişme olmadı..

İktidarlarının dünya tarafından “tanınması” için taviz verme gibi bir yola sapmadılar. Millete neyi vaat etmişlerse (Ki bu Şeriat'ın hakimiyetiydi) onu gerçekleştirmeye çalıştılar.

Türkiye gibi laik ülkelerin **sözde ahlâkçı özde ahlâksız** (Şeriat'e karşı **irfan ve ahlâk edebiyatı** yapan) omurgasızları onlara akıllarınca ahlâk dersi vermeye kalkışıyor, onları “kaba saba, katı Şeriatçi” olarak görüyorlar.

Fakat asıl ahlâk onlarda..

Çünkü oldukları gibi görünmeye, göründükleri gibi olmaya çalışıyorlar.

“Siyaset icabı” diyerek yalan söylemiyorlar.

Abdullah ibni Übeyy usulü **ilm-i siyasete** prim vermiyorlar.

İnsanları aldatmak, gözlerini boyamak için palavralar atmıyor, yüksek perdeden konuşmuyor, yapamayacakları vaatlerde bulunmuyorlar.

Harun gibi konuşup **Karun** gibi hareket etmiyorlar.

Kapalı kapılar ardında başka, milletin önünde başka konuşmuyorlar.

Her önlerine gelene mavi boncuk dağıtmıyorlar.

*

Takım elbise, fötr, melon şapka, kravat, frak, smokin vs. giydiği zaman kendisini uygar ve aydınlanmış adam zanneden malum siyaset pazarlamacılarının aksine onlarda ilim ve bilgelik bulunduğu görölüyor.

Türkiye'nin, yarım yamalak eğitiminden geçerek dr., doç. ve prof. gibi unvanlar almış boş adamları da onları anlayacak çapta değiller.

Bilge adamlar oldukları şuradan da belli ki, birtakım boşboğaz ve cahil metin yazarlarının hazırladığı saçmasapan basmakalıp ezber zırvaları nutuk diye okumaya tenezzül etmiyorlar.

Bir lafı öbürünü tutmayan, bugün söylediğini ertesi gün yalayıp yutan omurgasız, ilkesiz, dönek ve fırlıdak adamlar değiller.

Böyle olduğu için, CIA aparatı DAEŞ gibi sirk soytarılarının sergilediği türden basitliklerden de kaçınıyorlar.

Mesela başlarındaki emir kendisini “halife” ilan etme gibi bir “büyük lokma” yemeye kalkışmadı. Kapalı kapılar ardında da kendisini “Dünya Müslümanlarının halifesi, umudu, dünya lideri” vs. ilan etmiyor.

Hadlerini biliyorlar. Gerçek anlamda şeref, haysiyet ve şahsiyet sahibiler, fakat kibirli değiller, mütevaziler, alçakgönüllüler.

Amerika'yı, NATO'yu, yedi değil yetmiş yedi düveli dize getirdik, tuş ettik vs. diyerek sabah akşam kutlamalar yapmıyorlar. Görgüsüz gösterişçilikle işleri yok.

Türkiye'de Mustafa Kemal'in **Ata Türk** yapılmasına benzer şekilde aralarından birini “**Ata Afgan**” yapmıyor, ona müslümana yakışmayacak şekilde insan üstü nitelikler atfetmiyor, milletçe kendilerini aralarından bir kulun (atalaştırılmış adamın) çocukları konumunda görmeye kalkışmıyor, çocuklaşmıyorlar.

Zaferi Ali'den, Veli'den, Mustafa'dan, Kemal'den değil, Allahu Teala'dan biliyorlar.

*

(Eski devirlerin firavunculuğunu, nemrutçuluğunu biliyoruz, fakat çağdaş dünyada **Atatürkçülüğün/Kemalizmin** “Görmemişin oğlu olmuş ...” hesabı sergilediği şahıs putlaştırmacılığına hiçbir ülkede rastlanmıyor.

Vatanı kurtarmış da, kurtardığı yer avuç içi kadar bir yer, Ege bölgesi ve Marmara..

Sanki tek başına gidip kurtarmış, sanki millet seferber olmamış, sanki her ailenin şehit ve gazileri yok..

Üstelik adam asker, işini gücünü, evini barkını, çiftini çubuğunu bırakıp cepheye gitmiş biri değil..

Adamın işi zaten askerlik, görevi zaten vatanı savunmak, millet bunun için emrine giriyor, ona her türlü imkânı sağlıyor, bir dediğini iki etmiyor..

Bunun için ödenek ve maaş alıyor, yan gelip yatsın, vatanseverlik nutukları atsın diye değil..

Savaşmış da sanki gitmiş en ön safta çarpışmış, **Murat Hüdavendigâr** gibi savaş meydanında hayatını kaybetmiş..

Tarihte mesela bir **İskender** bu şahsın “kurtardığı” toprak parçasının otuz kırk mislini eline geçirmiş, fakat bununki kadar tantanası yapılmamış.. Bir **Cengiz** yine otuz kırk misli toprağı istila etmiş.. Bir **Timur** yine yirmi otuz misli alanı başkalarının elinden çekip almış.. Bir **Yavuz Sultan Selim** bugünkü Suriye, Mısır, Arabistan, Ürdün, Lübnan, İsrail ve Mısır beldelerinin yanı sıra İç Anadolu ile Doğu Anadolu'yu hükmü altına almış, İran içlerine yürümüş, kışı Tebriz'de

geçirmiş, fakat ne sefere çıktığı günü milli bayram ilan etmiş, ne bunun reklamını yapmış, ne övünmüş, ne “Ben falanca gün sefere çıktım” diye nutuk atmış..

Hatta **Yavuz**, Mısır fethinden dönüşte millet kendisine karşılama merasimi yapmasın diye İstanbul’a gece gizlice sessiz sedasız girmiş..

Ne **heykelini** diktirmiş, ne **balolarda** milletin karısı kızı ile dans etmiş, ne kendisi için “**ekber**”li **şii**rler yazdırmış, ne yalaka taifesine ulufe dağıtıp milletin parasını şuna buna yedirmiş, ne **çiftlik** kurup keyfine bakmayı düşünmüş..

Hepi topu bir avuç toprağı **Yunan** gibi zavallı bir topluluğun elinden kurtarıyor ve dünyanın gelmiş geçmiş en büyük kahramanı muamelesi görececek şekilde putlaştırılıyor..

Böylesi bir garabete şaşırmamak, kendi basitlik, seviyesizlik, görgüsüzlük ve görmemişliğimize hayret etmemek mümkün değil..

Bu millet bu hale mi düşmeliydi?!

Bir şahsı yüceltme adına bir milleti bu kadar aşağılama dünyanın neresinde görülmüş?!

*

Afganistan çerçevesinde düşündüğümüzde onların yeni idaresini (devletini) hadiste geçen “fırka”lardan biri olarak değerlendirmek uygun olmaz gibi görünüyor.

Nasıl ulema, halifenin Kureyş’ten olması gerekirken “**zarurete binaen**” Osmanlı hilafetinin cevazına kail olmuşsa, Taliban yönetiminin de Afganistan’da yaşayanlar için (Şeriat’i uygulaması, kula kulluğa müsaade etmemesi, laiklik adlı **siyasal dinsizliğe** prim vermemesi nedeniyle) **cemaat** vasfını kazanmış olduğunu söylemek mümkün olabilir.

Onlar, sadece NATO adlı Haçlı ittifakına değil, aynı zamanda “Bu çağda Şeriat uygulanamaz, **din devletinin modası geçmiştir**, bin 400 yıl öncesinin hükümleriyle yönetilemeyiz, (Batılılar’ı örnek ve model kabul ederek) İslam’ı güncellemeliyiz” diyen zamane müslümanlarına da “hadlerini bildirmiş”, edep dersi vermiş durumdalar.

Lafla değil, hal ile, yaşayarak, amel ile bu zamanın kâfirine de müslümanına da ders veriyorlar.

Onları, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in hadisinde sözü edilen “cemaat”ın bu zamandaki nüvesi kabul edebiliriz.

O “cemaat”ın müjdecisidirler. Allahu Teala istikametten ayırmasın!

*

İmam Gazzalî’nin *İhya*’sında “Dünyanın Kötülüğü” başlığı altında yer alan şu satırlar meselenin daha iyi anlaşılmasını sağlayabilir:

“Allah Rasûlü’nün cehennemlik olmadığını söylediği fırkaya ‘**Ehl-i Sünnet ve’l cemaat**’ denir. Bu sözün mânası, Allah Rasûlü’nün sünnetine, yani yoluna uyan ve **ümmet denilen büyük cemaatten** ayrılmayan topluluk demektir. Bu topluluğun özellikleri ifrat ve tefritten uzak olmak, adâlete önem vermek, dünyayı terk etmemek, onu din için kullanmak, fitne ve tefrikadan uzak olmak, birlik ve beraberliğe önem vermektir.”

Buradaki birlik ve beraberlik Türkiye gibi **laik (siyasal dinsiz)** devletlerde sözü edilen “milli (ulusal, ulusçu, milliyetçi ve vatandaşlık eksenli) birlik ve beraberlik” değildir, Müslümanların (ümmetin) birlik ve beraberliğidir.

Günümüzde Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olan herkese (Yahudi, Rum, Ermeni vs. de olsa) Türk deniliyor ve “milli birlik ve beraberlik”ten “Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı eksenli birlik ve beraberlik” anlaşıyor.

Bunun İslamî anlamda **cemaat**le (birlik ve beraberlikle) ilgisiz olduğu açıktır.

“**Kâfirle çatışmayı göze alan müslümana Türk denir**” diyerek “Müslümanlık” kavramının içini boşaltmaya çalışan (şiirsiz şair) İsmet Özel gibi şarlatanların “derin” tandanslı çarpıtmalarına gelince..

Eğer böyleyse Türkiye’de neredeyse hiç Türk bulunmuyor, Türkler sadece Afganistan’da yaşıyor demektir..

Ve o kâfirle çatışmayı göze alan Müslümanlar, kendilerine Türk denilmesine bir çöp kadar bile değeri vermiyorlar. Böylesi laf ebeliklerini duysalar gülerler.

İmdi, “müslüman” kavramına bağlılıktan dolayı İslamcı kavramından bile huylanan hassasiyet asabiyeti, niye **mücahid** kavramını unutturmaya, onun yerine saf ve yalın ırkçılık anlamına gelecek şekilde Türk kelimesini oturtmaya çalışıyor?

Bu lüzumsuz gayretkeşliğin, işgüzârlığın sebebi nedir?

KİTAPSIZ SULTAN (DEVLET), VE CEMAAT

Cemaat konusuyla ilgili önceki yazılarımızda delilleriyle açıkladığımız gibi, **Ehl-i Sünnet ve Cemaat** tabirinde yer alan “cemaat”, **İslam devleti** (başında halifenin bulunduğu **ümmet devleti**) anlamına gelmektedir.

Huzeyfe r. a.’in rivayet ettiği hadîs de bunun böyle olduğunu ortaya koymaktadır. Müslümanların imamının (**halifenin**) ve dolayısıyla ümmetin (bir kavmin, bir ırkın, bir etnik topluluğun değil, ümmetin, Müslümanlar’ın) devletinin bulunmadığı dönemler “**cemaatsiz zamanlar**”dır.

Bu “cemaatsiz zamanlar”da (koyunun olmadığı yerde keçi çelebi hesabı) cemaat diye adlandırılan gruplara (tarikât, parti, vakıf, dernek vs.) gelince.. Bunlar birer “**fırka**”dır, hadîsteki anlamda cemaat değil..

Çünkü cemaat, ümmet-i Muhammed’i (s.a.s.) temsil eden, başında halifenin bulunduğu ve **Şeriat**’in yürürlükte olduğu İslam devletidir.

İşte, bu cemaati terk edip de o hal üzere ölen, **cahiliye ölümü** ile ölmüş gibi olur.

*

Evet, günümüzde ne yazık ki Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in sözünü ettiği “cemaat” mevcut değil.

Ümmetin **hukukun üstünlüğü** (**Şeriat’in üstünlüğü**) ilkesi çerçevesinde **birlik ve beraberliğini** temel alan (Müslümanlar’ın halifesinin başında bulunduğu) bir İslam devleti yok.

İrkçılık, kabilecilik, aşiretçilik temeli üzerine kurulmuş perakende devletler var. (Afganistan İslam Emirliği nisbeten farklı.)

İrkçılık dallanıp budaklanmış, “**ikinci dereceden alt ırkçılıklar**” ortaya çıkmış, bu yüzden bir **Arap birliği**, bir **Türk birliği** bile mevcut değil.. Mesela Türkmen’in Türkmenistan’ı, Azeri’nin Azerbaycan’ı, Özbek’in Özbekistan’ı, Kırgız’ın Kırgızistan’ı vs. var.. Araplar’ın durumu daha berbat..

Bunlar, “cemaat”i (ümme devletini) değil, fırkaları (tefrika ve bölünmeyi) temsil ediyorlar.

Açıktır ki, bir devlet “**Şeriat’in üstünlüğü**” (**hukukun üstünlüğü**) ilkesini kabul etmiş olduğunu ilan etse bile “**ırk**” (**milliyetçilik**) esası üzerine kuruluysa, “**cemaat**” olma vasfıyla ilgisiz hale gelir.

Ayrıca, onun **milliyetçiliği (ırkçılığı)**; İslam’dan taviz vermesi, ümme şuuruna (cemaat ruhuna) sahip olmaması, Şeriat’i tam ve eksiksiz biçimde hayata geçirmeyi hedeflememesi anlamına gelir.

Eğer bu ırkçılığa (milliyetçiliğe) bir de **laiklik (siyasal dinsizlik)** ekleniyorsa, o devlet “dinsiz devlet” olacağı için “cemaat”le bağını tümenden koparmış olur.

İslam’ın olmadığı yerde Ehl-i Sünnet ve **Cemaat** hiç bulunmaz.

*

Böylesi “**cemaatsiz zamanlar**”da bireylerin ne yapması gerekir?

Huzeyfe r. a.’in rivayet ettiği hadîs, **bütün fırkaların terk** edilmesini emrediyor, bir ağaç kökünü kemirmeye benzer zorluk içinde kalınsa bile..

Kendisini cemaat olarak pazarlayan fırkalardan (mesela şimdilerde **FETÖ** diye adlandırılan, eskiden Cemaat diye bilinen gruptan) ayrılmak (nispeten) kolay da, cemaatlikle ilgisi kalmayıp fırkalaşmış gecekondü tipi devletçiklerden ayrılmak (mesela bir **Prof. Muhammed Hamidullah** gibi “**vatansız**”/heimetlos yaşamak) zor..

Çünkü Dünya'nın (yaşanabilecek) her yeri, kendisini devlet olarak adlandıran fırkalar tarafından gasb edilmiş durumda.

İşte böylesi bir durumda müslümanın fiilen değilse bile **zihniyet olarak** (içinde yaşadığı) "fırka-devlet"ten ayrılması (**devletçi** olmaması), Cemaat (İslam devleti) idealini benimsemesi (**İslamcı** olması) gerekir.

Evet, Batılılar'ın "**ulus-devlet**" tabir ettikleri siyasal gecekondular için ("bilginin İslamîleştirilmesi" bağlamında) uygun bir karşılık aradığımızda başvurabileceğimiz alternatiflerden biri **fırka-devlet** olabilir. (**Cahiliye** kelimesinden hareketle "**cahil devlet**" demek de isabetli gibi görünüyor. Böylesi devletlerin banilerine de **Ebu Cahil** vezninde **Atacahil** unvanının verilmesi yerinde bir tercih olabilir.)

*

Tekrarlayalım, günümüz şartlarında müslüman bireyin fiilen değilse bile **zihniyet olarak** (içinde yaşadığı) "fırka-devlet"ten ayrılması (**devletçi** olmaması), Cemaat (İslam devleti) idealini benimsemesi (**İslamcı** olması) gerekir.

İslamcılık, sözlük anlamı itibariyle “İslam taraftarı” olmak demektir.. Dünya genelinde basın yayın organlarında kullanılan anlamı ise, “İslam hukukunun (Şariat'in) uygulanmasını ve İslam birliğinin sağlanmasını savunmak”tan ibarettir.

Bunlar ise, hadîslerde geçen “**cemaat**”ın olmazsa olmaz şartları durumundadır.

Dolayısıyla, İslamcı olmak, **Ehl-i Sünnet ve Cemaat**'ten olmak demektir.

Çünkü “cemaat”i savunmaktır.

İslam cemaatini terkin (Ki başında

Müslümanlar'ın **imamının/halifenin** bulunduğu **İslam devletini terk** anlamına gelmektedir) **küfür** olduğu hadîslerde belirtiliyor.

İslam cemaatini fiilen terk küfür olduğu gibi, böyle bir cemaatin (halifenin başkanlığı altındaki ümmet devletinin, İslam birliğinin) tesisine karşı çıkan (İslamcı olmayan) kişi de kâfir olur.

*

Cemaatin (başında halife bulunan, Şeriat'ı uygulayan) **İslam devleti (ümmet devleti)** demek olduğunun daha iyi anlaşılması bakımından, Prof. Dr. İbrahim Canan'a ait *Hadis Külliyyatı Kütüb-i Sitte Tercüme ve Şerhi* (İstanbul: Akçağ Y., 2014) adlı eserin "Hilafet ve İmamet" bölümünde yer alan bazı hadîsleri aktarmakta yarar var.

Bir hadîs şöyle:

"... Ben de size beş şeyi emrediyorum: Allah onları bana emretti. Dinlemek, itaat etmek, cihâd, hicret ve **cemaat**. Zira, kim cemaatten bir karışık ayrılırsa boynundaki **İslâm bağı**nı çıkarıp atmıştır, geri dönen hariç. Kim de cahiliye davası güderse o cehennem molozlarından biridir!"

Bir adam: "Ey Allah'ın Resulü! O kimse **namazını kılar, orucunu tutar idiyse (yine mi cehennemlik)?**" diye sordu. Aleyhisselâtu vesselâm:

"Evet, **namaz kılsa, oruç tutsa da!** Ey Allah'ın kulları! Sizi Müslümanlar, mü'minler diye tesmiye eden Allah'ın çağrısı ile çağırın!" buyurdular."

[Tirmizî, Emsâl 3, (2867).]

Cahiliye davasından kasıt, birincisi **ırkçılık (milliyetçilik)**, ikincisi Şeriat'e aykırı yönetim ilkeleridir.

Türkçülük, Kürtçülük, milliyetçilik vs. gibi davaları benimseyenlerin kendilerini bu hadîs çerçevesinde sorgulamaları gerekir. (Sözümüz müslüman olduklarını söyleyenlere.. Müslüman olmayanlar lütfen üzerlerine alınmasınlar.)

Bu noktada bazıları “Bizim milliyetçiliğimiz ırkçılık değil” diyebilirler.. Bu laf, "Bizim dinsizliğimiz İslam'a aykırı değildir" demek gibi birşeydir.

Şayet kendi kavimlerinin **ümme**t birliği içinde yer almadan ayrı bir laik (siyasal dinsiz) devlet olarak “ebediyen, ilelebet” var olması hedefini güdüyorlar, İslam birliği içinde yer almayı ideal olarak benimsemiyorlarsa, milliyetçilikleri ırkçılıktır, **cahiliye** davasıdır. (Böylesi **Türkçülerin** ümmet birliğinden yani İslam birliğinden söz edildiğinde suratları asılır, fakat **hristiyan birliği** yani Avrupa Birliği içinde yer almaktan söz edildiği zaman ise yüzlerinde güller açar, milliyetçilikleri Afrika güneşi altındaki buz gibi erir, önce su, sonra buhar olur, uçup gider. Kendileri de boz kurtluktan çıkar, “meler gelir” mor koyun olurlar.)

İslam birliğinin sağlanmış olduğu bir yerde **milliyetçilik/ırkçılık davası** güdüp ayrı devlet olmak isteyenlerin durumuna gelince.. Şu hadîs-i şerîf onlar için söylenmiş gibi görünüyor (Prof. Canan’ın çevirisiyle):

"Şurası muhakkak ki, benden sonra henat ve henat (yani şerler ve fesatlar) olacak. **Cemaatten ayrılan veya Muhammed ümmetinin birliğini bozmak isteyen** birisini gördünüz mü, bu herifi kim olursa olsun öldürün. Zîra Allah'ın (yardım) eli cemaat üzerindedir. Şeytan ise cemaatten ayrılanla birliktedir."

*

Prof. İbrahim Canan’ın eserinin aynı bölümünde yer alan şu ifadeleri önemli:

Bu dünya-ahiret ayrılmazlığının sonucu olarak İslam'da **devlet reisliği** müessesesi aynı zamanda **dinî reisliği** de temsil eder. Devlet reislerinin dinin tatbikatına müteallik [uygulanmasıyla ilgili] vazife ve mesuliyetlerden kendilerini uzak tutmaları din açısından bir **fitne** olarak değerlendirilmiştir. Nitekim Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm), bir hadiste şöyle buyurur:

*"[Devletler tarafından yapılan] İhsan ihsanlık vasfını korudukça [karşılık beklenmedikçe] kabul edin. Fakat bu, dine karşı rüşvet mahiyetini alınca reddedin, almayın. (Maalesef) bunu terk etmeyeceksiniz. Dine karşı rüşveti terk etmekten sizi alıkoyan şey korku [öldürülmekten, hapsedilmekten korkmanız] ve fakirliktir. Haberiniz olsun, iman çarkı (ilelebed) dönecektir. Bu çark her nerede dönüyorsa **Allah'ın kitabına** uygun olarak dönderin. Haberiniz olsun **sultan [devlet] ve kitap [Kur'an] birbirinden ayrılacaktır. Sakın sakın siz Kitap'tan ayrılmayın** [Hükümetin/devletin değil, Kitab'ın yanında durun]. Haberiniz olsun başınıza öyleleri reis (emîr) olarak geçecek ki, (kendileri için hükmettiklerini sizin için hükmetmeyecekler), onlara itaat etseniz sizi **dalalet ve sapıklığa** atarlar, itaat etmeyip isyan etseniz [otoritesini tanımadığınızı, başkaldırdığınızı ilan etseniz, boyun eğmeseniz, kanun/yasa adını verdikleri buyruklarını çiğneseniz, yok saysanız], sizi öldürürler."*

Cemaatten bazıları sordu: "Ey Allah'ın Resûlü! Pekâla ne yapalım?"

Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm): *"Hz. İsa'nın ümmeti gibi yapın. Onlar, ateşe atıldılar, testerelerle biçildiler (fakat dinlerinden dönmediler). **Allah'ın taati uğruna ölmek Allah'a isyan içinde yaşamaktan daha hayırlıdır.**"*

*

Günümüzde, **Kitap'dan kopmuş** olan devletlerde, kitapsızlığa fiilen başkaldırma bir tarafa, sözle karşı çıkılması bile "**devletin bekası için tehlike**" olarak görülebilmektedir.

Kitapsızlığa açıkça isyan edilse, "Boyun eğmiyoruz, size direneceğiz, yasalarınızı tanımıyoruz" denilse, öldürürler.

Fiilen isyan etmeyip Kitab'ın devlete hakim olması gerektiğini (derin işbirliği içine girmeyip samimiyetle) savunanlara gelince..

Bunlara karşı silah kullanmak için bir bahane uydurulamıyor, fakat “devletin bekası” için **“örtülü” yöntemlerle temizlenmeleri** seçeneğinin her zaman bir kenarda hazır tutulmakta olduğu, tarihin tanıklığıyla biliniyor.

CEMAAT VE DEVLET-Çİ ŞİRK

Bir önceki yazıda şöyle demiştik:

“İslam cemaatini fiilen terk küfür olduğu gibi, böyle bir cemaatin (halifenin başkanlığı altındaki ümmet devletinin, İslam birliğinin) tesisine karşı çıkan (İslamcı olmayan) kişi de kâfir olur.”

Evet, İslamcı olmayan (yani, günümüzde **İslamcılık** olarak adlandırılan “Müslümanların, başında halifenin bulunduğu Şeriat’le yönetilen tek bir devlet çatısı ve bayrağı altında birleşmeleri” idealini benimsemeyen) kişi, **kâfir**dir.

Evet, kâfiridir.. Bunun lam’ı, cim’i yok!

Boynundaki İslam (Müslümanlık) bağını çıkarıp atmıştır.

“Müslümanım” dese bile..

Hatta, namaz kılıyor, oruç tutuyor olsa bile..

*

Bunu kendi kafamızdan söylüyor değiliz.

Prof. Dr. İbrahim Canan’a ait **Hadis Külliyyatı Kütüb-i Sitte Tercüme ve Şerhi** (İstanbul: Akçağ Y., 2014) adlı eserin “Hilafet ve İmamet” bölümünde yer alan (bir önceki yazıda aktardığımız) şu satırları bir kez daha okuyalım:

Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) ... dedi ki:

*"... Ben de size beş şeyi emrediyorum: Allah onları bana emretti. Dinlemek, itaat etmek, cihâd, hicret ve **cemaat**. Zira, kim cemaatten bir karışık*

ayrılırsa boynundaki İslâm bağıını çıkarıp atmıştır, geri dönen hariç. Kim de cahiliye davası güderse o cehennem molozlarından biridir!"

Bir adam: "Ey Allah'ın Resulü! O kimse **namazını kılar, orucunu tutar idiyse (yine mi cehennemlik)?**" diye sordu. Aleyhisselâtu vesselâm:

*"Evet, **namaz kılsa, oruç tutsa da!** Ey Allah'ın kulları! Sizi Müslümanlar, mü'minler diye tesmiye eden [isimlendiren] Allah'ın çağrısı ile çağırın!"* buyurdular." [Tirmizî, Emsâl 3, (2867).]

*

Buradaki "**Allah'ın çağrısı ile çağırın**"dan kasıt, insanların Allahu Teala'nın **Kur'an**'da çağırdığı şeylere çağırılmasıdır.

Allahu Teala insanları Araplığa, Kürtlüğe, Türklüğe, çağdaş uygarlık düzeyine, milliyetçiliğe (ırkçılığa), laikliğe (siyasal dinsizliğe), devlet büyüklerini putlaştırmaya, onların heykellerini yapıp önünde (puta tapma ritüelini hatırlatır şekilde) saygı duruşunda bulunmaya, öldüklerinde onlar için puthaneyi andıran anıttürebeler yapıp oralarda Allahu Teala'ya bağlılık arzeder gibi bağlılık arzetme seremonileri düzenlemeye çağırıyor.

Müslümanları şirkten kaçınmaya, kula kulluk arzetme rezalet ve zilletinden kurtulmaya, parçalanıp bölünmeden **hep birlikte** Allah'ın ipi olan **Kur'an**'a tabi olmaya çağırıyor.

*

Müslümanların **birlik ve beraberliğini** istemeyenler kimlerdir?

Bunu, **kâfir** ve **münafık** (müslüman görünen kâfir) istemez.

İmdi, kendi devletiniz, kavminiz (milletiniz, ırkınız) söz konusu olunca **birlik ve beraberliği** dilinizden düşürmeyeceksiniz, fakat ümmet-i Muhammed'e (s.a.s.) sıra gelince “Birlik ve beraberliğe gerek yok, bölük pörçük olalım” diyeceksiniz..

Bu çifte standardın imansızlıktan (küfürden) başka bir açıklaması olabilir mi?!

“**Milletçe** birlik ve beraberliğimizi korumalıyız, aksi takdirde düşmanlarımız karşısında zayıf kalırız, eziliriz, düşmanlarımıza yem oluruz” diyenlerin Müslümanlar’ın birlik ve beraberliğini istememeleri, onların düşmanları karşısında zayıf kalmalarını temenni etmelerinden kaynaklanmıyorsa, neyden kaynaklanıyor?

*

Siyasal İslam (İslam devleti) meselesine gelem.

Mesela bir Türk olarak “**Türk devletine** gerek yok.. Ben Almanya’da işçi olarak çalışırken de Türk’üm, Türklüğümü elimden alan yok ki.. Türk devleti olmasa da olur” diyor musun?

Demiyorsun..

Tam aksine, haklı olarak, “Devletimiz olmazsa Türklüğümüzü koruyamayız, **asimile** oluruz, kimliğimizi kaybederiz, Türklüğümüz aşağılanır” diyorsun.

Kürtçü de aynı şeyi söylüyor..

“Kürtlüğümüzü koruyabilmemiz, Kürtlüğümüzün aşağılanma sebebi haline getirilmemesi için devletimiz olmalı” diyor.

[Eskiden demiyorlardı, çünkü bir Türk devleti olmakla birlikte İslamîliği Türklüğünün önünde olan, “**Şeriat’in/hukukun üstünlüğü**” ilkesi çerçevesinde başka etnisiteleri asimile etmek ve aşağılamak gibi bir politika gütmeyen **Osmanlı**’da böyle bir dertleri yoktu.. Fakat Osmanlı yıkılıp da mesela

Irak ve Suriye’de **Arap ırkçılarının/milliyetçilerinin** yani Baas Partisi’nin tahakkümü altında kaldıklarında işler değişti.

İşin trajikomik tarafı şu ki, Ortadoğu’daki rejimlerin de onların muhaliflerinin de boş beyinlerine ırkçılık/milliyetçilik ziftini aynı odak pompaladı: Batılı yahudi ve hristiyanlar..

Türkiye’den örnek verelim: **Atatürk** tipik bir batıcı idi, hristiyan-yahudi hayat tarzını (şapkasından dansına, müziğinden ceza kanununa kadar) çağdaş uygarlıkla eşdeğer görüyordu. Atatürkçülük denilen **montaj ideolojimsi** de şuursuz Batı taklitçiliğinden başka bir şey değil.. Gel gör ki, Türkiye’nin Kürtçüleri de batıcı.. Aslında yok birbirlerinden farkları, fakat adları değişik..

Yahudi ve Hristiyan’ın kurduğu oyun o kadar da girift, karmaşık ve çetrefil değil; sorun, Ortadoğu insanının aptallığı ve şahsiyetsizliğinde.. Küçük hesapların insanı olmasında..]

*

İmdi, sen bugünün (başında halifenin bulunduğu bir küresel İslam Devleti’nin bulunmadığı) dünyasında kendi etnik kimliğini korumak için **ırkına ait bir devletin** bulunması gerektiğini düşünüyorsun da, Müslümanlar’ın **müslüman kimliklerini korumak için** devlet sahibi olmaları gerektiğini neden kabul etmiyorsun?

Bunun nedeni **kafasızlık** değil.. İmansızlık.. Gerçek neden bu..

Devlet İslam devleti olmadıkça Müslümanlar müslümanlıklarını (imanlarını) koruyamazlar.

Şirkten kurtulamazlar.

İtikadî şirk (putperestlik) ve **tağutçuluk** alır başını gider.. Allahu Teala'ya (Mesela “Şeriat’e gerek yok, laiklik yani siyasal dinsizlik de olur, hatta daha iyidir” denilerek) resmen **şirk** koşulur.

(Evet, **laikliği** savunmak şirktir ve küfürdür. Cumhuriyet ilan edildiği sıralarda Türkiye’de darağaçlarının gölgesinde yaşamak zorunda kalan İslam uleması bunu açık bir biçimde söyleyemediler. Söyleyebilenler, Türkiye dışında yaşayan **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi** ile **Allame Zahidü’l-Kevserî** gibi ulema idi.. Mustafa Sabri Efendi **Mevkîfu’l-Akl** adlı eserinin dördüncü cildinde, **Kevserî** ise bir makalesinde bunu açıkça ifade etti..)

Şu kesindir, İslam’ın (Şeriat’in) hakim olmadığı bir devletin uyruğu durumunda olan Müslümanlar, şirkten kendilerini koruyamazlar.

Diyelim ki **itikadî şirkten** (“Laikliği, şuculuğu buculuğu benimsemiyorum, **Atatürkçü** de değilim, Atatürk’ün yaptıklarından İslam’a aykırı olanlara tamamen karşıyım” diyerek) kendilerini korudular, bu defa da **amelî şirk’ten** (**şirk pratiğinden, şirk uygulamalardan, şirk davranışlardan**) paylarına düşeni eksiksiz biçimde alırlar.

*

Asıl tehlike şurada:

İnsanlar bir süre sonra bu **amelî şirki** benimsemeye, onu normal (norm’a uygun, İslam açısından mahzursuz, şirkten uzak) birşey olarak görmeye başlamaktalar.

Böylece amelî şirk itikadî şirke dönüşmektedir.

Türkiye’deki çoğu kimsenin durumu bu..

Adam **şirk** çukuruna batmış, fakat kendisini çok iyi müslüman zannediyor.

Bir taraftan da **riyakârca tasavvuftan, irfandan, ahlâktan** bahsediyor.

*

Prof. Yusuf Şevki Yavuz, *TDV İslâm Ansiklopedisi*'nde yer alan “**Elmalılı Muhammed Hamdi**” maddesinde onun şirke ilgili ifadelerini şöyle özetliyor:

“Zâtının hakikati akıl tarafından kuşatılamayan Allah’ın birliği kâinat üzerindeki hükümranlılığı ile sabittir. Allah’tan başka tapacak gizli veya açık mâbud ve **hükmüne uyulacak hakem** tanımak şirktir. Her mümin **Allah’ın hükmünden başka hükme uyulmayacağına inanmakla** yükümlüdür. Bir müslüman **bu inancını hayatında uygulayamazsa itikadî açıdan mümin sayılsa da amelî bakımdan şirke düşmekten** kurtulamaz (*a.g.e.*, III, 2061). **Büyüklerini** Allah’ı sever gibi sevmek ve onların **ilâhî buyruklara aykırı olan emirlerine uymak suretiyle Allah’a isyan edenler şirke düşerler** ki putperestliğin esası da bundan ibarettir (*a.g.e.*, I, 578).”

Evet bunlar, merhum Muhammed Hamdi Yazır Hoca'nın *Hak Dini Kur'an Dili* adlı tefsirinde dile getirdiği hakikatler.

Aynı şeyi bir başkası söylediğinde hemen **Vehhabîlikle, aşırılıkla, tekfircilikle** vs. suçlanır.

Gerçek aşırılık ise bu tarz suçlamalardır.

Bu ifadelerden anlaşılabileceği gibi, bir insanın mümin (iman etmiş) olması için “**Allah’ın hükmünden (Şeriat’ten) başka hükme uyulmayacağına inanması**” gerekmektedir.

Evet, inanması..

Böylece merhum Elmalılı Hocaefendi, **laikliği benimsemenin küfür olduğunu**, imanla bağdaşmadığını, laiklik (siyasal dinsizlik) tabirini kullanmadan ifade etmiş olmaktadır.

Ne zaman?

Atatürk'ün sözünün kanun olduğu, onun “**devrim**”lerine karşı çıkmaya cüret edenlerin ya darağacında sallandırıldığı, ya zindana atıldığı, ya ülkeyi terk etmek zorunda bırakıldığı, ya da **Kâzım Karabekir** gibi yoksulluk ve yalnızlığa mahkum edildiğı, ajan takibi altında bırakıldığı bir zamanda..

*

Demek ki, (Elmalılı Hoca'nın ifadesiyle) “Büyüklerini (mesela büyük devlet büyüklerini, Şeriat'e sırt çevirip **laik düzenci** hale gelen **şeyhtan** taifesini) Allah'ı sever gibi sevmek ve onların **ilâhî buyruklara aykırı olan emirlerine uymak** suretiyle Allah'a isyan edenler **şirke** düşerler”miş.

Merhum bunları **darağaçlarının gölgesi** altında yazdı..

Günümüzde ise ilahiyatçı bilinen cübbeli cübbesiz, kravatlı kravatsız, prof. unvanlı unvansız soytarılar taifesi “**derin**” kuytulardaki **kasetlerinin gölgesinde** ve **örtülü** kanallardan ellerine geçen dünyalıkların serinliğinde pişmiş kelle gibi sırtarak, kendilerinden memnun havalarda gerdan kırarak, sululuklar yaparak düzenbaz dindarlık, **irfan ve ahlâk** pazarlıyorlar.

*

Evet, merhum Elmalılı Hocaefendi, En'am Suresi'nin 136'ncı ayetini tefsir ederken şunları söylüyor:

“Burada iman ile şirki, önce biri inanca, biri amele ait olmak üzere iki açıdan düşünmelidir. Önce inanç açısından Allah'ı birleyen bir müminin **Allah'tan başka hakem ve Allah'ın hükmünden başka hüküm tanımadığı** için, bütün iş ve hareketlerinde yalnız o ölçüden hareket etmesi ve bundan dolayı kâr ve kazancında Allah'tan başkasının hükmü adına bir kazanç sevdasında bulunmayacağı gibi, Allah'tan başkasının hükmü adına

bir masraf da yapmaması ve ne harcarsa yalnız hak ve adaletli olan Allah'ın hükmü adına ve yalnız ilâhî kanuna uygun bir harcama seçmesi gerekir. Ve böyle olan harcamaların da hepsi sonuç itibariyle hayırlı ve faydalı olur. İnanç bakımından böyle olan, Allah'ı birleyen bir mümin bu iman ve inancını amel açısından da böyle tatbik edebilirse, inanç ve amel bakımından tam mümin, kâmil bir müslüman olur. Ve "âkıbetü'd-dâr" (dünya yurdunun sonu) onun, o inanç ve amelde bulunanların olur. Bu inancını amellerinde tatbik etmezse, o zaman da inanç bakımından mümin olmakla beraber, **amel bakımından bir müşrik** durumunda bulunur ve fasık olur. Ve bundan dolayıdır ki, **zorunlu da olsa müşriklerin uyruğu altında kalıp hükümlerine ve amellerine uyup ve iştirak etmek mecburiyetinde bulunanlar inanç veya amelle ilgili şirke sürüklenmekten uzak kalamazlar**. Kalb ve inanç itibariyle karşı olmakla beraber, amel bakımından muvafakatı amelî şirki, **kalben rıza göstermek ise itikâdî şirki gerektireceğinden** yukarda "Eğer onlara itaat ederseniz muhakkak müşrik olursunuz" (En'âm, 6/121) buyurulmuştu."

Böyledir.

Mesela bugün yurtdışındaki **Fethullahçıların** İslamcılık, Siyasal İslam (Şeriatçılık) ve laiklik gibi konularda yazıp çizdiklerine bakıldığında neredeyse hepsinin **şirk** içinde debelenmekte oldukları görülüyor.

İçlerinde bir tane bile mümince konuşup yazan yok, varsa da ben rastlayamadım.

Ancak, Fethullahçılardaki yamukluk, şimdi küfür (yahudi-hristiyan) cephesinin bağ ve bahçelerinde koşturuyor olmalarından kaynaklanıyor değil..

Daha dün anne vatanlarının **kucağında yaşarken** de kafa ve gönülleri yine bozuktu..

*

Eski (itikadî ya da amelî) şirkleri **devlet-çilik**lerinden kaynaklanıyordu.

(**Fethullah**’ın “Devlet-i Ebed Müddet” başlıklı bir şiiri var.)

Çünkü devletin laikliğini (siyasal dinsizliğini) sorun etmiyorlardı, sorun ettikleri şey **Siyasal İslam**’dı, İslamcılık’tı, Şeriatçılık’tı..

Demokrasi ve laikliği benimsemişlerdi..

İslam’ın “**mutlak bir demokrasi**”ye izin vermemesinden dolayı Siyasal İslam’a karşıydılar.. “Siyasal”sız uyduruk bir İslam istiyorlardı.. "**Hinler** arası diyalog" da bunu gerektiriyordu.

Laiklerin (laikçilerin) bile “**mutlak bir demokrasi**”yi kabul etmediklerini, “**laiklikle kayıtlı ve şartlı demokrasi**”yi savunduklarını, mesela halkın Şeriat’le yönetilme taleplerinin demokratik yollarla gerçekleşmesini onaylamadıklarını görmezden geliyorlardı.

*

Bu laikçilere göre, Şeriat’in demokratik süreçlerin bir sonucu olarak hâkim hale gelmesi, demokrasinin (“demokrasinin istismarı” suretiyle) ortadan kaldırılması demekti.

Dolayısıyla demokrasi mutlak bir demokrasi olmamalı, (Türkiye’deki gibi) “**halka Şeriat talebinde bulunmayı yasaklayan (kayıtlı ve şartlı) bir demokrasi**” olmalıydı. (Hakimiyet kayıtsız şartsız milletindi, milletin İslamî taleplerde bulunmaması kaydı ve şartıyla.. Burası, akıl ve mantığın bittiği yer.)

Aynı şeyi Müslümanlar yaptığında, halka “**Şeriat’e aykırı taleplerde bulunmayı yasaklayan bir demokrasi**”yi hayata geçirdiklerinde, bu, demokrasinin yok edilmiş olması anlamına geliyordu.

Ve **Siyasal İslam karşıtı Fethullahçı** akılsızlar, son tahlilde tercihlerini “mutlak bir demokrasi”den bile değil, “laiklikle kayıtlı demokrasi”den yana yapıyorlar, bunu da, **İslamcı** olmadıklarını (**Siyasal İslam** karşıtı olduklarını) söyleyerek dile getiriyorlardı.

*

Bu ahmak topluluk **İslamcı (Şeriatçı)** olmayı geçtik, “**mutlak bir demokrasi**”yi bile savunmuyor, küfür cephesinin Türkiye’de ebediyen hakim olmasını istedikleri “**laiklikle (siyasal dinsizlikle) kayıtlı bir sözde demokrasi**”yi savunuyorlardı.

Böylece **şirke** düşüyorlardı..

Yani son tahlilde Allahu Teala’dan (Şeriat’in hakimiyetinden) yana değildiler, halktan ("laikleşmiş ya da laik taleplerde bulunmak zorunda bırakılan" halkın heva ve hevesinin hakimiyetinden) yana idiler.

Allahu Teala da bu Fethullahçıları halkın (yani demokrasinin) insafına terk etti..

Şimdi laik demokrasinin faziletlerini tepe tepe yaşıyorlar.. (Fakat bir taraftan da sanki Türkiye’de anayasa değiştirilip Şeriat ilan edilmiş gibi Siyasal İslam’a ve İslamcılığa küfrediyorlar.)

Halkın çoğunluğu onlara destek veren bir siyasal duruş sergilemiyor.. Put yaptıkları yerli-milli **laik demokrasi** onların aleyhine işliyor.

Ektiklerini biçiyorlar..

*

Fethullahçı olmamakla birlikte onların eski **devlet-çi** çizgisini benimseyen yerli-milliler bundan ibret almalı, **devlet-çilik şirkini bırakıp İslamcı (Şeriatçı)** olmalıdırlar.

Laikliği (siyasal dinsizliği) ve Atatürkçülüğu reddettiklerini açıklamalıdırlar.

Has halis mümin olmak, **şirkten uzak** kalmak gibi bir dertleri varsa bunu yapmak zorundadırlar.

Aksi takdirde, **Fethullahçılar** gibi dünyada peşin biçimde olmasa bile ahirette mutlaka cezalandırılacaklarını unutmamalılar.

Dahası, dünyada da ceza gelebilir..

Ve nereden nasıl geleceğini Allahu Teala'dan başka kimse bilemez.

TEK CEMAAT, TEK DEVLET, TEK DAVA

Buraya kadar hep şunu anlatmaya çalıştık: Hadîs-i şerîflerde ayrılınmaması emredilen, terkinin İslam bağıını boynundan atma demek olduğu bildirilen **cemaat**, (başında halife bulunan, ümmeti temsil eden) **İslam devletidir**.

Cemaatin sözlük (lügat) anlamı ile hadîslerde belirtilen bu (ıstılah/terim olarak düşünülmesi gereken) özel anlamı birbirine karıştırılmamalıdır.

Devlet kavramı için de aynı şey söz konusudur.

Türk Dil Kurumu'nun **Güncel Türkçe Sözlük**'ünde (sozluk.gov.tr) “devlet” kelimesinin anlamı şöyle verilmiş:

devlet

Arapça *devlet*

1. *isim, hukuk, toplum bilimi* Toprak bütünlüğüne bağlı olarak siyasal bakımdan örgütlenmiş millet veya milletler topluluğunun oluşturduğu tüzel varlık; ülke.

2. *isim* Bu tüzel varlığın yönetim organları:

"Devlet hizmetinde epeyce ileride sayılanlardan olsa gerek." - Memduh Şevket Esendal

3. *isim, mecaz* Yüksek makam.

4. *isim, mecaz* ► mutluluk:

"Halk içinde muteber bir nesne yok devlet gibi / Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi" - Muhibbi

5. *isim, mecaz* Kişinin bahtı.

Evet, devlet kelimesinin birden fazla anlamı var. (İngilizce **state** kelimesi de “durum, hal, vaziyet, konum” gibi pekçok anlama sahip; aynı zamanda “devlet”i de ifade ediyor.)

Burada “**mecaz**” diye verilen anlamlar gerçekte kelimenin **hakiki** anlamı; mecazla bir ilişkisi yok.

*

Devlet kelimesi (bir “**hukuk, toplum bilimi**” terimi olarak) bugün bildiğimiz anlamda sonradan kullanılmaya başlamıştır. Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem döneminde “devlet”i ifade eden kelime “mülk”tü.

Hz. Ömer’in “**el-Adlû esasü’l-mülk: Adalet, devlet egemenliğinin temelidir**” sözünde geçtiği gibi.

(Adalet, günümüzün politikacılarının ve laik düzen dalkavuklarının iddia ettiği gibi “**devletin dini**” değildir, temelidir. Devlet, o temel üzerinde durur; temel çöktüğünde devlet de çökmeye başlar. Devlet, **devlet-çilerin** zannının aksine, “**gizli servis / istihbarat teşkilatı**” hile ve sahtekârlıklarıyla değil, adaletle varlığını sürdürebilir.)

Bir kimse devlet kelimesini kullandığında, ona yukarıda geçen anlamlardan hangisini verdiği, sözlerinin **bağlamı**ndan, siyak ve sibakından anlaşılır.

Cemaat kelimesi için de aynı durum söz konusudur.. Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in “**cemaat**” kelimesine yüklediği anlam, **İslam devletidir**.

Ehl-i Sünnet ve Cemaat tabirinde geçen cemaat de yine (önceki yazılarda delilleriyle gösterdiğimiz gibi) İslam devletidir.

*

Bir önceki yazıda aktardığımız hadîs de “cemaat”ın İslam devleti olduğunu ortaya koymaktadır.

Söz konusu hadîs, Prof. Dr. İbrahim Canan’a ait ***Hadis Külliyatı Kütüb-i Sitte Tercüme ve Şerhi*** (İstanbul: Akçağ Y., 2014) adlı eserin “Hilafet ve İmamet” bölümünde şu şekilde aktarılıyor:

Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) ... dedi ki:

*"... Ben de size beş şeyi emrediyorum: Allah onları bana emretti. **Dinlemek, itaat etmek, cihâd, hicret ve cemaat.** Zira, kim cemaatten bir karışık ayrılırsa boynundaki **İslâm bağı**nı çıkarıp atmıştır, geri dönen hariç. Kim de **cahiliye davası** güderse o cehennem molozlarından biridir!"*

Bir adam: "Ey Allah'ın Resulü! O kimse **namazını kılar, orucunu tutar idiyse (yine mi cehennemlik)?**" diye sordu. Aleyhisselâtu vesselâm:

*"Evet, **namaz kılsa, oruç tutsa da!** Ey Allah'ın kulları! Sizi Müslümanlar, mü'minler diye tesmiye eden [isimlendiren] Allah'ın çağrısı ile çağırın!"* buyurdular." [Tirmizî, Emsâl 3, (2867).]

Burada beş şey sayılıyor: **Dinlemek, itaat etmek, cihad, hicret ve cemaat..**

“Onlar ki, sözü dinlerler de sonra onun en güzeline uyarlar. İşte onlar, Allah'ın kendilerine hidâyet verdiği kimselerdir ve işte onlar, (gerçek) akıl sâhiplerinin ta kendileridir.” (Zümer, 39/18)

*

Dinleyip itaat etmenin sonucu, cihad ve (bazen) hicrettir.

Cihadı diğer savaşlardan ayıran nitelik, onun **Allah yolunda (fî sebîlillah)** yapılması, **îlâ-yı kelimetillah’ı** (Allah’ın sözünün

yüceltilmesini) hedef alması ve **Şeriat**’ın hükümlerine riayet edilerek gerçekleştirilmesidir.

Allah yolunda olmaksızın salt **vatan** için yapılan bir mücadele (İslam’daki terim anlamıyla) cihad değildir. Herkes vatanını savunur, savunmak ister. Nitekim, vatanları için çarpışan **Ukraynalılar cihad** ediyor değiller, onlar için **mücahid** demiyoruz.

Ulus-devlet (kavim, millet ve devlet) hesabına yapılan bir savaş da cihad değildir.. Gazze’ye saldıran, orayı işgal etmek isteyen **Yahudiler**’i “fetih” için yola çıkmış “**mücahitler**” olarak görmüyoruz.

Doğal olarak **laik (siyasal dinsiz)** bir devlet için yapılan savaş da cihad değildir.

(Mesela laik **Türkiye’nin** ulusal çıkarları için yapılan savaş cihad değildir.. **Cihad dersek, din ile devlet işlerini birbirine karıştırmış**, Türkiye’nin bir İslam/Şeriat devleti olduğunu kabul etmiş oluruz. Türkiye, resmî ideolojisi **Atatürkçülük** olan bir devlettir, İslam devleti değildir, Atatürkçülüğün temel ilkesi de laiklik yani siyasal dinsizliktir.)

*

Söz konusu hadiste **cihad ve hicret** ile birlikte anılan cemaat, İslam **devletinden** başka birşey değildir.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, söz konusu beş hususu sayarken “Dinlemek, itaat etmek, cihad, hicret ve devlet” demiyor, **devlet** yerine “**cemaat**” kelimesini kullanıyor, çünkü o dönemde Araplar devlet kelimesini bugünkü terim anlamında kullanmıyorlardı. Türk Dil Kurumu şürekâsının “meczaz” diye nitelediği anlamda kullanılıyordu.

Bununla birlikte Araplar’ın “devlet” kurumunu ifade için kullandıkları bir kelime vardı: **Mülk**..

Fakat hadiste “Dinlemek, itaat etmek, cihad, hicret ve mülk” de denilmiyor.

Çünkü mülk, başında **melik** (padişah, hakan, kayzer, sezar, kisra, sultan, kral, şah, han, cumhurbaşkanı, başkan, president) bulunan, bir şahsın, imtiyazlı bir zümrenin ya da halk çoğunluğunun heva ve heveslerinin **kanun** adı altında dayatılabildiği, onların **imtiyaz ve çıkarlarının yasal koruma ve dokunulmazlık zırhına** büründürüldüğü **despotik** bir yönetimi ifade ediyor.

İslam ise, herhangi bir şahsa (peygamber bile olsa) başka insanlar hakkında heva ve hevesine göre kural koyma hakkı tanımıyor.

*

Hadîste geçen cemaat İslam devleti (İslam’ın devleti) demek olduğu için, söz konusu cemaatten ayrılma İslam dışılığı, “**cahiliye davası**”na karşılık geliyor.

Dava, davet kelimesiyle aynı kökten türemiştir. Hadîste geçen “**Allah’ın çağrısı**” da “Allah’ın davası/daveti”dir.

Prof. Mustafa Fayda, *TDV İslâm Ansiklopedisi*’nde yer alan “Câhiliye” maddesinde “cahiliye davası” kavramını şu şekilde açıklıyor:

“Câhiliye davası” Câhiliye çağrısı demektir ki bir kimsenin **kabile mensuplarından** yardım istemek için onlara, “Ey filân oğulları, yetişiniz!” diye bağırmasıdır. Bu çılgılığı işiten **kabile halkı** toplanarak çağrıyı yapan kimseye, haklı veya haksız, zalim veya mazlum olsun yardım ederdi. İslâmiyet **kabile taassubuna** dayanan bu şekildeki yardımı ve kan davasını kaldırmış, ihtilâfları adalet ve hukuk kuralları çerçevesinde halletme yolunu tutmuş, suçun ferdiliği esasını kabul etmiş, bundan dolayı Câhiliye davasını sürdürmeyi ve bu şekildeki davete icabet etmeyi de büyük günah saymıştır. Resûlullah, “**Câhiliye davasıyla hak iddia eden kimse bizden değildir**” demiştir (Buhârî, “Cenâ’iz”, 39). Ensar ile muhacirler arasında meydana gelen benzer bir tartışma üzerine de Hz. Peygamber şöyle

söylemiştir: “**Şu Câhiliye çılgınlığını bırakınız! O ne kötü şeydir!**” (Buhârî, “Menâkıb”, 8).

İslâmiyet tevhid inancını getirerek putperestliğe karşı kesin tavır almış, bu inanışın eseri olan ve insan şerefine yakışmayan bütün kötü âdetleri ortadan kaldırmış, putlara tapmayı yasaklamıştır. Hukukî ve ahlâkî cephesiyle de Câhiliye ruhu ile sonuna kadar mücadele etmiş, sefih, gayr-i ahlâkî ve zalimane davranışlara son vermiş, Câhiliye zihniyetinin bütün tezahürlerini ortadan kaldırarak yerine hilimden kaynaklanan davranışların hâkim olduğu yeni bir hayat düzeni kurmuştur. ...

... Câhiliye, bir çağın adı olması yanında **belli bir ahlâk ve zihniyet tarzının** ifadesi olup **her çağda** varlığını hissettirebilir. Orijinal mânada Câhiliye’nin “İslâm’dan önceki dönem” diye tercüme edilemeyeceğini, zira onun daha çok bugünü gösterdiğini belirten Izutsu, bu terimin pozitif olarak **İslâmî olana aykırılık** ifade ettiğini; Hz. Peygamber ve ashabının da Câhiliye’yi artık geçmişte kalan bir devir addetmediklerini; yeni İslâmî akım tarafından uzaklaştırılmış, ancak müminlerin kafalarında bile gizliden gizliye varlığını sürdürebilen, hortlamaya hazır dinamik bir şey olarak anladıklarını; Hz. Peygamber’e göre de bu durumun yeni dine (İslam’a) yönelik bir tehlike olduğunu belirtir. Câhiliyenin müşrik Araplar’la birlikte ortadan kalkmadığını gösteren hadislerin birinde Hz. Peygamber şöyle demiştir: “Ümmetimin içinde Câhiliye döneminden kalma, tamamen terk edemeyecekleri dört âdet vardır: **Asâletleriyle övmek, başkalarının soyuna dil uzatmak, yıldızları vesile edinerek yağmur beklemek, ölünün arkasından yüksek sesle ağlamak**” (Müslim, “Cenâ’iz”, 29).

... Buna göre insanların nefsânî ve keyfî arzularına köle oldukları, **ilâhî kitaba tâbi olmayı reddettikleri**, zulüm, sömürü ve **ırkçılık** gibi yaygın kötülüklerle beslenip ayakta duran **sistem ve rejimlerin** hâkim olduğu her zaman ve mekânda câhiliye varlığını sürdürmektedir.

*

Bu açıklamalardan da anlaşılacağı gibi **cahiliye davası**, bugünün **ulus-devletçiliğine** karşılık gelmektedir.

Demek ki “**Ey filan oğulları, ey Türk oğlu, ey Kürt oğlu**” vs. diye bağırmak, cahiliye çılgılığı atmaktır.

İslamcılık (Mehmed Şevket Eygi gibi “**özel harbî**” **ajanların** iddiasının aksine) sapıklık değildir, İslam davasını sahiplenmedir, fakat (aynı ajan müzikalini değişik çalgılar ve farklı bestelerle sahneleyen) şiirsiz şairimsi İsmet Özel gibi şarlatanların “**Kâfirle çatışmayı göze alan müslümana Türk denir**” şeklindeki abrakadabracı illüzyonist hokuspokusları, cahiliye davasının (aslan postu giymiş eşek gibi) kamuflaj elbisesi giydirilerek araziye uydurulmuş yeni sürümüdür.

*

Prof. Dr. İbrahim Canan’ın *Hadis Külliyyatı Kütüb-i Sitte Tercüme ve Şerhi*’nde yer alan şu hadîs de, cemaatin İslam devleti demek olduğunu ortaya koymaktadır:

Arface İbnu Şureyh (radıyallâhu anh) anlatıyor: Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Siz bir kişinin etrafında **birlik halinde iken**, bir başkası gelip, kuvvetinizi kırmak veya cemaatinizi bölmek isterse, onu öldürün." [Müslim, İmaret 60, (1852).]

Burada Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, cemaat kavramı ile, günümüzde Türkiye’de cemaat diye adlandırılan **fırkalara** (parti, tarikat, vakıf, dernek, grup, kulüp vs.) sesleniyor değil.

Bütün bir ümmete sesleniyor.. Yani İslam (ümme) devleti mensuplarına..

Mesela Akpartililere şöyle sesleniyor olduğu düşünülemez: “Siz **Recep Tayyip Erdoğan**’ın etrafında birlik halinde iken ortaya çıkıp sizin kuvvetinizi kırmaya, cemaatinizi bölmeye çalışan **Ahmet Davutoğlu** gibileri öldürün!”

Ya da şöyle bir şey anlaşılamaz: “Ey **İsmailağa Cemaati**, siz ümmetimden Hasan’ın etrafında birlik olmuşken ortaya çıkıp sizin kuvvetinizi kırmaya, cemaatinizi bölmeye çalışan, bu da yetmiyormuş gibi, beni ‘Arap oğlu’ diye aşağılamış olduğu Kâzım Karabekir’in şahitliğiyle sabit olan, seçtiği soyadı ile kendisini Türk oğlu bile değil Türkler’in atası ilan edip cahiliye davası güden Ali Rıza oğlu Mustafa’ya övgüler düzen Cübbeli Ahmet’i öldürün!”

Evet, bu hadîste kast edilen cemaat, İslam devletidir.. Öldürmek devlet için olur, toplumdaki şu veya bu fırka (klik, topluluk, grup) için değil.. (Mesela Türkiye Cumhuriyeti “devlet” olması hasebiyle kendisinde PKK’lıları bombalayıp öldürme hakkını buluyor.)

Evet, hadiste geçen cemaat İslam devletidir, yoksa, şu veya bu tarikatın cemaati değildir.

*

Bu hadîsi aktaran Prof. Canan “Açıklama” başlığı altında şunları söylüyor:

İslâm, vahdaniyet dinidir. Bu, sadece Allah, Peygamber ve şeriatın birliğini ifade etmez. **Devletin ve itaat edilecek halifenin de bir olmasını** gerektir. İslâm ümmeti **tek bir cemaattir**, devletin de bir olması gerekir. Bunu te'yîd eden hadisler çoktur. Meselâ bir başka hadisde: "Kim bir imama biat ederek antlaşma musâfahasını yaparsa, gücü yettiğince ona itaat etsin. Bir ikincisi çıkıp da evvelkisi ile nizâyâ kalkışacak olursa onun boynunu vurun" buyurulmuştur. Keza bir başka hadis: "Birinci biatınızda sâdık kalın, gereğini îfa edin... Birincilere olan borcunuzu ödeyin. Kim olursa olsun ikinciye öldürün" diye emreder.

İslâm âlimleri, bu mevzu üzerinde gelen nassların sarahatini nazar-ı dikkate alarak, aynı asırda imamın [devlet başkanının] birden fazla olamayacağı husûsunda icma ederler [fikir birliği içindedirler]. İslâm beldesinin dar veya geniş olması bu hükme te'sir etmez.

ATATÜRKÇÜ PUTPERESTLİK VE CEMAATSİZ CUMHURİYET

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem gelecekle ilgili haberler vermiş, istikbalde neler olacağını bildirmiştir.

Kendisini **Atatürk** (Türkler'in atası) soyadına layık gören Ali Rıza ile Zübeyde oğlu Mustafa'nın da gelecekle ilgili sözleri var.

Örnek verelim..

Rasulullah s.a.s. mesela dönemin süper gücü **Bizans**'ın (Roma İmparatorluğu'nun) başkenti **İstanbul**'un Müslümanlar tarafından fetholunacağını müjdelemiştir.

Aynı şekilde ahir zamanda (kıyamet öncesinde) **Yahudiler'in Filistin'de devlet** kuracaklarını da haber vermiştir.

Ali Rıza oğlu Mustafa'nın da gelecekle ilgili öngörülleri var.

En başta geleni, ilan ettiği **Cumhuriyet'in ilelebet yaşayacağı** iddiası.

*

Ali Rıza oğlu Mustafa'nın Cumhuriyet'le ilgili öngörüsü ya da müjdesini (**Kehanet** diyen de çıkabilir) **sarsılmaz bir imanla tasdik** edenlerin, Peygamber Efendimiz s.a.s.'in (henüz gerçekleşmemiş olan) bildirimlerini kabul etmekte zorlandıkları görülüyor.

Mesela **Mehdî** meselesi..

İranlılar'ın kabul ettiği türden (çocukken kaybolup da sonradan ortaya çıkacak olan) bir Mehdî inancının saçmalık olduğu ortada..

Fakat, İran Şiası ortaya çıkmadan önce de Mehdî düşüncesi vardı, çünkü hadîslerde yer alıyordu.

(**Mukaddime**'yi okumadan İbn Haldun'un Mehdîlik düşüncesi hakkında gevezelik edenlerin zannının aksine **İbn Haldun** “Mehdî kesinlikle çıkmayacaktır” diye birşey söylemiyor. Onun sorunu, ulaşım ve iletişim, sanayi ve teknoloji alanlarında yaşanacak “devrim”lerle geleneksel toplumsal dinamiklerin ve o günün sosyolojisinin etkisini kaybedeceğini bilebilecek durumda olmamasıydı. Olaya o günün dünyasını ve toplumsal yapısını analiz için geliştirdiği teorisi çerçevesinde baktığı, sosyolojik zeminin değişeceğini öngöremediği için **Mehdî** hadîslerini anlamakta zorlanıyordu.)

Evet, Rasulullah s.a.s.'in İslam'ın geleceği ile ilgili haberlerine inanmak istemeyen tiplerin Ali Rıza oğlu Mustafa'nın “**ilelebet**”li **müjdesini** sarsılmaz bir imanla tasdik ettiklerini görüyoruz.

Ali Rıza oğlu Mustafa'nın laflarına imanları tam.. “**Atatürk'ün şu sözü de yanlış**” dediklerine şahit olamıyoruz.

Fakat Peygamber Efendimiz s.a.s.'in sözleri (hadîsleri) mevzubahis olunca kem kümlerin, “ama”ların, “lakin”lerin haddi hesabı yok.

*

Bu tipler, Ali Rıza oğlu Mustafa söz konusu olunca “**Gaybı ancak Allah bilir**, ve peygamberlerden dilediğine bildirir.. Atatürk gayb olan geleceği nerden bilecek de Cumhuriyet'in geleceği hakkında bilgi verecek?!” demiyorlar.

“Atatürk olsa olsa bir kâhin gibi gelecekle ilgili ‘atmasyon’lar yapabilir. Ancak, gelecekle ilgili kâhince kehanetleri tasdik etmek (İslam'a göre) küfürdür.. **Atatürk'ün gayb haberleri türünden gelecekle ilgili sözlerini tasdik etmek şirktir.. Bu, ona, geleceği bilen Tanrı konumunu yakıştırmaktır**” da demiyorlar.

Mesela, böylesi şirk, gayb vesaire konularında dili pabuç gibi uzun olan **çırılçıplak uyarıcı pozlarındaki Yaşar Nuri** soytarısı konu Atatürk olunca dut yemiş bülbül, süt dökmüş kedi gibi süklüm püklüm oluyordu.

O akademik kahramanlığından, cengâverliğinden geriye sadece Atatürk’e sıdk u sadakatle iman ve teslimiyet kalıyordu.

Öldü gitti, fakat yeri boş kalmadı.. **Cübbeliler, Develili Darwin Mustafalar, Mehmet Okuyan’lar** yerini doldurmak için çırpınıyorlar.

*

Yaşariyye (Yaşarnuriyye) tarikatının bu yeni şeyhlerinin “**Mevzubahis olan Atatürk’se** iman da, küfür de, şirk de, gayb hassasiyeti de teferruattır” modunda gevezelik ettiklerini görüyoruz.

Milleti “Atatürk gaybı bilemez.. Atatürk de şirk konusu olabilir.. Atatürk’ü fazla abartmak da şirktir.. Bugünün Atatürkçülük söyleminde **şirk** olan unsurlar var” diyerek uyarmıyorlar.

Tam aksine, bunların “tarikatsız”ları, “Allahu Teala’ya şirk koşacaksanız bu sadece Atatürk için olmalı, Atatürk’ün yanı sıra şunun bunun da putlaştırılması kabul edilemez, Allahu Teala’nın tek ortağı Atatürk olabilir” modunda konuşuyorlar.

Tarikatçıların hali de ortada.. Mesela **Haydar Baş** belası..

Öldü, kutbu’l-aktab, seyyid, velî ilan ettiği “ata”sına kavuştu.. Birlikte haşrolup aynı yerde misafır edileceklerinden şüphe edilemez.

Onların ahirette kuracakları “dergâh”ın müntesibi olmalarını sağlayacak “intisab/bey’at” ahd ü peymanını dile getirmek için sıraya giren diğer tarikatçılar **Cübbeli** şaklaban ile **Cevat Akşit** gibi isimler.

Siyasetçileri hiç saymayalım.. Onlar, “Biz de Atatürkçü’yüz.. Hatta en hakiki Atatürkçüyüz” demekle meşguller. (**Erbakan** zekî ve uyanık bir adamdı, hiçbir zaman “Ben Atatürkçüyüm” demedi, “Ben Atatürkçü olmam, fakat Atatürk yaşasaydı bana biat ederdi, **Erbakancı** olurdu” dercesine “Atatürk yaşasaydı Refah Partili olurdu” diye konuştu.)

*

Cemaat ve cumhuriyet meselesine gelelim..

Cemaat kavramı Rasulullah s.a.s.’in hadîslerine dayanır.. **Cumhuriyet** ise, Batılılar’ın kullandığı “**republic**” kelimesine karşılık olarak icat edilmiştir..

İthaldir..

Cemaat kavramını kullandığınızda “**müslümanca**” düşünmüş olursunuz.. (Yazarın biri “*Müslümanca Düşünme Üzerine Denemeler*” diye bir kitap yazdı, bunu denedi, fakat denediğiyle kaldı, siyasal konularda müslümanca düşünmeyi başaramadan öldü gitti. Ona “laikleştirilip güncellenmiş müslümanlığın” **yürüyüşü yetti.**)

Evet, cemaat kavramını kullandığınızda “**müslümanca**” düşünmüş olursunuz, cumhuriyet kavramını kullandığınızda ise bir **Batılı gibi**.

(İşte bu yüzden, merhum **Bediüzzaman**’ın cumhuriyet övgüsünden hareketle cumhuriyetçilik yapan Nurcular’ın İslam anlayışı da özü itibariyle **Siyasal İslam**’dır, siyasal bir boyuta sahiptir.. Fakat “Ol mahiler ki derya içreler deryayı bilmezler” hesabı neyi niçin nasıl savunduklarından haberleri yok. Evet, cumhuriyetçilikte bir Batı etkisi de söz konusu..)

*

Fıkıh kitaplarında **cumhur** kelimesi “bir topluluğun çoğunluğu” anlamına gelecek şekilde kullanılmıştır (cumhûrî’l-ulemâ: alimlerin çoğunluğu), fakat esas itibariyle “**yığın, topluluk, birikinti**” demektir.

Risale Sözlüğü şu anlamları vermiş:

“Halk topluluğu. Hey'et, takım. Aynı kararı veya hükmü kabul edenler. * Âlimlerin çoğu, ekseriyeti. * Seçimle idare edilen devlet. * Bir yere toplanmış kum, toprak.”

“Cumhuriyet”e gelince.. **Cumhurluk** demek oluyor. Serbestiyetin serbestlik, aleniyetin alenilik olması gibi.

Yani (sözlük anlamı itibariyle) **yığınlık**.

Evet, cumhuriyeti (duruma göre) **insanların yığın haline getirilmesi** olarak da görebiliriz.

*

Ancak, zihniyet düzeyinde olay farklı..

Cumhuriyet, **cumhurun** (yığınlaşmanın, yığın olmanın), bir tür **ideolojiye** (dinin yerine ikame edilen inanca) dönüştürülmesi demek oluyor.

Böylece “**cumhur**”luk bir “**değer**” halini alıyor, **meşruiyetin** (meşru oluşun, meşruluğun) yegâne temeli ya da ölçütü konumuna getiriliyor.

Cumhur, cumhur olarak kalsa sorun yok, fakat cumhuriyet adı altında ideale ya da egemen zihniyete dönüştürüldüğünde putperestlik iyot gibi açığa çıkıyor, yığının kendi kendisine tapınması (kitlese hevanın tanrı/ilah edinilmesi) felaketi yaşanıyor.

Öyle ki, yığınlığını (kitleseliğini) doğruluk ölçütü (değer) kabul eden cumhur, artık laf dinlemez hale geliyor:

“Hevâsını (nefsânî arzularını) kendisine ilâh edinen kimseyi gördün mü?
Böyleyken sen ona (avukatlığını yapıp savunmak suretiyle) vekil mi
olacaksın?

“Yoksa onların **çoğunun** (vahyi, peygamberlerin tebliğini) dinleyeceklerini
veya akıllarını kullanacaklarını mı sanıyorsun? Oysa onlar ancak hayvanlar
gibidir, hatta yol bakımından daha sapıktırlar.” (Furkan, 25/43-44)

*

Evet, İslam nazarında **ekseriyeti (çoğunluğu)** teşkil etmenin, “**cumhur**” olmanın
bir önemi yoktur.

Dolayısıyla (cumhurluğu değer ölçüsü haline getiren) **cumhuriyet**
zihniyeti (cumhuriyetçilik) de önemsizdir.

Önemli olan, Fatiha Suresi’nde belirtildiği gibi, **sırat-ı müstekîm** üzere olmaktır.

Sırat-ı müstekîm ise, vahyi **dinlemeyen, aklını da kullanmayan**
hayvanlaşmış yığınların, kalabalıkların, toplulukların oylarıyla değil, Allahu
Teala’nın “**nimet verdiği**” kulları olan peygamberlerin irşadıyla bilinir.

(Burada bir parantez açalım.. **Akıl** düşmanlığı yapmayı marifet zanneden
ahmakların zannının aksine, akıl ile iman çelişmez.. Tam aksine akıl, insanı imana
götürür. Akıl, ancak Atatürkçülük vs. gibi zırva ideolojilerle çelişir. Hayvanlar, âkil
baliğ olan insandaki gibi bir akla sahip olmadıkları, en iyi ihtimalle üç dört
yaşındaki çocuk zekâsına sahip bulundukları için eylemlerinden mesul değildirler,
fakat **âkil baliğ** olan insan, kendisine verilen, hiçbir hayvanda bulunmayan akıl
nimetine nankörlük ettiği için, **yolca** hayvandan daha kötüdür. Çünkü mazereti yok.
Hayvanlardan bahsetmişken **Bediüzzaman**’ın cumhuriyetperverliklerini mükâfata
layık gördüğü **karıncalardan** söz etmek de uygun olur. Aslında karıncalar
arasındaki işbölümünün cumhuriyetçilikle bir ilgisi bulunmuyor. Bir cumhuriyette
görülen her işbölümü ve dayanışma bir krallıkta da pekâlâ mevcuttur.

Cumhuriyetçilik yapan **Siyasal İslamcı Nurcular** ayet ve hadîslerden yani **norm**dan değil de **olgudan** ideoloji üretmeye çalıştıklarını anlamalıdır. Evet, Bediüzzaman büyük bir alim, mübarek bir zat.. Fakat her sözünü ayet ve hadîs gibi kutsal kabul etmek gerekmiyor. Peygamberlerin bile **icthatlarında hata** yapabildiklerini unutmamak önem taşıyor. Ulemanın çok iyi niyetle söylediği sözler bile bazen batıl düşüncelerin revaçta tutulması için istismar edilebilir. İstismara kapalı olan sadece Allahu Teala'nın kelimidir. Çünkü Allahu Teala her anımızı, herşeyi, geçmişimizi geleceğimizi bilir, hangi sözün nasıl algılanacağını, nasıl istismar edilebileceğini de.. İşte o yüzden, kâfirler **Kur'an**'ı istismar etmeyi başaramazlar, böyle bir maksatla bir ayeti dillerine doladıklarında onlara bir başka ayetle karşılık vermek mümkündür. Zayıf akıllılar ve ahmaklar bunu çelişki gibi görür. Oysa Allahu Teala kitabını, istismar edilemeyecek ve batıla payanda yapılamayacak şekilde indirmiştir. Bu yüzden kâfir, Müslüman'ın karşısına **Kur'an**'la çıkamaz, **Kur'an** karşısındaki tek tutumu ona düşmanlık olabilir. Yakmaktan başka çaresi yoktur. Aynı şekilde Rasulullah s.a.s.'in hadîslerini de istismar edemezler.. Fakat gâvur sana **İbn Arabî** ile gelir, **Ibn Arabi Society**'yi kurar, **İbrahim Kalın**'ı bile ona **onur üyesi** yapar. **Said Nursî** ile gelir... **Fethullah Gülen** ise zaten emirlerine amadedir. Rasulullah s.a.s.'e sıra gelince ise onun için çirkin karikatürler çizer.)

*

“Müslümanca düşünme” cumhur ve cumhuriyet kavramlarıyla değil, “**cemaat**” kavramı ile olur.

Cemaat konulu önceki yazılarda dile getirdiğimiz gibi, bugün **Türkiye**'de (**Huzeyfe hadisinin** gösterdiği üzere) cemaat yoktur, fakat cumhur ve cumhuriyet mevcuttur.

Cumhur (yığın, kalabalık) var, fakat **cemaat** yok.

Cumhuriyet'te önemli olan cumhurun (yığının, yığınlaşmanın) kendisi iken, Cemaat'te (ümmetin, başında halife bulunan birleşik/tefrikasız küresel devletinde) önemli olan Şeriat'e (Kitap ve Sünnet'e) bağlılıktır.

Cumhur, ilah/tanrı edindiği kitlesel/yığınsal heva ve hevesini, arzu ve tutkularını, kolektif kibir ve toplumsal nefsanîyetini “**anayasa**” adı altında kitap haline getirebilir, kendi kitabını kendisi yazabilir, buna **cumhuriyet (cumhurluk)** adını verebilirken, **Cemaat**, kitap olarak Allahu Teala'nın vahyi olan **Kur'an-ı Kerîm**'i esas alır.

Evet, cemaat ile cumhur arasındaki fark budur.

Mesele cumhur (yığın) olmaktan çıkıp cemaat olabilmekte.

Cumhur, kendisini **değer ölçütü** haline getirip cumhuriyetten söz ederken Cemaat, **cemaatiyet** davasından uzak durur, cemaatiyetçilik yapmaz. Onun davası îlâ-yı kelimetillahtır, Allah'ın sözünü yüceltmedir.

Bir kum yığını bile (**Risale Sözlüğü**'nde belirtildiği gibi) cumhur olabilir, fakat, “hak” üzere olmadıkça insan yığınları cemaat olamazlar.

Cumhurdurlar elbette, fakat cemaat değildirler.. Kumdan bir farkları olmaz.

*

Nitekim cumhurun cumhuriyetçiliği bazen **cumhuriyet namına tek bir lidere perestîş** halini alabilmektedir..

Türkiye'de olduğu gibi..

Evet, Türkiye'de “**Atatürk ilke ve inkılapları**” var, fakat “cumhur ilke ve inkılapları” yok.

Şayet Türkiye’deki cumhuriyetçilik sahici bir cumhuriyetperverlik olsaydı, bugün Atatürk ilke ve inkılaplarından değil, “**cumhur ilke ve inkılapları**”ndan ya da “**cumhuriyet ilke ve inkılapları**”ndan söz ediliniyor olacaktı.

Oysa hepimiz biliyoruz ki Türkiye’de **cumhur ya da cumhuriyet “ilke ve inkılapları”** değil, Atatürk ilke ve inkılapları mevcuttur.

*

Bütün bir millet (cumhur), bu ilke ve inkılaplara **kul ve köle** edilmiştir.

Osmanlı Devleti’nde böyle birşey yoktu.. Hiçbir zaman **Osman Gazi ilke ve inkılaplarından** söz edilmedi.

Tam aksine **Şeriat (hukuk)** karşısında padişah ile tebaa (halk, cumhur) aynı konumdaydı.

İşte **Sultan Abdülhamid** buna dayanılarak padişahlıktan indirildi.. Çünkü o, **Şeriat (hukuk) üstü** değildi, Şeriat koyucu (Şari, yasa koyucu, **yasama** mercîi) makamına çıkarılmamıştı.

Devletin yazıya geçirilmemiş anayasası (esas teşkilat hukuku) şayet Şeriat değil de keyfî **Abdülhamit ilke ve inkılapları** olsaydı, tahtından hangi hukuk ilkesine dayanılarak indirilebilirdi?

Kendisine **Atatürk** soyadını layık gören Ali Rıza oğlu Mustafa’nın cumhuriyetine gelince.. Bu öyle bir cumhuriyet ki, mer’iyetteki yasalar manzumesine göre onu bin yıl yaşasa bile taht misali koltuğundan indirmek mümkün değildi.

Çünkü Atatürk’ü Atatürk ilke ve inkılaplarına göre hesaba çekmek mümkün değil..

Adam isterse yeni ilke ve inkılaplar ihdas edebilir.

Her gün yeni bir ilke ve inkılap icat etmek onun keyfine kalmış.

Evet, aslında Türkiye’de **cumhur'un (anayasal düzende) adı var, kendisi yok.**

Sadece Atatürk (Ali Rıza’nın oğlu Mustafa) var.

Kutlanılan cumhur-iyetin içyüzü bu.

Cumhurun çıkıp "Yeter artık bu Atatürk ilke ve inkılaplarına kulluk ettiğimiz, artık **cumhur ilke ve inkılapları** hayata geçirilsin" diyemediği bir siyasal sisteme cumhuriyet yerine **Atatürkiyet** demek daha isabetli olmaz mı?

İsteyen Mustafaviyet veya **Kemaliyet** tabirlerini de kullanabilir.

Türkiye'de cumhurun eli kolu, ayağı bacağı, ağzı dili Atatürk ilke ve inkılapları ile bağlı kaldığı sürece bu ülkeye Türkiye Cumhuriyeti Devleti yerine **Türkiye Atatürkiyeti Devleti** demek daha dürüstçe ve mantıklı bir adlandırma olur gibi görünüyor.

KÂFİR OLDUĞUNU BİLMEYEN KÂFİRLER DİYARI: TÜRKİYE CUMHURİYETİ

Önceki sayfalarda, hadîs-i şerîflerde kast edilen cemaatin, (başında İslam halifesinin bulunduğu) **ümme**t devleti olduğunu delilleriyle açıklamıştık.

Türkiye’de **cemaat** diye adlandırılan gruplar, önceki yazılarda atıfta bulunduğumuz “**Huzeyfe (r. a.) hadîsi**”nde “**fırka**” olarak adlandırılmaktadır. (Sadece o cemadaat değil, günümüzdeki partiler, hareketler ve ırk esaslı devletler de fırka durumundadır.)

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, Müslümanlar’ın **cemaatinin** (yani Şeriat’ın hakim olduğu, başında halifenin bulunduğu **İslam devletinin**) mevcut olmaması halinde **bütün fırkalardan uzaklaşılmasını** tavsiye etmiştir..

Yalnızlık ve mahrumiyet yüzünden ağaç kökünü kemirmeye denk zorluk içinde kalınsa bile..

İşte, fırkalardan değil fakat böyle bir cemaatten (yani İslam devletinden, ki Ehl-i Sünnet ve Cemaat tabiriyle kast edilen cemaattir) ayrılan kişi **cahiliye ölümü** üzere ölür.

*

Prof. Dr. İbrahim Canan’ın “*Hadis Külliyyatı: Kütüb-i Sitte Tercüme ve Şerhi*” adlı eserinde şu satırlar yer alıyor:

7. (4667)- El-Hâris el-Eş'arî (radiyallahu anh) anlatıyor:

"Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki:

"Allah Teâla hazretleri, Yahya İbnu Zekeriyya aleyhimâssalam'a, beş kelime söyleyip bunlarla amel etmesini ve onlarla amel etmelerini Benî İsrail'e de söylemesini emir buyurdu. (...)

Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) (buraya hikayeyi tamamlayarak) dedi ki:

*"Ben de size beş şeyi emrediyorum: Allah onları bana emretti. Dinlemek, itaat etmek, **cihâd**, hicret ve **cemaat**. Zira, kim cemaatten bir karışık ayrılırsa boynundaki İslâm bağına çıkarıp atmıştır, geri dönen hariç. Kim de **cahiliye davası** güderse o **cehennem molozlarından biridir!**"*

Bir adam: "Ey Allah'ın Resulü! O kimse **namazını kılar, orucunu tutar idiyse (yine mi cehennemlik)?**" diye sordu. Aleyhissalâtu vesselâm:

*"Evet, **namaz kılsa, oruç tutsa da!** Ey Allah'ın kulları! Sizi Müslümanlar, mü'minler diye tesmiye eden Allah'ın çağrısı ile çağırın!"* buyurdular."

[Tirmizî, Emsâl 3, (2867).]

Bu hadîs gösteriyor ki, bir adamın namaz kılıp oruç tutması; itikadının bozuk olması, cahiliye (küfür, şirk) ideolojilerini benimsemesi durumunda fayda vermez..

Cehennem molozudur..

Cahiliye **davası (daveti, çağrısı)** nedir?

Kısaca İslam dışı (Şeriat'e aykırı) her hareket, düşünce ve ideolojidir.

Mesela **laiklik (siyasal dinsizlik)** ideolojisi..

Adına **milliyetçilik denilen ırkçılık** (Türkçülük, Kürtçülük, Arapçılık vs.)..

*

Son zamanlarda yaşanan **Şeyh Said** tartışmaları sırasında bazıları, Şeyh'i yargılayan sözde hakimlerden birinin ona yönelttiği bir soruyu dillerine dolamışlardı: “**Camiler açık değil mi?**” filan demiş..

Camilerin açık olması yetmez.. Memlekette cahiliye davası hakim hale getirilmişse, buna **razı olan herkes cehennem molozudur**.

Razı olmayanlara gelince..

Buna, (bir hadîste belirtildiği üzere) **gücü yeten eliyle, yetmeyen diliyle, ona da gücü yeteyen kalbiyle** karşı koyar, muhalefet eder.

Kalbiyle razı olan cehennem molozudur..

Cehennem için rezervasyon yaptırmış, gayya kuyusuna giden tren için bilet alıp yer ayırtmıştır.

Hiç camiden çıkmasa, beş vakit namazını aksatmasa, orucunu tutsa da..

Ne yazık ki bizim memleketimiz, böyle **namazlı abdestli, oruçlu umreli cehennem molozları** bakımından gayet zengin..

Bazıları bu moloz bolluğuna “ülkemizin zenginliği” diyorlar.

*

Yukarıda geçen hadîs, cihadı emrediyor.

Günümüzde bu cihad emri, **Fethullahçı Takiyye Örgütü** başta olmak üzere, küresel ya da yerli-milli laik (siyasal dinsiz) düzenlere entegre olmuş (kendilerini cemaat diye adlandıran cemadat durumundaki) fırkaların hatırlamak istemedikleri, devri geçmiş kabul ettikleri bir ibadet..

Bazıları da **cihad** deyince hemen şunu söylüyorlar: Cihadı sen kendi kafandan yapamazsın, devlet yapar.

Peki, devlet laikse, siyasal dinsizse, din işleri ile devlet işlerini birbirinden ayırma iddiasını ya da davasını (Ki, cahiliye davasıdır) benimsemişse ne olacaktır?

Şöyle bir komedi ortaya çıkacaktır: Yaşarken **mücahid (cihatçı)** olmasına izin verilmeyen insanlar, laik (siyasal dinsiz) devlet için ölünce (Nasıl oluyorsa?) **şehit** kabul edileceklerdir.

*

Prof. Canan, yukarıya aldığımız hadisi aktardıktan sonra “Açıklama” başlığı altında şunları söylüyor:

“2- Hicretten murad, fetihten önce ise Mekke'den Medine'ye göçtür. Fetihden sonra ise **dâr-ı küfürden dâr-ı İslam'a**, dâr-ı bid'a'dan darı'ssünneye [bid'atler ülkesinden Sünnet/Şeriat ülkesine], masiyetten tevbeye intikaldir. Nitekim bir hadiste: "Muhacir, Allah'ın yasakladığı şeyden hicret edendir" buyrulmuştur.

“3- ... Hadis, cemaate uymanın ve onlardan ayrılmanın mü'minlerde bulunması gereken temel vasıflardan biri olduğunu, cemaati terketmenin de cahiliye huylarından biri olduğunu ilan etmektedir. Nitekim bir başka hadiste Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm): "Kim elini itaatten çekerse, kıyamet günü hüccetsiz olarak Allah'a kavuşur. Kim de boynunda **bey'at** olmadığı halde ölürse, cahiliye ölümü ile olmuş olur."

Evet, cemaat, **siyasal** biatın (bey'atın) olduğu yerde söz konusudur.

Bey'at, **siyasal** bir olaydır.

Fethullahçı Takiyye Örgütü, işte bu siyasallığı reddettiği, Siyasal İslam'a (İslamcılığa) savaş açtığı için sapık bir harekettir. (Siyasal İslam konusunda FETÖ ile aynı çizgide yer alan **yerli-milli cemaat** da aynı durumda.)

(FETÖ’cüler başlarına gelenden ibret alıp tevbe etmeleri gerekirken **Siyasal İslam** adı altında İslamî hakikatlere savaş açıyorlar.. **AK Partililer** dinciymiş de dindar değillermiş de, dincilik kötüymüş de dindarlık iyiymiş de.. Batılı yahudi-hristiyan hamilerine yaranmak için **kamufrajlı dinsizlik** ve İslam düşmanlığı yapıyorlar.. Din, AK Partililerin tekelinde mi, akılsızlar?.. Onların dinciliği yanlışsa sen **doğru dinci/İslamcı** ol!.. Onları bahane ederek **küfür ve nifak** kusma!.. Bu sapıklar bu halleriyle bir de Allahu Teala’dan yardım umuyorlar.)

Ancak, bunların sapıklıklarının miladı 17-25 Aralık ya da 15 Temmuz değil.

Fethullah’ın 28 Şubat öncesindeki dalavereleri için tevil kılıfı uydurulabilseydi bile, maskesi **28 Şubat**’ta düşmüştü.

28 Şubat’tan sonra da onlarla birlikte yol alan, ayrılıp tavır koymak için devlet tarafından hedefe konulmalarını bekleyen (**İslam alimi görünümlü**) **dünyaperest ilahiyatçıların** hiçbir mazereti yoktur.

Dinî bilgisi yetersiz olanları bir dereceye kadar mazur görmek mümkün, fakat ilahiyatçı dünyaperestler için hiçbir mazeret kapısı yok.

*

Prof. Canan’ın sözlerine dönelim:

“4- Sadedinde olduğumuz hadiste geçen cahiliye çağrısı tabirini, bu son hadisin ışığında cahiliye sünnetiyle [geleneği, göreneği, adeti, töresi, kanunu, yasası] diye ıtlakı üzere açıklamak gerekir. Çünkü yapılan çağrı cahiliye devrinin sünnetinedir.

“İkinci bir yoruma göre, da'va, dua, yani çağırma, nida etme demektir. Mana şu olur: "Kim Müslüman olduğu halde, cahiliye devrinin nidası (yani çağırma üslubuyla) çağıracak olursa..." demektir. Yani, cahiliye devrinde, bir kimseye hasmı galebe çalınca, avazı çıktığı kadar yüksek bir sesle "Yâ

âl-i fülân!" [falan oğulları, Türk oğlu, Kürt oğlu vs.] diye bağıırırdı. Artık bu sesi işiten **kavmine** mensup kimseler, asabiyetin sevki ve cehaletleri sebebiyle, zalim veya mazlum olduğuna bakmaksızın onun yardımına koşarlardı.”

*

Prof. Canan’ın kitabında naklettiğı bir başka hadîs şöyle:

17. (4789)- Abdurrahman İbnu Abdi'l-Ka'be anlatıyor:

"Mescide girmiştım. **Abdullah İbnu Amr İbni'l-As** (radiyallahu anhümâ)'yı gördüm, Ka'be'nin gölgesinde oturuyordu. Ka'be'nin gölgesinde birçok kimse ona müteveccih olarak oturmuştu. Ben de ona doğru oturdum. Şunu anlattı:

"Bir seferde Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm)'la beraberdik. Bir yerde konakladık. Kimimiz çadırını tamir ediyor, kimimiz yerini düzlüyor, kimimiz hayvanlarını güdüyordu. Derken Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ın münadisi [anonsçusu, ilan görevlisi] seslendi: "es-Salatu câmia: Haydin namaza!" Resulullah'a gittik, yanında toplandık. Şöyle buyurdular:

"Benden önce her peygamber, ümmeti için hayır bildiğı şeyi onlara öğretmekle mükellef idi. Onlar için şer bildiğı şeyden de onları inzar etmesi (korkutması) gerekli idi. Bilesiniz, şu ümmetinizin afiyeti önce gelenler hakkında kesin kılınmıştır. Sonrakiler belaya ve kötü addedeceğiniz bir kısım hallere maruz kalacaklardır. Birbirini takip eden fitneler gelecek. Mü'min: "Bu fitne helakimdir" diyecek. Sonra bu kalkacak, başka bir fitne gelecek. "Helakim işte bundan, işte bundan" diyecek. Öyleyse, kim ateşten uzak kalmayı ve cennete girmeyi dilerse, Allah'a ve ahiret gününe inanır olduğu halde ölümü karşılasın. İnsanlara, onların kendisine nasıl muamele

*etmelerini dilerse öyle muamelede bulunsun. **Kim bir imama biat edip samimiyetle sadakat sözü vermiş ise, elinden geldikçe ona itaat etsin. Bir başkası gelip, önceki ile münazaaya girişecek olursa sonradan çıkanın boynunu uçurun.***”

"Ravi (Abdurrahman) der ki: "Abdullah İbnu Amr'a yanaştım ve:

"Allah aşkına söyle. Bu anlattıklarınızı bizzat kendin Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm)'dan işittin mi?" dedim. Sorum üzerine eliyle kulak ve kalbini tutarak:

"Evet kulaklarım işitti, kalbim de belledi" dedi. Ben:

"Ama, **amcaoğlun Muaviye**, bize mallarımızı aramızda batıl bir şekilde yememizi, birbirimizi öldürmemizi emrediyor. Halbuki Allah Teala hazretleri (mealen): *"Ey iman edenler! Birbirinizin malını haram şekilde yemeyin; ancak karşılıklı rıza ile yaptığınız ticaret başkadır. Birbirinizi ve kendinizi öldürmeyin. Canlarınızı da boşu boşuna tehlikeye atmayın. Şüphesiz ki Allah size merhametlidir"* (Nisa 29) buyuruyor" dedim.

Biraz sustu, sonra:

"Allah'a itaatte ona itaat et, Allah'a isyanda ona isyan et!" dedi. "

[Müslim, İmaret 46, (1844); Nesâî, Bey'at 25, (7, 153); Ebu Davud, Fiten 1, (4248); İbnu Mace, Fiten 9, (3956).]

Hadîsin ravisi **Abdullah** (Amr ibnü'l-As'ın oğlu) r. a., ashabın en abidlerindendir.

Bütün hayatı boyunca (hiç ara vermeksizin) oruç tutmuştur.

Ashabın en çok hadîs bilen birkaç kişisinden biridir. Alimdir. Zahiddir.

Prof. Canan, bu hadîsle ilgili “açıklama”da şunları söylüyor:

“Hadis, izah gerektirmeyecek kadar açık. Ancak son kısımdan, konuşmanın **Hiz. Muaviye** (radıyallahu anh) zamanında geçtiği anlaşılmaktadır. Bu durumda, icraatı ve hatta meşruiyeti bazı dedikodulara sebep olan halife **Hiz. Muaviye'ye itaat hususunu** gündeme getirmektedir. Anlaşılan, hadisin ravisi [Abdullah r. a.'den rivayet eden] Abdurrahman, Hiz. Muaviye'nin emirlerine itaatın caiz olup olmayacağı hususunda mütereddittir. Bu tereddütünü, yeri gelmişken Abdullah İbnu Amr İbni'l-As'a, Hiz. Muaviye aleyhinde ayet-i kerimeyi de delil kılarak sorar. Ancak yüce sahabi İbnu Amr, fitne hususundaki İslam'ın fetvasını verir: "**Allah'a itaat etmeyi tazammun eden emirlerinde itaat edin. Allah'a isyan mânasını taşıyan emirlerinde isyan edin!**"

İşte, müslümanın, devletler karşısındaki konumu budur:

“Allah’a isyan olan yerde kula itaat yoktur.”

İsyan eden kim olursa olsun, durum budur: Devlet, ağa, paşa, baba, dede, şeyh, şıh, hoca, hocaefendi, alim, aydın, yazar çizer..

Allah’a isyan olan yerde bile devlete itaati **gerekli gören** (devletçilik yapan), Allahu Teala’yı bırakıp devleti (adına devlet denilen mevcut siyasetçileri ve bürokratları) tanrı edinmiş olur.

Tevbe Suresi'nin 31'inci ayetinde belirtildiği gibi Yahudi ve Hristiyanlar alimlerini ve rahiplerini **rab** edinmişlerdi. **Şirke düşüp kâfir** olmuşlardı. Fakat bir taraftan da kendilerini dindar zannediyorlardı.

Zannediyorlar.

İslam dünyasında da böyleleri yok değil.. **Kur'an** ve Sünnet'in (içtihat üstü) nasslarını bir tarafa bırakıp **devletlerinin, liderlerinin, şeyhlerinin, hocaefendilerinin herzelerini** benimseyen (ya da **sükut ikrardan gelir** fehvasınca susarak onaylayan) ve şirke düşenler var.

*

Merhum büyük alim Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır Hoca'nın ***Hak Dini Kur'an Dili*** tefsirinde dile getirdiği gibi, böylesi "Allah'a isyan" durumunda bile devlete itaati gerekli gören kimse, **itikaden** şirke düşen bir müşriktir..

Kendisini müslüman zannetse, namaz kılıp oruç tutsa, hacca umreye gitse bile..

Bunun günah olduğunu bilerek ve itiraf ederek nefesine uyup yapan ise **amelen** müşriktir..

[Böylesinin zamanla itikaden de müşrik hale gelmesi ihtimali yüksektir. İşte Türkiye'de "**Şeriat'le yönetilmek ister misiniz?**" sorusu etrafında yapılan anketlerde oranın yüzde 10 civarında kalmasının, Şeriat'in spesifik emirleri söz konusu olduğunda ise oranın yüzde 3'e düşmesinin nedeni budur.. Türkiye, kâfir olduğunun farkında olmayan kâfirler cenneti.. Yoksa, münafıklar cenneti mi demeliydim?.. Şimdi denilirse ki, "Bunlar Şeriat'in ne olduğunu bilmiyorlar?", o zaman şunu derim: "**Neden Diyanet, Selanikli Mustafa Atatürk gibi (Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'e 'Arap oğlu' diye hakaret etmiş, Kur'an'ı 'Arap oğlunun yaveleri' diyerek aşağılayabilmiş) bir koyu kâfiri bile bazen ismini vererek, bazen vermeyerek rahmetle anıyorken, bir cuma hutbesinde olsun Şeriat konusunda insanları uyarmıyor, Şeriat karşıtlığının küfür olduğunu söylemiyor, söyleyemiyor?..** Sonra da gelsin "**son kale**" edebiyatı.. Siz kimi aldatıyorsunuz, Allahu Teala'yı mı?! Diyanet'e, (Allahu Teala'nın kitapları için "**gökten indiği sanılan**" deyip aşağılayarak küfrünü kusan) **Selanikli Mustafa** gibi ehl-i zina ve'd-dans şedit ve azgın bir akılsız İslam düşmanını camide anmamanın hesabı soruluyor, Şeriat'ten bahsetmemesinin hesabını soran ise yok! Diyanetçiler Şeriat **sansürünü** kendi lüzumsuz korkaklıkları yüzünden yapıyorlarsa suçlu kendileridir, yok bunu **MİT'çilerin ve siyasetçilerin** basıksı yüzünden yapıyorlarsa, o zaman da o MİT'çi ve siyasetçiler suçludur, ebedî cehennem azabına şimdiden hazırlansınlar.. Madem din devlete,

devlet dine karışmıyor, camilerden elinizi çekin: "**Allah kendilerine kitap verilenlerden, 'Onu mutlaka insanlara açıklayacaksınız, onu gizlemeyeceksiniz' diye söz almıştı. Onlar ise, onu arkalarına atıp az bir dünyalığa değiştiler. Yaptıkları alışveriş ne kötüdür!**" (Al-i İmran, 3/187)

"Allah'ın indirdiği kitaptan bir kısmını gizleyip onu az bir bedel ile değişenler, işte onlar, karınlarına ateşten başka bir şey doldurmuyorlar. Kıyamet günü Allah, onlarla ne konuşacak, ne de onları temize çıkaracaktır. Onlar için elem verici bir azap vardır." (Bakara, 2/174)]

Merhum Elmalılı Hoca'nın Tevbe Suresi'nin 31'inci ayetini tefsir ederken vurguladığı şu husus da unutulmamalıdır: Günümüzde, o **rab** edinilen rahiplerin yerini **parlamentolar, parlamenterler** (milletvekilleri ve onların liderleri) almış bulunmaktadır.

Hilafet ve Şeriat düşmanlığı yapan, laik (siyasal dinsiz) bir demokraside parlamenterler tarafından yönetilmek isteyen, bunu savunan, Şeriat'i devri geçmiş birşey olarak gören herkes müşriktir.

Buz gibi kâfirdir.

Böylesi sapıklara en çok da **Fethullahçı Takiyye Örgütü** mensupları arasında rastlanması, ibretlik bir durumdur.

YENİ ŞAFAK'IN FIRILDAĞINA HİLAFET DERSİ

Türkiye’de **hilafet** kavramı hakkında son derece yanlış lafların tedavüle sürüldüğünü görüyoruz.

Münafıkça bir “siyaset” izleyerek **İslam** ile **laiklik (siyasal dinsizlik)** arasında salınan kimileri, akıllarınca iki tarafı da razı etmek için laf cambazlığı yapıyorlar.

Öyle karışık ve dolambaçlı laflar ediyorlar ki, içinden çıkmak zor.. Fakat demek istedikleri şöyle özetlenebilir:

“Ey müslümanlar, biz sizden vazgeçmedik, sizdeniz.. Fakat ey laikler, bizim öyle bir İslam anlayışımız var ki, tam da sizin laikliğiniz için biçilmiş kaftan, aynı zamanda sizdeniz.. Sakın bizim **İslam devletinden** yana olduğumuzu düşünmeyin, biz laik (siyasal dinsiz) devletten memnunuz, hatta sizin hatırlığınız için İslam devletine '**totaliter bir siyasal tasavvur ve proje**' diyerek sövüp sayar küfür bile ederiz.”

Böyle diyenlerin başında gelen isimlerden biri, (Artistliklerini İstanbul Edebiyat Fakültesi’ndeki talebeliğinden beri bildiğim, oradan oraya savruluş ve dönüş hızı bakımından ***Guinnes Rekorlar Kitabı***’na girmeyi alnının akıyla hak eden) **Mehmet Metiner**.

Emine Erdoğan Hanım’ın önündeki huşulu rükusu ve hulusuyla tarihe geçen bu emirber kalem, ***Yeni Şafak***’ta yayınlanan yazısında hilafet konusunu, ne niyetle yenirse o tadı veren bir bulamaca çevirmeye çalışmış..

Bununki, olmayacak duaya amin demek.

*

Metiner’in laik tınılı postmodern peşrevinden rahatsız olduğu anlaşılan bir başka *Yeni Şafak* yazarı, **Yasin Aktay**, onun zırvalarını tamir etmeye çalıştığı izlenimi veren yazısında şu ifadeleri kullandı:

“Elhak, arkadaşımız **Mehmet Metiner**’in dediğı gibi hilafet büyük ölçüde siyasi bir kurumdur ve İslam’da siyasi otoritenin tarihsel olarak çok farklı şekilleri olabilir ve hiçbirine dinsel bir zorunluluk atfedilmez. Ama hem **dini olan ile siyasi olanın birbiriyle kesiştiğı hatta ayrışmadığı durumları** göz ardı etmemeli, hem de bu bağlamda bahsettiğimiz şey zaten tamamen Türkiye’nin siyasi gücünün tarihi.”

Aktay’dan sonra saızı alan bir diğerk *Yeni Şafak* yazarı, İsmail Kılıçarslan ise, dönergeç Metiner’in ağzında eveleyip geveleyip bir türlü açıkça söyleyemediğı saçmalığı züccaciye dükkânına girmiş fil patavatsızlığıyla damdan düşer gibi dile getirdi:

“Hilâfet makamı, bugün zannedildiğinin aksine **dini değil son derece siyasi bir makamdır.**”

Bu vatandaş, bu lafıyla “din” ile “siyaset”i birbirinden tamamen ayırıp lalikliğın Ulubatlı Hasan’ı olarak **Kemalizm** (Kendisi Kamalizm diyor) bayrağını Türkiye’nin manevî surlarına diktiğinin farkında değil.

Neyi niçin yazdğından habersiz bir şaşkın görünümünde..

Belki de şaşkın değil, okurlarının şaşkınlığından yararlanmaya çalışan bir uyanık laf canbazı.. Bilemem.

Bu yazara, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’le aynı çağda yaşayıp da ona, “Öyle konuşma, o mesele dinî değil ki cahiliye ölümünden söz edilebilsin” diye uyarıda bulunamadığı için kendisini mutsuz hissedip hissetmediğini sormak gerekiyor:

"... her kim boynunda bir bîat olmadığı hâlde (bir halifeye biat etmeden) ölürse, câhiliyye ölümü ile ölür."

(Müslim, İmare, 58)

Yeni Şafak yazarı, biraz geç dünyaya gelmiş olduğu için üzülmessin, çok meraklıysa eğer, aynı uyarıyı Rasulullah s.a.s.'e ahirette yapma şansına sahip.

*

Dönergeçlik rekortmeni **Mehmet Metiner**'in ifadelerine gelelim..

Şöyle diyor:

Hilafetin "İslam devlet başkanlığı kurumu", halifenin de "İslam devlet başkanı" biçiminde tanımlanması, modern zamanlara özgü bir tanımlamadır. Bence siyasetin şekillendirdiği bu modern Müslüman zihnin ürettiği kavramsallaştırma özünde **sorunlu ve tartışmalıdır**.

Tıpkı "İslam devleti" tanımlamasında olduğu gibi.

Peygamberimizin Medine'deki hayatını "devlet başkanlığı" gibi takdim eden modernist zihin, kaçınılmaz bir biçimde İslamcılığın **totaliter bir siyasal tasavvura ve projeye dönüşmesine** de öncülük etmiştir. (Ayrıntılar için bkz. Mehmet Metiner, Siyasi Erdemler Risalesi, Sahi Yayınevi)

Görüldüğü gibi bu dönergecin "İslam devleti" ve "İslam devlet başkanlığı" kavramlarına karşı **laik "derin"likte bir alerjisi** var.

Suret-i haktan gelmeyi çok iyi beceren bu münafık kalem, tam da laikliğin (modern zihnin, modernist zihniyetin) istediği şeyi, yani **İslam'ın devlet dışına sürgün edilmesi** operasyonunu, güya modernizme karşı çıkma adına savunabiliyor.

Yaptığı şey el çabukluğuna (ya da dil çabukluğuna) dayanan söylemsel bir gözbağcılık, illüzyon ve abrakadabradan ibaret.

*

Bu kaşar dönergeç, aynı yazıda şunu da diyor:

“Peygamberimizin vefatıyla birlikte Peygamberlik de hitama ermiştir. Dolayısıyla sonradan gelenler aslında Peygamberin yerine geçmiş olmamaktadırlar. Dolayısıyla Peygamberlikteki kutsallığa benzer veya onu çağrıştıran bir kutsallıkla açıklanabilecek bir yerine geçme olayı da söz konusu değildir. Sadece sonrasında geldikleri için hem **bırakılan dini mirası ayakta tutup sürdürmek**, hem de **Müslümanların beraberliğini sağlamak için seçilen baş** anlamındadır halife.”

Böylece şunu demiş oluyor: “**İslam devleti**” demeyelim, böyle konuşursak modernizm olur, aman ha, onun yerine “**Müsümanların beraberliği**” diyelim..

“**Devlet başkanı**” da demeyelim, “**Dinî mirası ayakta tutup sürdüren, Müslümanlar’ın beraberliğini sağlayan baş**” diyelim.

Biraz daha kısaltırsak: “**Müslüman birliğinin dinî mirasçı başı**”.

Bu birliğe modernizm bulaştırıp devlet dersek olmaz, **anti-modernist laiklik** bundan huylanır, dolayısıyla bu birlik “**devletsiz birlik**” olsun.

Müslümanların “baş”ı da **devletsiz, siyasetsiz bir baş** olsun.. Bir tür papa..

Dönergeç Metiner’e şöyle bir şey demek aklınızdan geçiyor olabilir: Akılsız adam, ortada devlet olmayacaksa Müslümanlar’ın hangi başından söz ediyorsun?

Böyle dersiniz dönergeç Mehmet “zihin hastalıkları hekimi”ne dönüşerek sizin hakkınızda “**modern müslüman zihni**” hastalığı teşhisi koyarak işin içinden sıyrılacaktır.

Diyelim ki buna karşı şöyle dediniz: “Ama dönergeç Mehmet’in bu yaftalama hokkabazlığı ve illüzyonist düzenbazlığını biz bir yerlerden tanıyoruz. Bu, **totaliter bir siyasal tasavvur ve proje olan laikliğin** ta kendisi.. Fakat yüzüne dindarlık maskesi takmış.. Münafıklığa soyunmuş..”

Böyle dersenez, dönergeç Mehmet açısından bu, hakkınızda yaptığı teşhisin doğrulanması demek olur.

*

Bu fırladıklık şampiyonu dönergecin (**Kürtcü partide** bile boy gösterebilmiş, şansını deneyebilmiş, fakat AK Parti'nin yükselen dalgasında sörf yapma uyanıklığıyla dünyasını garantiye almış bir fırsatçılık harikasıdır) bir başka cılk yumurtası:

“İslamiyet’in kuşkusuz bir siyasal tasavvuru vardır ama Kur’an bir siyaset kitabı değildir. Kuşkusuz Peygamberimiz eşsiz bir siyaset adamıdır ama Hz. Muhammed önünde de-sonunda da bir Peygamberdir. Bu ayrımı bilerek konuşmak gerekir.”

Peki, Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in “**siyaset adamı**” olduğunu söylemekle, “Peygamberimizin Medine’deki hayatını ‘**devlet başkanlığı**’ gibi takdim etmek” arasında ne fark vardır?

Rasulullah s.a.s. **eşsiz bir siyaset adamıydı**, fakat **devlet başkanı** değildi, öyle mi?..

Peki neydi?

Medine'deki ana muhalefet partisinin mi lideriydi?

Bay fırladak, “... *sonradan gelenler aslında Peygamberin yerine geçmiş olmamaktadırlar. Dolayısıyla Peygamberlikteki kutsallığa benzer veya onu*

*çağrıştıran bir **kutsallıkla** açıklanabilecek bir yerine geçme olayı da söz konusu değildir”* demeyi biliyorsun, peki, bunlar, “**kutsal olan” dinî mirasın sürdürücüsü** oluyorlar da, “**eşsiz siyaset adamlığı”nın sürdürücüsü** niye olmuyorlar?

Peygamber Efendimiz s.a.s.'den sonra dinî miras Müslümanlar'a, siyaset adamlığı ise küffar ile münafıklara mı kalıyor?

Senin modern olmayan arkaik ve ilkel zihnin bu soruya nasıl bir cevap veriyor, bir görelim.

*

Bu süper fırıldağın bir başka cümlesi:

“Kutsal olan Peygamberlik makamı ile **hiç bir kutsallığı olmayan siyaset veya devlet** kurumunu bir tutmak veya birbirinin mütemmim cüz’ü gibi göstermek, özünde dini anlayışın inhirafını da beraberinde getirir.”

Bre angut, Hz. Peygamber s.a.s.'in "eşsiz **siyaset** adamlığı"nda hiç mi kutsallık yok?!

Kutsallık sadece kıldığı namazda, tuttuğu oruçta mı?

Yaptığı **savaşları (cihadını)** kutsal kabul etmeyecek miyiz?! (Ki Batılılar açısından savaş, Clausewitz'in ifadesiyle, politikanın/siyasetin başka araçlarla devamıdır.)

İslamî siyasetin hiçbir kutsallığı yoksa, cihad yapıp ölenler **şehadet** gibi çok yüce bir mertebeye nasıl ve niçin nail oluyorlar?

Dinî miras kutsaldır, dolayısıyla dinî mirası benimseyen, onu tahrif ve tahrip etmeden yaşatma gayesi güden bir devlet, **Müslümanlar’ın devleti** olması itibariyle bir “değer”e sahiptir.

Aynı şekilde, o devletin dinî mirası kollayıp koruma, tahrip ve tahriflerden koruma “**siyaset**”i de “değerli”dir.

Buna karşılık, **laik (siyasal dinsiz) bir devlet**, “kutsal” olan ile bağını kopardığı için hiçbir “değer” taşımaz.

*

Bu fııldak, destekçisi olduğu, milletvekilliği makamını kaparak nemalandığı AK Parti “siyaset”inin hiçbir kutsallık taşımadığını ve laik Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin de kutsallığının bulunmadığını göğsünü gere gere ilan etme kahramanlığı sergilemekte serbesttir.

Fakat bu dönergecin ve benzerlerinin bunu yapmadıklarını, mevcut laik devlet ve kendi partileri söz konusu olunca yaptıkları işe “**kutsal**” **bir boyut** katmak için bin dereden su getirdiklerini, takla üstüne takla attıklarını görüyoruz.

O zaman gelsin “**Halka hizmet Hakk’a hizmettir**” falan türünden üfürmeler..

Ama sıra **İslam devletine ve İslamî siyasete** gelince ellerindeki ilkel (modern olmayan) zurnalar hemen zırt demeye başlıyor.

Efendim devlet ve siyaset kutsallıktan uzakmış, İslam gibi aziz bir değeri **devlet bataklığı ve siyaset çirkefi** ile birlikte anmamak gerekirmiş.

Madem kutsal olan olmayan konusunda böyle bir hassasiyetin var, devletin İslamîsine bile alerji duyuyorsun, bu laik (siyasal dinsiz) devletin hiçbir kutsallığı olmayan laik (siyasal dinsiz) siyasetinde ne işin var, niye milletvekili olmak için kırk takla attın?.

Her ay cebine ve midene indirdiğin **dolgun emekli milletvekili maaşı** "kutsal" olmadığı için mi peşine düştün?

*

Bu yazıyı burada keselim, çünkü bu fırlıdağın ifadeleri için fazla kelime israf etmeye değmez.

Hülasa edersek.. Bunlar, bu tür yazılarıyla “dinî miras”ı mevcut laik (siyasal dinsiz) devlet ve laik (siyasal dinsiz) siyaset hesabına tahrif ve tahrip ediyor ve **karşılığında birtakım ulufelerle ödüllendiriliyorlar.**

Bu ulufe bazen milletvekili maaşı oluyor, bazen ihale, bazen yönetim kurulu üyeliği.. Artık “laik devlet ve siyaset” ne verdiyse..

Kullanışlı adamlar ve yedikleri dünyalığın hakkını tastamam veriyorlar vesselam.

DEVLETE, SİYASETE VE HİLAFAETE DAİR (SÖZDE DİNDAR, ÖZDE SİYASAL DİNSİZ OLMAK)

İslamî doğrular söylendiği zaman bazı **kaypak ilahiyatçı makulesinin “içtihat farklılığına saygı”** vs. diyerek **batıl**’ı hak gibi (ya da **hak** ile eşit değerde) göstermeye çalıştıkları görülüyor.

En büyük hilelerinden biri bu içtihat laga lugası..

O yüzden, “**Mevrid-i nassta ictihada mesağ yoktur**” hükmünü nazara verip “nassın, yani manası açık, tevili mümkün olmayan ayet ve hadîslerin bulunduğu yerde içtihattan söz edilemeyeceğini” hatırlatarak konuyu “nass”lar ışığında ele almakta fayda var.

Nass varken aklınca içtihatta bulunma hokkabazlığı sergileyen kişi, **rablik/tanrılık taslamış** olur.

Bu, “Dini Allah’tan değil benden öğreneceksiniz; din, Allah’ın bildirdiği değil, benim söylediğim şeydir, Allah’ın hükmünü nesh ettim, hükümsüz kıldım” demek gibidir.

Hatta “gibi”si fazla, tam da odur.

Ne yazık ki günümüz Türkiye’si **rablik taslayan ”farklı” tipler** bakımından gayet zengin.. (Bunlar Cumhuriyet’in ilk yıllarında fraklı idi, şimdi cübbelileri de var.)

Bu farklılıkları “Türkiye’nin zenginliği” olarak görmemizi isteyenler de bulunuyor.

Zenginlik olduğu doğru da, sapıklıkta zenginlik..

*

Merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır Hoca'nın *Hak Dini Kur'an Dili* tefsirinde (Tevbe Suresi'nin 31'inci ayetini tefsir ederken) belirttiği gibi, Batı'da “**rab edinilen din adamları**”nın yerini reformasyon ve **laiklikle** birlikte **parlamententerler (milletvekilleri)** almış bulunuyor..

Rablikten emekli edilen sahtekâr papazlar dinlerini yeni rableri parlamentoların kararlarına uydurmaya çalışıyorlar.

Bizde ise “farklılık zenginliği” gereği “**papaz benzeri ilahiyatçılar**” ile yerli-milli **milletvekilleri** el ele kol kola, paspas yaptıkları dinimizin üzerinde horon tepiyorlar.

(Mesela şu milletvekili hurdası Mehmet Metiner yağdanlığı Erdoğan ailesi karşısında sergilediği olağanüstü dalkavukluk performansı ile milletvekili oldu ve bunun bir uzantısı ya da gereği olarak “dini tamir etme” havalarında “rablik taşıyor”.. Kötü olan taraf, üstlerinden aferin, altlarından alkış, etrafından da destek alıyor olması.)

*

İmdi, devlet, siyaset ve hilafet kavramlarına “nass”lar çerçevesinde baktığımızda şunları görürüz:

Birincisi, Allahu Teala, “**indirdikleriyle hükmetmeyi**” kesin olarak emir buyurmuş bulunuyor (Maide, 5/44-47).

Dini “**kendi başına yaşama**” değil; kamusal alanda onunla **hükmetme**..

Hükmetme, **hükümet etmedir**, yönetmedir, **yargılama ve infazdır** (hükümün gereğini yerine getirmedir).

Ve bütün bu faaliyetler, “**devlet**” olma anlamına gelir, devlet olmayı gerektirir.

Mesela Şimdi siz ıksanız “**Türkiye’de Allah’ın indirdiği ile hkmedeceğim, Allahu Teala’nın emri böyle**” deseniz, başınıza gelmedik iş kalmaz.

Sebebi, sizin kutsalınızın “devlet” olmamasıdır. Ya da devletin, sizin kutsalınızın boyasıyla boyanmamıŐ olmasídır.

“Allah’ın indirdiği ile hükmettiğiniz”, hkmnz yürüttüğünüz anda, artık devletsinizdir.

*

Fethullahi Takiyye rgt niye “**paralel devlet**” olarak adlandırılıyordu?

Sebebi, bazı konularda “**Fethullah’ın söylediği ile**” hkmedebiliyor oluŐlarıydı.

Dolayısıyla, devletin İslam devleti olması, Maide Suresi’ndeki ilgili ayetler çerçevesinde nassla sabit olan bir husustur.

“**İslam devleti**” tabirine (farkına varmadan **selefi** bir duyarlılıkla) itiraz eden “modernizm karşıtı” hassas gönüllülere Şunu sormakta yarar var:

“Bir Türk dünyaya bedeldir” gibi akla ve mantığa aykırı (insanlık dışı ve ırkçı) saçma laflar da söyleyebilmiŐ olan **Selanikli Mustafa Atatürk**’ün kafasından uydurduklarıyla hükmedilmesi konusunda “akla ve bilime” hiç söz hakkı tanımayan, “**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**”cilik yapan beton kafalı zihniyetin devleti olabiliyor da, “Allah’ın indirdiği ile hükmedenler”in devleti niye olmuyor?

*

Bu **sözde dindar, özde laik (siyasal dinsiz)** Türkiye tipi müslümanımsılar, mesele devlet meselesi olunca, nassları bırakıp edebiyat yaparak ind safsata, hurafe ve zırvalarını süslü kelimelerle devreye koyuyorlar.

En büyük destekçileri de “yandaş” ilahiyatçı soytarılar..

O ilahiyat soytarıları, bu sözde dindar özde laik şaşkınları uyarmaları gerekirken “**içtihat, farklı görüş, yorum vs.**” türünden laga lugalar, demagoji ve mugalatalarla gözbağcılık yapıyor, bu "saptırıcı"lara lojistik destek sağlıyorlar.

Alçaklıkta onları geçiyorlar.

*

Türkiye laikliğinin (siyasal dinsizliğinin) milletvekili hurdası

"rab"lerinden **Mehmet Metiner**, *Yeni Şafak* gazetesindeki köşesinde şöyle hükmetti:

Hilafetin “İslam devlet başkanlığı kurumu”, halifenin de “İslam devlet başkanı” biçiminde tanımlanması, modern zamanlara özgü bir tanımlamadır. Bence siyasetin şekillendirdiği bu modern Müslüman zihnin ürettiği kavramsallaştırma özünde **sorunlu ve tartışmalıdır**.

Tıpkı “İslam devleti” tanımlamasında olduğu gibi.

Peygamberimizin Medine’deki hayatını “devlet başkanlığı” gibi takdim eden modernist zihin, kaçınılmaz bir biçimde İslamcılığın **totaliter bir siyasal tasavvura ve projeye** dönüşmesine de öncülük etmiştir. (Ayrıntılar için bkz. Mehmet Metiner, Siyasi Erdemler Risalesi, Sahi Yayınevi)

En büyük “siyasi erdem”i Emine Erdoğan Hanım’ın önünde rüku etme ve Recep Tayyip Erdoğan’a da “binlik” tesbih ile tövbe istiğfar sunma olan bu “hurda rab”, Hz. Ebubekir r. a. döneminde **Bizans İmparatorluğu** ile yapılan Yermuk Savaşı’nda Müslümanlar’ın (Roma İmparatorluğu’ndan başka birşey olmayan) bu devletle “**İslam devleti**” değil de ne olarak savaştığını düşünüyor?

Bizans'ın (yenişemediği, bir yendiği, bir yenildiği) rakibi Sasanî (İran) Devleti'ni Hz. Ömer r. a. döneminde ortadan kaldıran Müslümanlar, “İslam devleti” olarak değil de ne olarak savaşıyorlardı?

AK Parti'nin (ve de *Yeni Şafak*'ın) bu gözde "rabb"ine göre, Müslümanlardan oluşan topluluk o zamanlar **devlet** değildi, devlet olma vasfından uzaktı..

Peki neydi?

Belki “**terör örgütü**” diyecek de, dili varmıyor.

Nitekim günümüzde de cümle Batılı kefare ve fecere taifesi Müslümanlar'a “devlet” olmayı çok görüyorlar.

Müslümanlar mesela **Afganistan**'a, kendi vatanlarına hakim oldular diyelim, adı **terör örgütü** oluyor.

NATO denilen hristiyan ülkeler topluluğu gidip orayı işgal edince, orası artık bir **devlet** haline gelmiş oluyor.

*

Tabî bu denklemde **Hiz. Ebubekir ve Hiz. Ömer** gibi halifeler de “**devlet başkanı**” değiller.

Sadece halifeler..

Ve **halifelik**, bugünün Batılı uluslararası ilişkiler jargonunda “**terör örgütü**” **liderliğine** karşılık geliyor.

Devlet başkanlığına değil..

İşte, Metiner denilen "özde laik (siyasal dinsiz)" hurda "rabb" enkazının anlattığı bu..

AK PARTİ'LİNİN İSLAMCILIKLA SAVAŞI

AK Parti'nin hurdaya çıkmış milletvekili'si, gayriresmî sözcüsü (ve de **Yeni Şafak**'ın ağadan torpilli yazarımsısı) **Mehmet Metiner**'in hilafet ve İslam devleti konulu zırvaları üzerinde duruyorduk.

Sözlerini hatırlayalım:

Hilafetin “İslam devlet başkanlığı kurumu”, halifenin de “İslam devlet başkanı” biçiminde tanımlanması, **modern zamanlara özgü** bir tanımlamadır. Bence **siyasetin şekillendirdiği** bu modern Müslüman zihnin ürettiği kavramsallaştırma **özünde sorunlu ve tartışmalıdır**.

Tıpkı “**İslam devleti**” tanımlamasında olduğu gibi.

Peygamberimizin Medine'deki hayatını “devlet başkanlığı” gibi takdim eden modernist zihin, kaçınılmaz bir biçimde İslamcılığın **totaliter bir siyasal tasavvura ve projeye** dönüşmesine de öncülük etmiştir. (Ayrıntılar için bkz. Mehmet Metiner, Siyasi Erdemler Risalesi, Sahi Yayınevi)

Bu satırlar bana, **Mevlana**'nın anlattığı bir hikâyeyi hatırlattı.

Şöyle:

Yabancı bir Türk, seher vakti uyandı. Sarhoşluğun verdiği mahmurlukla bir çalgıcı istedi.

Can çalgıcısı, insanın canına munistir. Sarhoşun mezesi, gıdası ve kuvveti odur.

Çalgıcı onları sarhoşluğa çeker. Sonra yine sarhoşluğu, çalgıcının, okuyucunun nağmesinden, nefesinden tadarlar.

Tanrı şarabı, insanı o çalgıcıya, o okuyucuya götürür; (Türk'ün içtiği) bu ten şarabı da bu çalgıcıdan, bu okuyucudan gıdalanır.

Söze gelince ikisi de birdir ama hakikatte bu Hasan'la o Hasan arasında fark vardır.

Arada söze ait bir şüphe var ama gökyüzü nerede, ip nerede?

Sözdeki birlik, daima yol vurur. Kâfirle müminin birliği, ten (beden) bakımındandır.

Bedenler, ağızları kapalı testilere benzerler. Her testide ne var? Sen ona bak.

O beden testisi, âbıhayatla doludur, bu beden testisi **ölüm zehriyle**.

İçindekine bakarsan padişahsın, dışına bakarsan yolunu azıttın gitti.

Söz, bil ki şu **bedene** benzer, **manâsı** da içindeki **candır**.

Baş gözü, daima bedeni görür, can gözü ise, hünerli canı.

(...)

Çalgıcı, sarhoş Türk'ün huzurunda nağmelere gizleyerek elest sırlarını söylemeye başladı:

“Bilmem ki ay mısın, put mu? Bilmem ki benden ne istersin?

Bilmem ki sana nasıl hizmet edeyim? Susup oturayım mı, yoksa söyleyeyim mi?

Şaşılacak şey şu: Hem benden ayrı değilsin, hem de ben neredeyim, sen neredesin? Bunu bir türlü bilmiyorum.

Bilmiyorum beni nasıl çekiyor da bazen karalarda yürütüyor, bazen kan denizlerine gark ediyorsun.”

Böylece ağzını açıp bilmem, bilmiyorum demeye girişti, boyuna bu lafı söylüyordu.

Bilmiyorum sözü haddi aşınca Türk’ümüz kızdı, kızıştı.

Yerinden fırlayıp topuzunu çekti, çalgıcının başına çöktü.

Hemen bir çavuş koşup topuzu yakaladı, çalgıcıyı öldürmek size yaraşmaz dedi.

Türk dedi ki: Bu sayısız tekerlemesi, kafamı şişirdi, bari ben onun kafasını ezeyim de görsün!

A kaltaban, bilmiyorsan nane yeme... Biliyorsan ne söyleyeceksen söyle.

A ahmak bildiğini söyle bari de bilmiyorum, bilmiyorum deyip durma.

Ben; “Neredensin, nerelisin be adam?” diye soruyorum. Sen, ne Herat’lıyım ne Belh’li...

Ne Bağdat’lıyım, ne Musul’lu, ne de Tiraz’lı diyor, ne, ne diye uzatıp duruyorsun.

Nereliysen söyle bari de kurtul. Burada meramını söylememek aptallıktır.

Yahut da sana ne yedin diye soruversem ne şarap içtim, ne kebab yedim...

Ne et yedim, ne tirit, ne de mercimek diyorsun. Ne yediysen yalnız onu söyle, kâfi.

(*Mesnevî*, C. 6)

Hurda milletvekili Metiner'in yazarlığı da bu çalgıcının türkücülüğü gibi..

Hilafet İslam devleti değilmişmiş..

Yani Müslümanlık'ta hilafet varmış fakat o, İslam devleti değilmiş.. İslam'da, "devlet" olma yokmuş.

Devlet olursan "**totaliter bir siyasal tasavvur ve proje**" oluyormuşsun.

Dolayısıyla, birilerinin sana "totaliter bir siyasal tasavvur ve proje" dememeleri için, devleti ve siyaseti onlara bırakmalıymışsın..

İşte o zaman "**din olarak İslam**" oluyormuşsun..

Yoksa sana "din" demezlermiş, "totaliter bir siyasal tasavvur ve proje" derlermiş.

Devlet dinsiz olursa "totaliterlik" diye bir sorun kalmıyormuş.

İslam devlete bulaşmamalı, totaliterliğiyle onu rahatsız etmemeliymiş.

*

Dahası, halife için de "**İslam devleti başkanı**" dememek gerekiyormuş.

Öyle ya, ortada devlet yok ki, başı olsun..

Peki ortada ne var; tamam devlet yok, peki, olan ne?

O zaman AK Parti'nin çalgıcısı hançeresini yırtarcasına bağırıyor: **Bilmiyorum.**

Aslında biliyor da, doğrudan "**Laikim, siyasal dinsizim**" dese, müslüman mahallesinde salyangoz satamayacak, dinsel ticareti kesada uğrayacak.

O yüzden bilmiyor ayağına yatıyor, "Hilafet, devlet değil, fakat ne olduğunu ben de bilmiyorum" dercesine lafı eveleyip geveliyor.

Anlaşıyor ki, AK Parti'nin 30 Eylül 2012 tarihinde yapılan (Schröder, Mursi ve Barzani gibi isimlerin de katıldığı) Dördüncü Olağan Kongresinde Aşık Veysel'in türküsünün dinletilmesi çok isabetli bir tercihti: “**Bilmiyorum ne haldayım, gidiyorum gündüz gece.**”

Binmişler bir alâmete, gidiyorlar...

*

Devlet, **zarurî** bir kurum..

Çünkü insanlar, başkalarının haklarını çiğnemeyecek, daima hak ve hukuku gözeterek hareket edecek yapıda varlıklar değil.. O masumiyet, **melek**lere mahsus..

Her bireyin içinde **nefis** diye bir (potansiyel) canavar var.. İnsanlar olarak durumumuz bu..

İnsanlar **akıllı** varlıklar oldukları için, hayvanlardan da farklılar; saldırganlıkları bile dünyadaki doğal dengenin devamına hizmet edecek mahiyette olan hayvanlar gibi içgüdülerinin sınırlamalarıyla zapt u rapt altına alınmış değiller.

İnsanın canavarlık potansiyeli sınırsız.. Melekleşme kabiliyeti de var, fakat kullanabilen ekall-ı kalîl..

Dolayısıyla, insan toplulukları için “devlet” kurumu zorunlu..

Hayvanlar gibi "hayatın **doğal** akışı"na bırakılmaya da gelmezler, **melekler** gibi güvenilmeye de..

Toplumda “**adalet**” ve “**güvenlik**”in tesisi bakımından devlet vazgeçilmez öneme sahip..

Peki ya, **canavarlık** ruhuna işlemiş insanlar devletin başına geçerlerse, etkili ve yetkili makamları ellerine geçirirlerse?

Kurt çoban, **hırsız** da polis olursa?..

*

İşte bunun için devletin “**İslam devleti**” olması gerekiyor.

Devlet otoritesinin **mutlak** olmaması, "Allahu Teala'nın Şeriatı" ile **mukayyed ve meşrut** olduğunun bilinmesi önem taşıyor.

Kuzu postuna bürünmüş kurtların **çoban**, uzman dolandırıcı ve hırsızların da polis olması ihtimaline karşı, "devlet de dahil her otoriteye **itaatin ancak marufta** (Şeriat'le **çelişmeyen, Allah'a isyan anlamı taşımayan hususlarda**) olduğunun, Allah'a isyan olan yerde kula itaat edilmeyeceğinin", böylesi durumlarda kötülüğün elle, ona güç yetmiyorsa dille, ona da güç yetmiyorsa kalple düzeltilmesi (tepki gösterilmesi) gerektiğinin insanlara öğretilmesi gerekiyor.

İslam, “İnsanlar birbirleri hakkında hüküm verecek, birbirleri hakkında kural koyacak konumda değildir; bu, **kast** sistemidir, bazılarının **efendi**, bazılarının da **köle** olduğu rejimdir. İnsanlar bir tarağın dişleri gibi eşittir, onlar hakkında kural koyma hakkı Yaratıcılarına mahsustur” diyor.

İslam’a göre, insanlar için yapılan bir **anayasanın**, “esas kanun”un, kanun-ı esasının menşeyinin, kaynağının “insan üstü” (ilahî) olması gerekiyor.

Yasanın menşeyi **vahiy** ise mesele yok, değilse, yasa koyucu her kimse ona "**rablik**" (**tanrılık**) imtiyazı veriliyor demektir.

Ancak, bu yeryüzü tanrıları, kul haline getirdikleri insanları aldatmak için "Sizi özgürleştirdik, Allah'a kul olmaktan kurtarıp dinsiz imansız Allahsız özgür bireyler haline getirdik" demeyi de unutmazlar.

*

Dahası da var, böylesi şirk/küfür-tağut rejimlerine hizmet eden münafık tipler, kaleyi içeriden çökertmek için müslüman saflarında **ajan-bozguncu (bozgunculuk acentası)** olarak hizmet görüyor, İslam'ı **totaliter** olmakla suçluyorlar.

İnsanlardan bazılarının diğer bazıları için **kafalarından, uçkurlarından ya da midelerinden** aldıkları ilhamla yasa yapmalarına özgürlük, demokrasi vs. gibi adlar takıyorlar, Allahu Teala'nın mahza adalet olan emir ve yasaklarının (Şeriat'in) uygulanmasını ise **totalitarizm** olarak gösteriyorlar.

Bakın şu Türkiye'ye.. Namus bahanesiyle (aslında çoğu olayda namus da değil nefsanî kıskançlık yüzünden) her gün kadınlar öldürülüyor.

Peki, birilerinin beğenmediği şeriatçı **Afganistan**'da böyle mi?

Hayır, öldüren öldürülür.. Kimse kimseyi namus bahanesiyle öldüremez, dört tane (şahitliğe engel sabıkası bulunmayan, dürüstlüğü ve doğru sözlülüğüyle maruf) şahit göstererek işi devlete havale etmek zorunda.

Sözde bu laik ülkede taşlanıp öldürülen kadın bulunmuyor.. Fakat bıçakla doğranıp parçalanan, başı duvara vurulup kırılan, tecavüze uğrayıp öldürülen, kurşunla delik deşik edilen, yüzüne gözüne kezzap atılan, tecavüz edilip sonra pencerelerden, balkonlardan fırlatılıp atılan kızların, kadınların haddi hesabı yok.

Türkiye'nin şu çağdaş uygarlıkçı, laik, Kemaist, Atatürkçü taifesi sabah akşam İslam'a, Şeriat'e kin kusarken ABD'deki **Epstein adası** faciası konusunda neden ses vermiyorlar?

(İsmi cismi bilinen şahıslardan söz ediyoruz, "Laikler de tepki gösteriyor" desinler diye dostlar alışverişte görsün babından açılmış sahte kimlikli hesaplardan değil.)

*

Hurda milletvekili Metiner'in demek istediği şu:

Devlet illa ki olacak, ama asla "**İslam devleti**" olmasın..

Devlet, İslamsız olsun..

Devlet İslam devleti olmayınca geriye tek şık kalıyor: **Laik devlet**.

Fakat açıkça "Şeriat istemirem, laik devlet isterem" de demiyor.

Laikliği açıkça telaffuz etse, buna, "Hani **modern zamanlara özgü** kelimelere gıcıktın, bu ne turşu, bu ne traş!" denilecek.

O yüzden, "Anlarsın ya" babından "**beden dili**" **laikçiliği** ve **Atatürkçülüğü** yapıyor. Yaptığı bu, fakat bunu kelimelere dökmüyor, suret-i haktan gelerek münafıkça laga luga üretiyor.

İşkembesinden İslamcı olmayan "siyasi erdemler" icat ediyor.

*

İşte, **AK Parti'nin bu ülkeye en büyük zararı** bu oldu.. Başörtüsü meselesi önemli ölçüde çözüldü, Ayasofya açıldı, okullara **Kur'an** dersleri vs. konuldu, birçok iyi şey yapıldı..

Fakat en temel hususlarda insanların **itikadı** bozuldu.

Ortada şöyle bir zımnî pazarlığın bulunduğu söylenebilir: "Ver **itikadını**, al **amelini**!"

Olay biraz **Roma İmparatorluğu**'nun hristiyanlaşmasına benziyor. Hristiyanlığı resmen kabul ettiler ve fakat bozup kendilerine uydurdular.

Tahrif ettiler..

Tahrip ettiler.

İSLAM'SIZ (DİNSİZ) HİLAFET PROJESİ

Yeni Şafak yazarı **Mehmet Metiner**'in hilafet konulu yazısı üzerinde duruyorduk.

Metiner, AK Parti'nin hurdaya çıkmış milletvekili'si.. Fakat **gayriresmî sözcüsü** havalarında TV ekranlarında ahkâm kesiyor, **Yeni Şafak**'ta da ağadan torpilli yazarımsı olarak kafa karıştırıyor, mide bulandırıyor.

Bu tür “**gayriresmî sözcü**” istihdamı AK Parti'nin işine geliyor, çünkü pot kırmaları durumunda “Bizi temsil etmiyorlar” deme imkânları var.

Fakat, bu sınırlı sorumlu sözcülerin “**yukarıdan torpilli ya da akredite**” olmadan böyle icra-yı faaliyette bulunabilmeleri de mümkün değil.

Bunların “**derin**” bir yerlerden de “**referanslı**” ya da “**onaylı**” olduklarını da kabul etmek gerekiyor. Çünkü Türkiye’de öyle odaklar ya da kurumlar var ki, onların müsadese olmadan size bazı kapıların açılması imkânı pek yoktur.

*

Metiner'e göre, hilafet kurumunu “İslam devleti” olarak görmemek gerekiyor.

Halife de “İslam devleti başkanı” değil.

Eğer hilafet ve halife kelimelerini “devlet” kavramıyla birlikte kullanırsanız “**siyasetin şekillendirdiği** modern Müslüman zihninin ürettiği kavramsallaştırma”nın ağlarına takılmış oluyorsunuz.

Fakat, tam zıddını savunanlar için birilerinin “İşte bu da, **siyasetin şekillendirdiği modern laik (ya da tağutçu/tağutî, veya müşrik/putperest) zihnin kavramsallaştırması**” teşhisini koymasına razı değiller.

Şunu sormayalım mı: Türkiye’de hangi “**siyaset**”in borusu ötüyor, hangi “siyaset”in keyfine göre “kavramsallaştırma” devlet teşviğine mazhar oluyor?

Türkiye’nin laik siyasetinin “kavramsallaştırma”lar üzerindeki etkisinden niye söz etmiyorsun?

Senin hilafeti “İslam devleti” olarak görmemen, Türkiye’nin (Şeriat’i tanımayan, “devlet”te **laiklik** hesabına İslam’ın “i”sine bile izin vermek istemeyen) “**laik siyaset**”ine yaranma arzundan kaynaklanmıyorsa, neyden kaynaklanıyor?

*

Bu gayriresmî sözcü, İslam’a “devlet” olmayı çok gördüğü gibi, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’e de “**devlet başkanlığı**”nı çok görüyor.

Şunu diyor:

“Peygamberimizin Medine’deki hayatını ‘devlet başkanlığı’ gibi takdim eden modernist zihin, kaçınılmaz bir biçimde İslamcılığın **totaliter bir siyasal tasavvura ve projeye** dönüşmesine de öncülük etmiştir.”

Bu şahıs bir de kitapçık yazmış. Yukarıdaki cümlesini şu sözü takip ediyor: “Ayrıntılar için bkz. Mehmet Metiner, **Siyasi Erdemler Risalesi**, Sahi Yayınevi.”

Esası bu olursa ayrıntısı ne olur, tahmin etmek zor değil.

Bu yaklaşıma göre, Müslümanlar Medine’de devlet değiller, fakat nasıl oluyorsa **Bedir**’de Kureyş’le savaşıyorlar, Medine civarındaki Yahudiler’le bir “**sözleşme**” yapıyorlar, ardından **Uhud ve Hendek Savaşları** oluyor, daha sonra Kureyş’le **Hudeybiye Barışı** yapılıyor, bilahare Müslümanlar (Kudüs’e 50 km mesafede yer alan) **Mute**’de **Bizans İmparatorluğu** ordusuyla çarpışıyorlar, ardından Bizans üzerine **Tebük Seferi** düzenleniyor, fakat Müslümanlar, bu antik (modern olmayan) kafaya göre, “devlet” değil.

Peki ne?

Şıklar: a) Terör örgütü, b) Eşkıya çetesi, c) STK (Sivil Toplum Kuruluşu), d) Çokuluslu şirket, e) Anonim ortaklık.

*

AK Parti'nin bu gayriresmî sözcüsü şunu da diyor:

“Peygamberimizin vefatıyla birlikte Peygamberlik de hitama ermiştir. Dolayısıyla sonradan gelenler aslında Peygamberin yerine geçmiş olmamaktadırlar. Dolayısıyla Peygamberlikteki kutsallığa benzer veya onu çağrıştıran bir kutsallıkla açıklanabilecek bir yerine geçme olayı da söz konusu değildir. Sadece sonrasında geldikleri için hem **bırakılan dini mirası ayakta tutup sürdürmek**, hem de **Müslümanların beraberliğini sağlamak için seçilen baş** anlamındadır halife.”

Bu karışık lafların Türkçesi şu:

Ortada İslam devleti diye birşey yok, sadece **(devlet boyutu bulunmayan) dinî miras** var, Peygamber Efendimiz s.a.s.'in vefatından sonra Müslümanlar bu mirası sürdürmek istemişler, böylece **hilafet** diye birşey icat etmişler.

Peki halifeye yapılan **biat**?

O da devlet başkanına verilen itaat sözü anlamına gelmiyormuş, sadece Müslümanlar'ın birliğini sağlamak için bir baş seçiliyormuş.

Malum, her birlik “devlet” demek olmadığı gibi, birliği sağlamak için bir baş seçme olayı da devletin varlığını gerektirmiyor.

Misal, **Türkiye Yazarlar Birliği**.. Ne güzel birlik!. Bir başı da vardır mutlaka..
Başı şimdilerde kim, bilmiyorum ama, miras bırakan bir kurucu başkanı vardı: D.
Mehmet Doğan.. Sonradan onun halifeleri “birliği” sürdürdüler.

Maşallah Türkiye’de birlik bol.. Mesela **Tarla Bitkileri Üreticileri Birliği**..
Merkezi bir tarlada değil, Bağdat Caddesi’nde.

Evet, AK Parti’nin sözcüsüne göre, Müslümanlar’ın da böyle bir birliği olabilir.

Bir halife seçilebilir, ona Bağdat Caddesi’nde bir ofis ayarlanabilir.

Fakat devlet, işte o olmaz..

O, “İslamcılığın **totaliter bir siyasal tasavvura ve projeye dönüşmesi**”dir.

“**Siyasetin şekillendirdiği** modern Müslüman zihninin ürettiği
kavramsallaştırma”yla yolunu şaşırmaktır.

*

Aslında mesele daha karmaşık..

On gün kadar önce medyada şöyle bir haber yer aldı:

‘Seküler hilafet’ açıklaması yeniden sosyal medyanın gündeminde

Doç Dr. Naciye Selin Şenocak’ın 2015 yılında yaptığı ‘seküler hilafet’
açıklaması yeniden gündem oldu.

İstanbul Aydın Üniversitesi’nden Doç Dr. Naciye Selin Şenocak’ın
‘seküler hilafet’ kavramını ortaya attığı konuşması sosyal medyada gündem
oldu.

Yeniden gündeme gelen açıklamada, “Hilafet Kurumu yeniden düşünülüp
seküler bir şekilde uygulamaya konulmalıdır” ifadeleri dikkat çekiyor.

2015 yılında yapılan konuşmada şu ifadeler yer alıyor:

"Özellikle altını çizmek istediğim husus, **hilafetin yeniden gündeme gelmesi gerektiği ve Türkiye'nin liderliğinde bunun yapılması gerekiyor**. İttihadı İslam Teşkilatı çerçevesinde Müslüman ülkelerin bir araya geldiği yani Müslüman ülkelerinin siyasi işbirliği içerisinde kendilerine karşı yöneltilen tehditlere karşı olsun gerek onların haklarının korunması olsun içerideki çarpık yapılaşmayı düzene sokacak bir teşkilat lazım. Bunun da başını Türkiye çekebilir çünkü **Meclis'te [hilafet iddiası yasal düzeyde] hala mevcut**. Aynen BM'deki gibi müslüman ülkeler bir araya gelir. Bu ülkelerin karar ve siyasi mekanizmalarında söz sahibi olunur. Bahsettiğimiz **dini bir hilaft kurumu değil**. Bir yapı. Müslüman ülkelerin bir arada olduğu bir yapı. Çünkü birlikten güç doğar."

(https://www.cumhuriyet.com.tr/turkiye/sekuler-hilafet-aciklamasi-yeniden-sosyal-medyanin-gundeminde-2158573#google_vignette)

İşte tam da bu, "İslamcılığın (**totaliter olmasa bile**) **laik yani siyasal dinsiz bir siyasal tasavvura ve projeye**, dünyaperest bir menfaat dayanışmasına dönüşmesi"dir.

"**Siyasetin şekillendirdiği** modern Müslüman zihninin ürettiği kavramsallaştırma" öyle olmaz, böyle olur.

Bu bayana "bilimsel" üslupla söylenen şu: Türkiye siyasal dinsiz olarak kalsın, kimse bizim siyasal dinsizliğimize söz söylemesin, fakat biz "hilafet" kurumunun avantajlarından yararlanalım.

Aslında Metiner efendinin de söylemeye çalıştığı işte bu: Türkiye'de "İslam devleti" istemeyin, çünkü böyle bir devlet yok; bu, modern zihninin uydurması, fakat dinî mirası sürdürmek için bir halifemiz olabilir.

Efendiler, ağalar, **Kur'an**'da (Peygamber Efendimiz s.a.s.'in halifeleri anlamında) halife tabiri geçmiyor, fakat “**Allah'ın indirdiği ile hükmetme**” ayetleri var.

Sizin "modern olmayan" zihniniz bu konuda ne diyor?

Tamam, Türkiye Cumhuriyeti Devleti “Allah'ın indirdiği ile” hükmetsin, **anayasasını**, babayarasasını, çocuk yasalarını buna göre yapsın, fakat adı “İslam devleti” olmasın.

Biz buna razıyız, sizin “modern olmayan zihniniz” de razı mı?

ZEKÂ YETERSİZLİĞİNİN VE AHLÂKÎ YOZLAŞMANIN İSLAMCILIK ELEŞTİRMENLİĞİ SEMPTOMU

AK Parti'nin gayriresmî sözcüsü ve siyaset teorisyeni, hurda milletvekili'si **Mehmet Metiner**, partisi adına ekran bülüllüğü yaptığı yetmiyormuş gibi, *Yeni Şafak* gazetesini de zekâ yoksunluğunun “modernlikten uzak” tezahürleriyle şenlendiriyor.

Ona göre, **İslamcılık** “totaliter bir siyasal tasavvura ve projeye” dönüşmüşmüş.

Fakat, bu dönüşümün bir “**öncü**”sü var.

O da şu: **Peygamberimizin Medine'deki hayatının** “devlet başkanlığı” gibi takdim edilmesi.

Bu, “**modernist zihin**” oluyormuş.

Şöyle diyor:

Peygamberimizin Medine'deki hayatını “devlet başkanlığı” gibi takdim eden modernist zihin, kaçınılmaz bir biçimde İslamcılığın **totaliter bir siyasal tasavvura ve projeye** dönüşmesine de öncülük etmiştir.

*

Kurduğu neden-sonuç ilişkisine bakın...

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in Medine'deki hayatını “**devlet başkanlığı**” diye takdim ettiğimiz zaman, devlet başkanlığına “peygamberî/nebevî” bir ruh, nebevî bir muhteva, nebevî bir soluk, nebevî bir tarz, **peygamberî bir üslup** kazandırmış olmuyormuşuz, onu **totaliter** hale getirmiş oluyormuşuz.

Bu sözüyle, “**Peygamberimiz’in Medine’deki hayatı totalitarizmden ibarettir**” demiş oluyor, farkında değil. (Belki de farkında, fakat biz saflar, onun farkındalığının farkında değiliz.)

Peygamber Efendimiz s.a.s. totaliterlik adına ne yapmış Medine’de, **Selanikli Mustafa Atatürk**’ün şapka giymeyenleri astırmasına benzer şekilde başını örtmeyen kadınları mı **astırmış**?

Yahudiler’e “**Medreselerinizi/okullarınızı** kapatacaksınız, **Tevrat** öğrenimi bundan böyle yasak” mı demiş?

“Sadece **Arapça** konuşacaksınız, **İbranice** artık yok, lakin benim gibi **Fransızca** da konuşabilirsiniz” mi demiş?

“**Bir Arap dünyaya bedeldir**” diye mi konuşmuş?

Millele “**İhtimal bazı kafalar kesilecektir**” diye gözdağı mı vermiş?

Ne yapmış?

*

AK Parti’nin ekranlarda ve **Yeni Şafak**’ta sönmeden yüzen bu yıldızı, Peygamber Efendimiz s.a.s.’in hayatında totalitarizm adına ne görüyor, onu da yazsaydı ya!..

Ona göre, Peygamber Efendimiz s.a.s.’in Medine’deki hayatının devlet başkanlığı olarak gösterilmesi, daha sonra yaşayıp da kendisini “**devlet başkanı**” olarak görenlere “devlet başkanlığının nasıl yapılması, devletin nasıl yönetilmesi, insanların nasıl idare edilmesi gerektiği” konusunda “**güzel örnek**” (**üsvetün hasenetün**) sunma olmuyor, tam aksine, onun “devlet başkanı” olarak örnek alınması, devlet başkanlığı kurumuna “**totaliterlik**” kazandırıyor.

Lafının sonunun nereye gittiğinin farkında olmayan böylesi ahmak akıldanelerin, dinlerini tahrif edip bozan Yahudi ve Hristiyanlardan farkı ne?

*

Allahu Teala, Peygamber Efendimiz s.a.s.'e “**İş hususunda onlarla (ümmetinle) müşavere et, onlara danış!**” (Enfal, 3/159) emrini vermişti.

Rasulullah s.a.s., “**Benim dediğim olacak, yoksa, ihtimal bazı kafalar kesilecektir!**” diyen bir **diktatör** değildi.

Yine Rasulullah, danışıyormuş havasında **tiyatro** sahneleyen, kendi kararını birilerine empoze edip sonra da “Bu **sizin kararınız, milletin iradesi**” diyen bir sahtekâr “**irade dolandırıcı**” da değildi.

(Diktatörlüklerde olay basitçe şöyle sahnelenir: “**Demokrat**” **diktatörümüz** kafasında işi kurar, sonra adamlarından birine veya birkaçına “Toplantı sırasında şöyle bir öneri getireceksiniz” der, başka birilerine de, “Filan şöyle bir öneri getirecekmiş, onu destekleyin” talimatını verir, herşey olup bittikten sonra da, sanki bütün olan biten kendisinin dahli olmadan gerçekleşmiş, spontane gelişmiş gibi, “Arkadaşlar, ben sizin önerilerinize açığım, kararlarınıza da saygı duyuyorum” diye hava atar.

Bazen de bu tür mizansenleri istihbarat örgütleri [gizli servisler] sızdıkları örgütler, sivil toplum kuruluşları, cemaatler, tarikatlar vesairede sergilerler.

Mesela, diyelim ki bir tarikatta "anlaşmalı bir kişi"yi yeni şeyh yapmak istiyorlar, birkaç kişi o şeyh adayı için "**rüya**" görür, eski şeyhin ölümünden sonra sahneye fırlayan birkaç mürit de, eski şeyhin kendilerine, "söz konusu şeyh adayının kendisinin yerine geçeceğini **müjdelemiş** bulunduğunu" iddia ederler, şeyhlik tahtının inşası işi artık tamamlanmıştır.

Üstelik, şeyh adayımız hiç şeyhlik iddiasında bulunmamış, "nefsanî" davranmamış, gayet ağırbaşlı, vakur, zahidane ve olgun bir tavır sergilemiştir.

İstihbarat teşkilatları bir topluluk ya da örgütte kendi adamlarının **lider** ya da **başkan** olmasını, öne çıkarılan adam hiç yorulmadan ve yıpranmadan, bu türden taktiklerle kolayca sağlarlar.

Çünkü hem çok tecrübelidirler, hem de alet, edevat, teçhizat, para ve insan kaynağı bakımından çok zengindirler.)

Peygamber Efendimiz s.a.s., **Allahu Teala'nın emirlerini** ashabına olduğu gibi aktarır, onları uygulardı..

Kendi (vahiy kaynaklı olmayan) kişisel kararlarına gelince, ashab bunları sorgulayabiliyor, değişiklik talebinde bulunabiliyorlardı.

Mesela **Bedir Savaşı** sırasında ashabdan birinin teklifi doğrultusunda ordunun tabiyesinde değişiklik yapmıştı.

Uhud Savaşı öncesinde Medine'de savunmada kalma niyeti taşıdığı halde, birilerinin **meydan savaşı** diye tutturması yüzünden bunu kabul etmişti.

Savaştan sonra onlara hatalarını yüzüne vurma gibi bir tutum da sergilememişti.

Hendek Savaşı sırasında **Selman-ı Farisî** r. a.'in önerisi üzerine hendek kazdırmış, ona "Askerliği senden mi öğreneceğiz?!" filan dememişti.

*

Peygamberimiz s.a.s.'in Medine'deki hayatının "devlet başkanlığı" olarak görülmesi, İslamcılığı "**totaliter** bir siyasal tasavvura ve projeye" dönüştürmez.

Tam aksine, Rasulullah s.a.s.'in devlet başkanlığı ile sonraki dönemlerin (özellikle de günümüzün) devlet başkanlığı teamüllerinin **karşılaştırılmasına** yol açar.

İşte o zaman, **Beş Halife**'nin (Hz. Ebubekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali, Hz. Hasan r. a.) sınıfı geçtikleri, 10 üzerinden 10 aldıkları, sonrakilerin ise (**Ömer bin**

Abdülaziz bir yana bırakılırsa), geçer not alıyor olsalar bile, notlarının biraz kırıldığı görülür.

Notlarının kırılmasının nedeni, Rasulullah s.a.s.'in sünnetine (devlet başkanlığı üslubuna) tabi olmadaki kusurlarıdır.

*

Bu kusurların da ötesinde, “**Allah’ın indirdiği ile hükmetme**” konulu ayetleri umursamayıp devreden çıkaranlara, *Kur’an*’ın okunmasını bir tür (“acapella” türünden çalgısız icra olunan) müzik “ziyafet”ine dönüştürenlere, onunla amel etmeyi “**devlet**” söz konusu olduğunda gereksiz görenlere gelince..

Onlar, evet onlar, geçer not alamamak bir yana, imtihanda sıfır çekiyorlar.

Hatta bazıları sıfırın altına bile inmeyi başarıyorlar.

*

Bunlara göre, İslamcılık yapmak, yani “Allah’ın indirdiği ile hükmedilmesini” istemek, **totaliter bir siyaset tasavvuru** üretmekten başka birşey değil..

İstedikleri şu: Siyaset tasavvuru, **devlet başkanının** heva ve hevesine, nefsanî arzularına, zevkine ve keyfine göre değişebilsin.

Kimse “Bu ne biçim ‘müslüman’ devlet başkanlığı? **Ne bu saraylar, ne bu ihtişam, ne bu zevk ü sefa, ne bu israf!** Hz. Peygamber s.a.s’in evi böyle miydi, ev eşyaları böyle miydi?!” diyerek bir devlet başkanını **totaliter baskı** altına almamalı.

Kimse devlet başkanlarına, “Adını bile bilmediğimiz içecekler ve meyvelerle şatafatlı resepsiyonlar düzenlemeyi, açlıktan karnına taş bağlayan Rasulullah s.a.s.’den mi öğrendiniz?” sorusunu yönelterek **totaliter zulümde** bulunmamalı.

Kimse bunlara, "Hz. Peygamber s.a.s.'in kaç tane koruması, kaç tane hizmetçisi, kaç tane atı, kaç tane tahtı, kaç tane faytonu, kaç tane arabası vardı?! Sizdeki bu saltanat ne?" diyerek **totaliter sorular** sormamalı..

Her müslüman, Metiner gibi **erdemli** olmalı..

*

Görüyorsunuz, adam ne kadar erdemli, ne kadar mütevazi, ne kadar alçakgönüllü, ne kadar olgun, Emine Erdoğan Hanım'ın önünde rüku etmekten çekinmiyor.

Erdemli siyasetin kitabını yazmış..

Yazmakla kalmamış, bir de pratiğe aktarmış.. Mesela "devlet başkanı" Erdoğan'dan "bin defa" özür dilemiş..

Totaliter İslamcılığa karşı Metiner tipi erdemli siyasetçilik..

E tabî ki Metiner milletvekili olacak, ballı maaşa konacak, ekran bülbülü olarak TV kanallarında arz-ı endam edecek, ***Yeni Şafak***'ta önüne kırmızı halı serilecek..

Totaliter İslamcı kardeş, nazar etme ne olur, çalış, erdeme yatırım yap, senin de olur..

İMTİHANIN DOĞASINDANDIR, SINAV SIRASINDA ALEM BU VE KRAL SENSİN, FAKAT "KALEMLERİ KALDIRIN, ŞİMDİ HESAP VAKTİ" DENİLEN BİR AN GELİR

AK Parti'nin gayriresmî sözcüsü ve siyaset teorisyeni, hurda milletvekili'si **Mehmet Metiner** ile olan 'sohbet'imiz bitmedi.

Ancak muhatabımız aslında Metiner değil, (“*Bir mektup yazdım Hasan’a, ha Hasan’a, ha sana*” diyen Abdürrahim Karakoç gibi konuşmak gerekirse) sözlerimiz onun şahsında “**kiblesini kaybetmiş (daha doğrusu seyyar kibleli)**” bir kitleye..

Siyasal dindarlık/dincilik (İslamcılık) ile **siyasal dinsizlik** (laiklik) arasında gidip gelen kitleye..

Bunların bir kısmı kaşar münafık.. Başkalarına da münafıklık bulaştıran ukala “guru” taifesi.

Bir kısmı, gurulara özenen, onların laflarını aynen tekrarlayan, guruluk hayali kuran (kifayetsiz muhteris kadrosundan) ezberci acemi münafık..

Bir kısmı da kime inanacağını kestiremeyen şaşkınlık.

*

Metiner, **Yeni Şafak**'ta yayınlanan yazısında şunu da diyor:

“İslamiyet’in kuşkusuz bir siyasal tasavvuru vardır ama Kur’an bir siyaset kitabı değildir. Kuşkusuz Peygamberimiz eşsiz bir siyaset adamıdır ama Hz. Muhammed önünde de-sonunda da bir Peygamberdir. Bu ayrımı bilerek konuşmak gerekir.”

İslamiyet'in bir siyasal tasavvuru varsa, kaynağı nedir?

İnsanlar mıdır?.. Ali'nin, Veli'nin sözleri midir?

Yoksa vahiy midir? Kitap ve Sünnet midir?

Kitap ve Sünnet ise (Ki öyledir) o zaman **Kur'an** için “O bir siyaset kitabı değildir” demek yerine, “**Kur'an**, siyaset de dahil toplumsal yaşamın her alanına ışık tutan bir kitaptır, pekçok şeyin kitabı olmanın yanı sıra aynı zamanda bir siyasetin kitabıdır, İslamî siyasetin” demek gerekir.

Evet, **Kur'an** aynı zamanda bir siyaset kitabıdır.. Bir “siyaset tasavvuru” içermektedir.

Bu yüzdendir ki, mesela Hz. Musa a.s. ile Firavun arasında geçen konuşma ve tartışmalar, (**Kur'an**'da aktarılan şekliyle) sadece imanî meselelerle ilgili değildir, aynı zamanda siyasettir.

Firavun Hz. Musa'ya “*Seni çocukken içimizde yetiştirmedik mi?! Ömrünün nice yıllarını aramızda geçirmedin mi?! Sonunda o yaptığın işi de yaptın (birini öldürdün ve kaçıp gittin); sen nankörlerdensin!*” dediği zaman, o doğruluk abidesi peygamber şöyle cevap verdi:

“Ben (öldürme kastı olmadan ölüme sebep olduğum) o işi yaptığımda yolunu şaşırmışlardandım.

“(Beni öldürmeyi kararlaştırdığınızı duyup) sizden korkunca hemen aranızdan kaçtım; sonra Rabbim bana hikmet verdi ve beni peygamberlerden kıldı.

“(Sarayında yetiştirdin diye) başıma kaktığın o nimet de, (başka birşey değil, sadece) İsrâiloğulları'nı kendine köle edinmendir.” (Şuara, 26/18-22)

Peygamberler ile kavimleri arasındaki mücadeleler aynı zamanda **siyasî** mücadeledir.

Müstekbir ve zalimlerin iman etmemelerinin ardındaki en önemli saik, peygamberlerin tebliğinin kendi **siyasal iktidarlari ve ekonomik sömürü düzenleri** için tehdit oluşturduğunu düşünmeleridir:

(Allah'ın azâbından haber veren) bir korkutucu (peygamber) gönderdiğimiz hiçbir memleket yoktur ki, oranın nimetlerle şırmamış önde gelenleri, “Gerçekten biz, kendisiyle gönderildiğiniz şeyi inkâr edenleriz” demiş olmasınlar. (Sebe, 34/34)

İşte böyle, senden önce de hangi şehre bir korkutucu gönderdiysek, mutlaka oranın nimet içinde şırmamış önde gelenleri “Doğrusu biz atalarımızı (kendi inanç, yasa ve töresi olan) bir topluluk (millet, ulus) olarak bulduk, elbet biz de onların izinde gidenleriz” dediler. (Zuhruf, 43/23)

Hem müslümanlık davası güden, hem de atalarının izinden körükörüne gitmeyi meziyet zanneden sahtekârların özellikle son ayet-i kerimeyi dikkatli okumaları gerekiyor.

*

AK Parti'nin her tarafından erdem sızan erdem küpü siyasetçisi Metiner, **“Kuşkusuz Peygamberimiz eşsiz bir siyaset adamıdır”** da diyor.

Fakat, lafının arkasına bir **“ama”** eklemeyi unutmuyor: **“ama Hz. Muhammed önünde de-sonunda da bir Peygamberdir.”**

“Dam üstünde saksagan, vur beline kazmayı” kıvamında bir mantık örgüsü..

Soru şu: Bu serapa “erdem” AK Partili, neden “Kuşkusuz Peygamberimiz eşsiz bir **devlet başkan**ıdır ama Hz. Muhammed önünde de-sonunda da bir Peygamberdir” demiyor?..

Diyemiyor?.

Diyememek bir tarafa, “*Peygamberimizin Medine’deki hayatını ‘devlet başkanlığı’ gibi takdim eden **modernist zihin**”den söz etme bayağılığıyla narsuz ensesini iyiden iyiye karartıyor? Niye?*

Gerçekten, niye işporta malı kelime oyunu yapıyor, ancak akı kıt cahil cühelanın aldanacağı laf cambazlıklarıyla çoktan nalları dikmiş olan “erdem”inin tabutuna paslı çiviler çakıyor?

Niye?

Zat-ı şahanelerinin yüksek müsaadeleriyle bu “niye” üzerinde durmak gerekiyor.

*

Sebep şu:

Türkiye’nin **ataist (Atatürkçü)** laik (siyasal dinsiz) düzeni/rejimi, İslam’a devleti çok görüyor, fakat müslümana “siyasal dinsiz düzende siyasetçi” olup oyunu “**siyasal dinsizliğin kurallarına göre**” oynama izni veriyor.

Fakat bu “siyasal dinsiz” düzen, “siyaset” yapma imkânı verdiği “**devşirme**”lerin, oyunu “siyasal dinsizliğin kuralları”na göre oynamaları (ve şahsiyetlerinin yok edilmesi, kişiliksiz ve kimliksiz hale gelmeleri) ile yetinmiyor, aynı zamanda bu devşirmelerin İslam tarihini de “siyasal dinsizlik” perspektifinden yeniden yorumlamalarını, İslam’ı zihinlerinde **siyasal dinsizliğin kodlarına göre** yeniden kurgulamalarını istiyor.

Böylece, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem “**eşsiz bir siyasetçi**” olabiliyor, fakat “**eşsiz bir devlet başkanı**” olma hakkını yitiriyor.

Onlara göre, Peygamber Efendimiz s.a.s. devlet başkanı olamaz, çünkü kurduğu yapı “**devlet**” değil..

Devlet olma onuruna erişmek için “**siyasal dinsiz**” olmak gerekiyor.

Halbuki Peygamber Efendimiz s.a.s. “siyasal dinsiz” değil..

Dinsizliğin her türlüünden uzak.

Dolayısıyla “devlet başkanı” da değil.

Türkiye tipi laikliğin (siyasal dinsizliğin) Türkiye Müslümanları’nda görmek istediği mantık (budalalık) böyle birşey.

*

AK Parti tipi “erdem”in bu sadık savunucusu, işi getirip “**modernist zihin**”e bağlayarak “ev sahibini bastıran yavuz hırsızlık” sanatının en pişkin örneğini de sergiliyor..

Hem kel hem fodul..

Pişirdiği postmodern aşın üstüne “çifte standard” sosu dökmeyi de ihmal etmiyor.

Peygamber Efendimiz s.a.s. devlet başkanı olamıyor, fakat eşsiz siyasetçi olabiliyor.

Nasıl oluyorsa?

İmdi, Rasulullah s.a.s.’in siyaset adamı olması, devlet başkanı olmasıdır.. Çünkü siyaset, toplumun **yönetimi** ile ilgili bir olaydır.

Bir toplumda başka bireylere **emir verebilen**, onlar için **kural koyabilen**, **yasaklar getirebilen**, onları başka topluluk ve devletlerle kendi emri altında **savaşa sürebilen**, savaşlarda kendi **bayrağını/sancağını açıp dalgalandıran**, koyduğu kurallara aykırı hareket edip suç işleyenleri **cezalandıran**, insanlar arasındaki ihtilaflarda adaleti sağlamak üzere **mahkeme kurdurup yargılama yaptırabilen** bir otorite, devlet demek olduğu gibi, o otoriteyi temsil eden şahıs da, adına devlet başkanı denilsin denilmesin, devlet başkanıdır.

*

Ukalaya bakın, “*Kuşkusuz Peygamberimiz eşsiz bir siyaset adamıdır ama Hz. Muhammed önünde de-sonunda da bir Peygamberdir*” diyor.

Yani akıldan yoksun kafasına, mantıktan mahrum görüşüne, idrakten aciz zihnine göre, Rasulullah s.a.s.’in peygamber olması, devlet başkanı olmasına engel..

Peki Hz. Davud a.s. neydi?.. Hz. Süleyman a.s. neydi?..

Onlar hem peygamber, hem de devlet başkanı değiller miydi?!

Peygamber Efendimiz s.a.s., tıpkı onlar gibi hem peygamberdir hem de devlet başkanı..

O peygamberler kraldılar/meliktiler, fakat her devlet başkanının kral olması gerekmiyor.

Siz Recep Tayyip Erdoğan’ı kral olarak mı görüyorsunuz?

*

İmdi, eleştirdiğin Müslümanlar, aşağılık kompleksi ruhlarına işlemiş kimi **İlahiyat çapulcuları** gibi eğer kendilerini **modernist** olarak nitelendiriyorlarsa, ve **Recep Tayyip Erdoğan** gibi **İslam’ın güncellenmesi** (yani modernleştirilmesi)

gerektiğini savunuyorlarsa, onlar için “**modernist zihin**” ve “**modern müslüman zihni**” gibi tabirler kullanman makul karşılanabilir.

Fakat, kendilerini bu şekilde nitelendirmeyen, bu tabirleri benimsemeyen kişiler için “**modern müslüman zihni**” yakıştırmasını yaptığın zaman, “**modernlik**” kavramını yaklaşımının merkezine oturtmuş olduğun için asıl sen “**modernist**” bir zeminde konuşuyorsundur.

Anahtar kavramın modernlik olmuş, **temel kıstasın** modern olarak nitelendirilip nitelendirilememe haline gelmiş, farkında değilsin.

Bu modern kavramını temel alarak laga luga yapman, o kavramın patentini elinde tutan Batılılar ve Batıcılar nezdinde “**aydın, entel, düşünür**” vs. görünme arzu ve tutkunu tatmin etmene, aşağılık duygusuyla çürümüş olan felçli beyninin keyif ve hazdan dört köşe olmasını sağlamana hizmet edebilir, fakat İslamîlik açısından beş para etmez.

Bu meydanda modernlik kavramının esamesi okunmaz, burada söz atına binip cevelan eden ancak “**bid’at**” kavramıdır.

Ve de Batı düşüncesinden aparma “**modernlik**” gibi artistik tabirlerin hipnotik etkisiyle illüzyonist hokkabazlıklar sergileyerek milletin aklını çelmeye değil, **usuluddîn ve usul-ü fıkıh** çerçevesinde akıl yürütmeye ihtiyacın vardır.

*

Modern Türkiye’nin laik (siyasal dinsiz) sisteminin bu hurda parlamenterisi, derin zihinsel sefaletiyle AK Parti’nin ağadan icazetli gayriresmî (fahri) sözcüsü..

Ekranların ve **Yeni Şafak**’ın gedikli..

İmdi, Peygamber Efendimiz s.a.s.’in **peygamberliği**, ancak ona iman eden için anlam taşır.. Onu peygamber olarak görmeyen için ise o, **Araplar’ın lideridir**.

Bizzat kendisinin sıfırdan inşa edip kurmuş olduğu İslam devletinin “**devlet başkanı**”dır.

İslam devleti Araplar tarafından kurulmuştur, fakat o, bir ulus-devlet değildir, Arapçılık temeli üzerine kurulmamıştır, “iman devleti”dir.

Arapçılık, cahiliye zihniyetini sürdüren Araplar’ın ideolojisi olabilir, fakat İslam, bugün Endonezya ve Malezya’dan Fas’a, Bosna’ya kadar uzanan geniş bir coğrafyadaki farklı etnik toplulukların benimsediği “tevhid dini”nin adıdır.

Evet, Rasulullah s.a.s., müslüman için bir peygamberdir, fakat gayrimüslimler için bir devletin ve onun da ötesinde bir medeniyetin kurucusudur.

İslam Devleti’nin kurucu devlet başkanıdır.

(Peygamber, Farsça bir kelimedir. Haber anlamına gelen peygam/peyam ile, “getiren, taşıyan” anlamına gelen “ber” ekinin birleştirilmesiyle üretilmiştir. Yani Arapça’daki **haberci** anlamına gelen “**nebî**” kelimesinin Farsçasıdır.)

Rasulullah s.a.s.’in **Allahu Teala’dan haber** getirdiğini, vahiy aldığını kabul etmeyen bir gayrimüslim için Peygamber Efendimiz s.a.s.’in vasfı nedir?

Dönemin süper gücü Sasanî Devleti’ni yıkıp yerle bir eden, Bizans’ın elinden Mısır, Suriye ve Güneydoğu Anadolu’yu alan, (Hz. Muaviye döneminde Yezid’in komutasında) Bizans’ın başkenti İstanbul’u yedi yıl boyuncu kuşatma altında tutan, doğuda Orta Asya içlerine, kuzeyde Kafkasya’ya ve batıda Fas’a, İspanya’ya kadar uzanan bir devlet var ortada.

Bu devletin kurucusu, ilk “devlet başkanı” kim?

Bir gayrimüslim açısından Rasulullah s.a.s., **Allahu Teala’dan haber getiren** bir haberci değildir, nev’i şahsına münhasır, daha önceki devlet başkanlarına benzemeyen bir “devlet başkanı”dır.

*

İmdi, diyelim ki bir gayrimüslimle konuşuyorsun, adam Peygamber Efendimiz s.a.s.’den söz ederken ortadaki gerçekliği ifade için “Arap devletinin **kurucu devlet başkanı**” dedi diyelim, bunun yanlış olduğunu, ortada bir **devlet bulunmadığını** mı söyleyeceksin?

Söylersen, senin gibi bir budalayla karşılaştığı için bıyık altından gülüp “Körün istediği bir göz, Allah vermiş iki göz, biz adamın peygamberliğini sildik, bunlar da devlet başkanlığını siliyor, ortada birşey kalmadı” diye düşüneceğinden, şöyle demeyeceğinden şüphe edilebilir mi: “He, doğru, ortada bir devlet yoktu, Muhammed de devlet başkanı değildi, belki eşkıya çetesi elebaşısıydı, belki terör örgütü başıydı, belki de bir mafya lideriydi, araştırmaya değer.. Bu eşkıyalar geldiler İstanbul gibi bir medeniyet merkezini kuşattılar, her tarafı yağmaladılar, anarşi ve kaosa boğdular. Ortada devlet diye birşey bırakmadılar. Devlet kurmayı bilmiyorlardı, sadece devlet yıkmayı biliyorlardı.”

*

İslam’a Metiner gibi kullanışlı tiplerle “**operasyon**” çeken “**derin**” laikler de, onlara alet olan AK Parti de “**ateşle oynuyor**”.

Siz yaptığınız şeyi basit görüyorsunuz, halbuki oynadığınız şey **yüksek gerilim hattı**.. Bu kafayla giderseniz çarpılacaksınız.

Belki bu dünyada, belki ahirette, onu bilemem.

Allahu Teala sizin yaptıklarınızı ve tasarladıklarınızı görüyor, biliyor.

Allah, imhal eder, fakat ihmal etmez:

“O halde sakın Allah'ı, peygamberlerine olan vaadinden dönücü sanma! Şüphesiz ki Allah, Azîz (kudreti dâimâ üstün gelen)dir, intikam sâhibidir!” (İbrahim, 14/47)

Laik (siyasal dinsiz) devletin emir kulları, devletlerini (Cemal Bali Akal'ın tabiriyle) **Sivil Toplumun Tanrısı** gibi sunarak milleti putlarına (devlet adı altında putlaştırdıkları şahıslara, siyasetçi ve bürokratlara) ibadete davet etmek yerine, “**Bir kavmin/milletin efendisi/lideri/baş onlara hizmet edendir**” buyurarak gerçek efendiliğin kendini milletin hizmetkârı olarak görmekten geçtiğini açıklayan Hz. Peygamber s.a.s.'in “devlet” anlayışını ve örnek “devlet başkanlığı”nı anlamaya çalışmalıdırlar.

Fakat ne yazık ki bunu yapmak yerine Hz. Peygamber s.a.s.'in “devlet başkanlığı”nı (sözde peygamberliğine vurguda bulunma adına) unutturmaya, böylece akıllarınca laikliği (siyasal dinsizliği) tahkim etmeye çalışıyorlar.

*

Laik rejimin ve Erdoğan ailesinin Metiner gibi yetenekli dalkavuklarının da, bir alanda yetenekli olmanın başka alanlarda da kabiliyetli olmayı gerektirmediğini anlamaları gerekiyor.

Mesela sporda yetenekli olan birinin bu yeteneği, aynı zamanda iyi bir ressam olmasını sağlamaya yetmez.

Metiner gibilerin de, dalkavukluktaki eşsiz yeteneklerine bakarak ilim ve düşünce alanlarında da kendilerini gösterme hevesine kapılmamaları, daha fazla rezil ve kepaze olmamaları bakımından kendi hayırlarına olur.

HİLAFET (İMAMET) VE DEVLET BAŞKANLIĞI

Fıkıh (İslam hukuku) literatüründe **hilafet** terimi, **devlet başkanlığı** anlamında kullanılır.

Doğal olarak, başkanı halife olarak adlandırılan devlet, **Şeriat**'le yönetilen, **bütün Müslümanları** (ümme-i Muhammed'i s.a.s.) tabii vatandaşı kabul eden (ırklar üstü) küresel İslam devletidir.

“**Ulus-devlet**” kavramına benzeterek söylersek, o, Müslümanlar'a ait “**ümme-devlet**”tir.

(Teorik olarak böyle olmak durumundadır. İşin pratiği elbette ayrı..

Mesela **Türkiye Cumhuriyeti**, Türkler'e ait bir “**ulus-devlet**” olma iddiasındadır, fakat dünyadaki bütün Türkler'i vatandaşı olarak kabul etmiyor. Ya da şöyle diyelim: Doğuştan Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olmayan Türkler, “Ben Türk'üm, dolayısıyla Türkiye Cumhuriyeti beni vatandaş olarak kabul etmelidir, haklarımı korumalıdır” diyemiyor. Mesela **Çin** zulmünden kaçıp Türkiye'ye gelen bir **Doğu Türkistanlı**, burada hemen “**doğal vatandaş**” kabul edilip koruma altına alınmıyor. Fakat “yerli” bir Ermeni, Rum, Süryani veya Yahudi, “Türk” kabul ediliyor, “hukuken” Türk muamelesi görüyor. Buna karşılık şu anda **Afganistan İslam Emirliği**'nin, “**ulusal çıkar**” putunu dinin önüne almadığı için, kendisine sığınmış Doğu Türkistanlılar'ı “**müslüman din kardeşi**” olmaları hasebiyle **Çin**'e iade etmeyi kabul etmediğini duymakta, bilmekteyiz.)

Nasıl tarihte her devlet, kendi yöneticisi için **özel bir tabir** kullanmışsa (Bizans'ın **kayzer**'i, Rusya'nın **çar**'ı, İran'ın **kisra**'sı, Türkler'in **hakanı** gibi), İslam ümmetinin devlet başkanı da **halife** diye adlandırılır.

Fıkıh literatüründe hilafet için **imamet (önderlik)** tabiri de kullanılmıştır.

*

Devletin varlığının gerekliliği için söylenecek her söz, hilafet (imamet) için de söylenmiş sayılır:

“... ***Kur’ân***, Müslümanları öyle şeylerle yükümlü ve sorumlu tutmuştur ki, bu hususlar **bir devletin [İslam devletinin] varlığını kaçınılmaz kılar**. Devlet olmadan, sözü edilen hususların gerçekleştirilmesi mümkün değildir. Mesela, İslam ülkesini korumak ve savunmak, sınırlarda oluşan tehlikeyi zamanında yok etmek gayesiyle orduya; İslam toplumunda fertler ya da zümreler arasında çıkacak olan ihtilafları çözmek, kanunun yasakladığı işleri yapanları cezalandırmak için yargı organına; bu organın verdiği kararları gerektiğinde cebren (zorla) uygulamak için kolluk kuvvetlerine ve emniyet teşkilatına; düzeni korumak, asayiş sağlamaya maksadıyla vergi konulmasına ve bunların toplanmasına, bunun için de maliyeye ve bir kayıt düzenine ihtiyaç vardır. Bunlar ve benzeri durumlar devlet olmadan gerçekleşmez. O halde, **farzı gerçekleştirmek için varlığı zaruri olan şey de farz olur**. Yani Müslüman bir toplumun bir **[İslamî] devlete [din devletine]** sahip olması **öncelikli bir farz** olarak telakki edilmiştir.

[Maksut Çetin, *Mâturidiliğin Siyaset (Hilâfet/İmâmet) Anlayışı*, doktora tezi, Erzurum: A. Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2013, s. 1]

Evet, sadece farz değil, “**öncelikli**” bir farzdır.

Bu “öncelikli” olma durumunu İmam Maverdî “**diğer hükümlere takdim ve tercih edilmesi gereken bir esas/asıl**” ifadesiyle dile getirmektedir:

Her ne kadar Ehl-i Sünnet’in kelâmcılarının imâmet bahsini işlerken konunun hemen başında zikrettikleri klasik görüşüne göre imâmet asıl ve esas değil de teferruattan bir mesele olarak gösterilse bile .... **el-Mâverdî**

bir hukukçu olarak imâmeti dinî hükümlerin yürütülmesinin dayandığı ve **diğer hükümlere takdîm ve tercîh edilmesi gereken bir esas, bir asıl** olarak kabul etmektedir. ... imâmet iki açıdan vazgeçilmez bir esas olarak kabul edilmektedir. Birincisi, “*imâmet, dinî esasların bağlı olduğu ve kendisi vesilesiyle istikrâr bulduğu*”, bir başka ifâdeyle uygulanma alanına geçirilip pratiğe aktarıldığı bir esastır. İkincisi, “*imâmet, kendisi vasıtasıyla ümmetin maslahatlarının gerçekleştirildiği ve menfaatlerinin korunduğu*” bir esastır. Bu yüzden **itikâdî ve kelâmî tartışmalara kapılıp imâmeti dinin aslından saymayanların hukuk nosyonu açısından değil, münâzara ve cedel metotları açısından konuyu değerlendirdikleri** ortaya çıkmaktadır.

[Mehmet Salih Geçit, “Mâverdî’nin Hilâfet Anlayışında Meşruiyet Sorunu”, *EKEV Akademi Dergisi*, Yıl: 17, Sayı: 57 (Güz 2013), s. 317.]

Bu farzın gereğinin yerine getirilmemesi **günah**, bu farzı "farz olarak" kabul etmemek ise (mesele **inanç** meselesi haline geldiğinden) küfürdür.

O yüzden **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi ve Zahidü'l-Kevserî** gibi “**hür**” ulema, (ülkede **diktatör Selanikli Mustafa Atatürk**’ün darağaçlı devrim günlerinde yaşadıkları için susup konuyu geçiştirmek zorunda kalan, “**hür fikir**” hasretinden görünmez prangalar eskiten ulemanın aksine) **laikliği savunmanın küfür olduğunu** söylemiş bulunuyorlar.

(Bununla birlikte merhum “büyük âlim” Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır Hoca o darağaçlı günlerde kaleme aldığı tefsiri *Hak Dini Kur'an Dili*’nde laiklik aleyhinde ifadeler kullanmış, ayrıca **Şeriat**’in uygulanmadığı bir ülkede müslümanların itikadî şirkten değilse bile **amelî şirkten** kendilerini kurtaramayacaklarını yazmış bulunuyor. Allahu Teala katında herhalde **şirk, itikadî olmayıp amelî noktada kalınca** makbul hale gelmiyor.. Günümüzün tuzu kuru alim ve hoca geçinenlerine gelince, bunlardan **laiklik kaynaklı şirke** dair bir uyarı duyamazsınız, akıllarınca

Ehl-i Sünnet’i ve tasavvufu müdafaa adına **Selefilik ve Vehhabilik** eleştirisi yaparlar.. Bu Selefilik ve Vehhabilik aleyhtarlığı makyajını kazıdığınızda ise altından genellikle **münafıkça Şeriat düşmanlığı** ve dolaylı “Türkiye tipi ılımlaştırılmış laiklik” havariliği çıkmaktadır.)

*

Batı’da geliştirilen **seküler kamu hukuku teorisi** ve siyaset felsefesi, devletin varlığının gerekçesini ya da sebep-i hikmetini **insanın çatışmacı/saldırgan ve çıkarıcı/bencil doğasına**, bir başka deyişle haksızlık yapmaya yatkın oluşuna bağlar ve devletin meşruiyetini “**toplumsal sözleşme**” (*social contract*) adı verilen **zımî bir ahitleşmeye/sözleşmeye** dayandırır.

Toplumsal sözleşme teorisine göre, insanlığın ilk dönemlerindeki devletsiz toplumda “**doğa durumu**” ve dolayısıyla “**anarşi**” söz konusuydu. Bu devletsiz toplumda her ne kadar bireyler üzerinde bir **devlet baskısı** ve **kişisel hürriyetlerin kanunlar yoluyla sınırlandırılması** ameliyesi söz konusu olmuyorduydu da, bunun sonucunda **güçlülerin zayıfları ezmesine** yol açan bir kargaşa ve otorite boşluğu ortaya çıkıyordu.

Bu yüzden toplum, içlerindeki saldırganların şerrinden kendilerini korusunlar diye, hak ve özgürlüklerinden bazılarını yönetici konumuna getirilen bir zümreye devretmeye karar verdi. Böylece bireyler, kendileri için “**adalet ve güvenlik**” garantisi veren devlet kurumunun ortaya çıkmasını sağladılar.

Bu teori kulağa hoş geliyor olmakla birlikte, “**doğa durumu**” adı verilen “**anarşi**” ortamının saldırgan ve yağmacı zorba güçlülerinin, kendi “**ayrıcalık**”larına “**devlet**” kurumuyla hukukî bir kamuflaj üretmiş olduklarının öne sürülmesinin önüne geçilemez.

Bir başka deyişle, saldırgan ve bencil güçlülerin devlet kurumuyla birlikte, daha önce **çatışarak ve bedel ödemek zorunda kalarak** sahip oldukları ayrıcalıkları bu

defa çatışmasız bir biçimde ele geçirmiş oldukları iddia edilebilir (Demokratik denilen rejimlerde de durum buna benzemektedir).

Nitekim **Marksist-komünist** devlet anlayışı, **sınıf çatışması** kavramından hareketle **devlet** kurumunu böyle yorumlamakta ve “devletsiz bir dünya”yı hedeflemektedir.

*

İşte burada İslam’ın devlet anlayışının farkı ortaya çıkmaktadır.

“Toplumsal sözleşme” ürünü olduğu kabul edilen devlette **yönetilenler için kuralları (seçimle gelsin gelmesin) yönetenler koyarken**, İslam’da kurallar **ilahî kaynaktan** gelir, **insanüstüdür**.

Dolayısıyla **Şeriat**’te yönetici zümreye (yönetici zümrenin heva ve heveslerine, arzu ve tutkularına) ayrıcalık tanınmaz, gerçek anlamda **adalet** ve sahici bir **“kanun önünde eşitlik”** sağlanır. (En adil gibi görünen referandum bile, çoğunluk karşısında azınlığı yok sayar.. Aradaki fark bir kişinin oyundan ibaret olsa bile böyledir.)

Beşerî hukuk sistemleri **Şeriat**’e yaklaştıkları oranda (Ki tetabuk ettikleri ve yaklaştıkları noktalar vardır) adalete hizmet eder, uzaklaştıkları nisbette de **“yasal (meşrulaştırılmış) zulüm”** halini alırlar.

*

Evet, seküler siyaset bilimciler ve hukuk felsefecileri “devlet” kurumunu **aklen vacip (gerekli)** görürler.

Yani devlete olan ihtiyacı **dinî** gerekçelere bağlamazlar.. (Bu, aynı zamanda devletin **"kutsal"** ve **sorgulanamaz** bir kurum olmaktan çıkarılması demektir. Ancak seküler bir ideoloji olmakla birlikte **Faşizm**, devlet kurumunu kutsal kabul

etmektedir; devlet, faşistlerin tek kutsalıdır. Türkiye'nin, **kendisinin faşist olduğunun farkında olmayan faşistler**, müslüman zanneden putperestler bakımından son derece zengin olduğunu belirtmek gerekiyor.)

Bu akıl yürütüşün temelini, “**toplumsal sözleşme**” kuramının da gösterdiği gibi, insanoğlunun karakteri, psikolojik yapısı ve sosyolojik mülahazalar oluşturmaktadır.

Marksistler (Komünistler) ise devletin varlığını gerekli (vacip) kabul etmedikleri gibi, **sınıfsız toplum**da devletin ortadan kalkacağı **ütopyasına** iman etmişlerdir.

*

İslam âlimlerine gelince..

Onlar, toplumsal sözleşme kuramcılarının ve **Hobbes** gibi Batılı düşünürlerin devletin varlık nedenine ilişkin olarak dikkat çektikleri hususlara da eserlerinde değinmekle birlikte (mesela İbn Haldun, İmam Gazalî vs.), meseleyi **dinî/şer’î** açıdan ele almışlardır.

Devlet kurumunu “**akıl**” açısından lüzumlu (en azından faydalı) görmekle birlikte, **dinî gerekliliği (vücubu, vacipliği)** için **Kur’an** ve Sünnet’ten delil aramışlardır.

Buna bağlı olarak **imamet (hilafetin)**, yani **İslam devletinin varlığının/kurulmasının şer’an (dinen) vacip** olduğunu söylemişlerdir.

Burada şu noktaya dikkat etmek gerekir: **Aklî vücub (gereklilik)** ile **şer’î vücub** her zaman örtüşmez.

Mesela insanın doğasından hareketle **evlilik** yaşamının (biyolojik ve psikolojik açıdan) gerekli (vacip) olduğunu söylemek mümkün olabilir, fakat bundan hareketle evlenmenin **şer’an vacip** olduğu sonucuna varılamaz. (Bununla birlikte,

evlenmemesi durumunda evlilik dışı ilişki yaşayacağından korkan, kendisine hâkim olamayacağını düşünen kişinin evlenmesi şer'an vacip olur. Bu da yine, aklî değil, şer'î gerekliliktir.)

İmametin (İslam devletinin) **dinen vacip** olduğunu kabul edenler açısından, imametin **aklen de vacip (gerekli)** olduğunu kabul etmekte bir mahzur yoktur.

*

Fakat imametin (genel olarak devletin, özel olarak İslam devletinin) aklen vacip olduğunu, **şer'an vacip olmadığını** söyleyenler, bu iddialarıyla, “imameti (genelde devlet kurumunu ve özelde İslam devletini) inkâr edenlerin” din açısından suçlanamayacağını söylemiş olmaktadır.

Sözlerinden çıkan sonuç budur, ve bu, doğru değildir:

“Mezhebi ihtilâfların sebep olduğu başkasının doğrusunu görmeme ve sadece kendi doğrusunu savunma eğiliminden kurtulmuş bir bakış açısıyla söz konusu deliller değerlendirildiğinde, tüm mezheplerin ileri sürdükleri aklî ve naklî delillerin hepsinin de birbiriyle uyumlu olduğu ve ortak bir gerçeği ifâde ettiği görülmektedir. Bu nedenle ileri sürülen tüm aklî ve naklî delillerin ortaya koyduğu **müşterek sonuç, imâmetin vacip** olduğudur.”

(Halil İbrahim Coşkun, *Ebu'l-A'lâ el-Mevdûdî'nin İmâmet Anlayışı*, yüksek lisans tezi, Konya: N. E. Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2019, s.. 37.)

İmam Eş'arî'ye göre imamet (hilafet) gereklidir ve onun vücubu (vacipliği) akılla değil, nassla sabit olmuştur. Yani “Akıl, insanların bir **imamının** (devletin) bulunmasını dinen gerekli görür” denilemez. (Bkz. Abdülhakim Nas, *İmâmet Probleminin Sünnî Literatüre Girişi ve Bâkullânî'ye Göre İmâmet*, yüksek lisans tezi, İstanbul: Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 1998, s. 46.)

Çünkü akıl açısından insanların (**devlet** olacak şekilde) bir imam etrafında toplanmaları da, bağımsız bireyler halinde yaşamaları da “**mümkün**”dür.

Pratikte de böyledir, mesela Amerika’da Kızılderililer küçük topluluklar halinde yaşıyorlardı ve isteyen hayatını tek başına da sürdürebiliyordu.

Ancak, hilafetin/imâmetin (ümmetin bir imamının bulunmasının) vacip olduğunu belirten Cüveynî, bu vücubiyyeti "*imkân*" şartına bağlamakta, "*Ümmetin imâmı seçme imkânı olduğu takdirde, imâm atamak vaciptir*" demektedir. (Ebu'l-Maâlî Abdumelik b. Abdillâh Cüveynî, *Gıyâsu'l-Umem fî İltiyâsi'z-Zulem*, Tahk. Halil el-Mansur, Beyrut: Dâru'l-Kutub el-İlmiyye, 1997, s. 73'ten aktaran Mehmet Salih Gecit, *İslâm Kelâmında Siyâset ve İmâmet Tartışmaları*, doktora tezi, Erzurum: Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2012, s. 395.)

Yani İslam devletini kurmak mümkün olduğunda kurmak vaciptir.

Mesela bugün “müslüman ülke” olduğunu iddia eden devletlerin bir araya gelip birleşmeleri (ABD'deki devletlerin **Amerika “Birleşik Devletleri”** olmaları gibi bir “birleşik devletler” olmaları, ya da **Avrupa Birliği** gibi bir İslam Birliği kurmaları) vaciptir.

İşte bu, “**cemaat**”ın teşekkülü anlamına gelir.

*

Cemaat meselesiyle ilgili önceki yazılarımızda şunu belirtmiştik:

Cemaatten ayrılınmamasını emreden, bunun **cahiliye ölümüne** yol açacağını ifade eden hadîslerde sözü edilen cemaat, başında halifenin/imamın bulunduğu (Şeriat'le yönetilen) “**ümmet devleti**”dir..

İslam devletidir.

Yine, **Huzeyfe** r. a.'in rivayet ettiği hadîste, Müslümanların cemaatinin (başında halife bulunan küresel İslam devletinin) bulunmadığı zamanlarda “**bütün fırkaların terki**”nin emredildiğini görmüştük.

İmam Şatıbî “cemaat” konusunu *el-İ'tisâm*'da “Onaltıncı mesele” başlığı altında ele alıyor (Ebû İshak İbrâhim bin Mûsâ eş-Şâtıbî, *el-İ'tisâm*, C. 3, Kahire: Mektebetü't-tevhid, t. y., s. 294 ve devamı).

Konuyla ilgili bazı ifadeleri şöyle (Ahmet İyibildiren'in tercümesinden küçük rötuşlarla aktarıyoruz):

Kurtulan grubu (fırka-i naciye) *"O, cemaattir"* diyerek açıklayan hadîs [Ebu Davud, Sünnet 1, (4597)], tefsire muhtaçtır. Diğer rivayetteki *"Benim ve ashabımın üzerinde olduğu..."* ifadesi ile cemaatin anlamı açıklanmış ise de, **Şeriat ıstılahı (terimi) olarak ondan neyin murad edildiğinin** (Rasulullah s.a.s.'in ve ashabının yolunu takip etmenin fıkıh ilmi açısından ne anlama geldiğinin) izahına ihtiyaç vardır.

Cemaat ile ilgili pek çok hadîs bulunmaktadır. Açıklaması ile meşgul olduğumuz hadis bunlardan biridir. ... Ayrıca şu hadîslerde de cemaat konusu geçmektedir:

İbn Abbas'tan sahih olarak rivayet edildiğine göre Hz. Peygamber s.a.s. şöyle buyurmuştur:

"Her kim yöneticisinde (emirinde) hoşlanmadığı bir şey görürse, onu sabırla karşılasın. Çünkü kim cemaatten bir parça ayrılır ve o halde ölürse, câhiliye ölümü ile ölür". (s. 294)

İmam Şatıbî'nin eserine aldığı bu hadiste “**emîr**” kelimesi geçmektedir. Toplumsal hayatta **imam (önder, lider)** kabul edilen herkes emîr konumunda olmaz; emîrlik (**sivil** toplumu aşan) **siyasal nitelikteki** bir yapılanma üzerinde yükselen hukukî bir duruma karşılık gelir.

Nitekim **Hz. Ömer** halife olduğunda onun için “**emîrû’l-mü’minîn**” (mü’minlerin emîri) tabiri kullanılmıştır.

Dolayısıyla bu hadiste belirtilen “**cemaat**”ın, **İslam toplumunun (başında emîr bulunan) siyasal birliğine** karşılık geldiğini söylemek gerekmektedir.

Müslümanların söz konusu hadiste belirtilen cemaat dışında **başka cemaatleri** de söz konusu olsaydı, ayrılan kişinin **bir başka cemaate katılması**, tek başına kalmaması tavsiye edilirdi.

Oysa o topluluklar cemaat değil, **fırka** olarak nitelendirilmişlerdir. (Ki fırka kelimesi, parçalanma anlamına gelen **tefrika** kelimesi ile aynı kökten türemiştir.)

Nitekim bugün **Türkiye**'de (devlet İslam devleti olmadığı için) cemaat mevcut değildir.. Cemaat diye adlandırılan topluluklar fırka durumundadır.

*

Bu noktada şunu söylemek gerekiyor:

Türkiye’nin Avrupa Birliği’ne katılma hedefi, “**cemaatten ayrılma**” (daha doğrusu cemaate katılmama) irade ve niyeti anlamına gelmektedir.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti ilk yıllarında bir İslam devletiyken Selanikli diktatör Mustafa Atatürk’ün cumhurbaşkanlığı döneminde tedricen laikleşerek (siyasal dinsiz hale gelerek) bu “İslam cemaatine katılmama” irade ve niyetini “**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**” bir “anayasal dogma” haline getirmiştir.

Gelecek kuşakların “millî iradesi”ne “**irticaî**” mahiyette **ipoteke** koyarak..

Gelecek kuşaklara “Bizim irademizin yanında sizin iradenizin hükmü yoktur, siz, Allahu Teala’yı bırakıp bize tapmak, bizim **ilke** adını verdiğimiz safsatalara iman etmek zorunda olan kullarımızsınız” dercesine..

Böylece tarih tekerrür etmiş, **Firavun** dönemi “**kral-tanrı ile tebaası**” ilişkisi modern bir formda yeniden üretilmiş oluyor:

“(Fir'avun) böylece kavmini hafife aldı (küçümsedi); buna rağmen ona itâat ettiler. Gerçekten onlar bir fâsıklar topluluğu idiler.” (Zuhruf, 43/54)

Bu ülkede de Selanikli Mustafa Atatürk (iradesine **ipotek** koyarak) bu milleti **küçümsedi**, ve milletin bir bölümü (özellikle de mevcut düzenden nemalanan memur taifesi) bu aşağılanmaya razı oldular.

Ateist ya da deist Kemalistlere/Atatürkçülere diyeceğimiz birşey yok, onlar, (Selanikli'nin Karabekir'e söylediği gibi) “**zenginleşmeye yarayan**” (namussuzluğun değilse bile) **dinsizliğin** meyvelerini topluyorlar.

Ancak, (günahkâr ve amelsiz bile olsa) yüreğinde samimi bir iman taşıyan "müslüman" bürokrat-memur taifesi artık uyanmalıdırlar.

(*Tevrat*'ın Sümerler'den kalma olduğunu "keşfeden" **echel İlber Ortaylı** için not: Senin işte **tahfif** ile karıştırdığın **istihfâf** masdarıyla ilişkili fiil, yukarıda mealini verdiğimiz ayette “mazi kipi”nde geçiyor: **Festehaffe [fe istehaffe]** kavmehû fe etâûhu...)

İSLAM'A DEVLETİ ÇOK GÖREN MÜSLÜMANIMSILAR

İmamet/hilafet konusunda geçmişte (İslam bilginleri arasında) yapılmış tartışmalar, İslam devletine ve Şeriat'e karşı olan **İslam düşmanları tarafından (bağlamından koparılarak) istismar** edilmekte ve çarpıtılmaktadır.

Eski İslamcı, turfanda "muhafazakâr demokrat" yerli-milli münafık taifesi ile (Fethullahçı Takiyye Örgütü türünden) Siyasal İslam (İslamî siyaset) düşmanı dindarimsılar da bu İslam düşmanlarından geri kalmıyorlar.

Öyle ki, Ehl-i Sünnet uleması tarafından imamet **itikadî** bir mesele olmadığından söylenmesinden hareketle İslam devletinin **gerekli olmadığı** düşüncesi bile yerleştirilmeye çalışılıyor.. Çalışıldı.

Fakat aynı çevreler, **laik (siyasal dinsiz) devlet** söz konusu olduğunda “**devletçi**” olarak ortaya çıkabilmekte, **devleti kutsal bir kurum** kabul edebilmekteler. (1980'lerin devletçi FETÖ'sü, diktiği devletçilik ağaçlarının meyvelerini son 10 yıldır toplamakta olduğu için bundan vazgeçti, devletçilik nöbetini diğer TÖ adaylarına bıraktı.)

İslam devleti **idealini** önemsemeyen bu çevreler, “**mevcut**” devleti halihazırdaki rejimi çerçevesinde öyle bir benimsemekteler ki, akıllara **Cemal Bali Akal**'ın modern/çağdaş devlet için kullandığı “**sivil toplumun tanrısı**” tabiri gelmektedir.

*

İslam devletini bile önemsemeyeceksin, fakat **laik (siyasal dinsiz, son tahlilde dinsiz)** devleti önemseyeceksin, bu olabilir mi?!

Üstelik, “Yaratıcı’ya (Halik’a) isyan olan yerde yaratılmışlara (mahlûka) itaat edilmemesi” ilkesinin bir sonucu olarak, **laik (siyasal dinsiz) devletlere müslüman bireylerin itaati dinî bir zorunluluk olmaktan uzakken..**

Burada itaatin kaynağı **dinî vücut (gereklilik)** değildir (Ki esasen dinî gereklikten söz etmek laikliğe aykırıdır).

Evet, burada itaatin dayanağı, devletin itaatsizlik durumunda “**zor**” kullanıyor olmasıdır (Ki bu zor, bazen adalete hizmet etse de, kimi durumlarda **zorbalık** olarak da kendisini gösterebilmektedir. İslam açısından devletin **Şeriat**’e aykırı her dayatması zorbalıktır.)

*

Bununla birlikte, İslam uleması imametinin (İslam devletinin) hayata geçirilmesinin (**amelî** bir mesele olarak) **vacip** olduğunu ittifakla söylemektedirler.

Müslüman halkın, devletin (bu devlet ister "resmen" **İslam devleti**, isterse **dinsiz devlet** olsun) İslam’a aykırı dayatmalarına (güçleri yetiyorsa elle, yetmiyorsa dille, ona da yetmiyorsa kalple) karşı çıkmaları, itiraz etmeleri gerekmektedir.

Elle ve dille karşı koymak herkes için mümkün olmayabilir, fakat **kalple karşı koymak, buğz etmek** herkesin elindedir, bu noktada kimse için **mazeretten** söz edilemez.

Kalben muhalif olan, el ve dille karşı koyamıyor olsa bile, destek de olmaz.

Destek vermeye (mazeret sayılacak ölçüde) “**zorlanmadığı**”, **ikrah** söz konusu olmadığı halde kim buna razı oluyorsa, kalben buğzetme emrini yerine getirmiyor demektir.

Ve bu, **imansızlık** alâmetidir.. Çünkü, kalple buğz, imanın en zayıf tezahürüdür. (İmam Nevevî **Kırk Hadîs**'inde konuyla ilgili hadîsi şerh ederken buna değiniyor.)

(El ve dil ile müdahaleye gücü yetmediği için kalbiyle buğz eden kişinin "**zayıf imanlı**" olduğu söylenemez. Sorumluluk güç ve kudret, imkân ve kabiliyet nisbetindedir. Fakat bunlara gücü yettiği halde salt kalple buğzla iktifa eden kişinin zayıf imanlı olduğunu söylemek gerekir, çünkü imanı onun harekete geçmesini sağlamaya yetmemektedir. Kötülükle el ve dil ile mücadelede muktedir olduğu halde bunu yapmadığı gibi bir de kalple de buğz etmeyen kişi ise **nifakla** malul demektir.)

*

Bu noktada şunu da belirtmek gerekiyor:

İtikadî olan ile **amelî** olan arasındaki sınır çok incedir. Hatta bazen belirsizdir.

Mesela namazı alalım, **itikadî** bir mesele midir, yoksa **amelî** bir mesele mi?

Namaz, ilmihal kitaplarında **İslam'ın şartları** arasında sayılır, **imanın şartları** arasında değil.

Ve sonuçta amelî bir olaydır, **amel** olarak tezahür eder.

Onun için, her **namaz kılan** otomatik olarak **mümin** hale gelmez, iman etmekle namaz kılmak ayrı şeylerdir, **münafık** da yerine göre namaz kılar.

Buna bakarak namazın **itikadî** değil **amelî** bir mesele olduğunu söylemek elbette mümkündür.

Fakat namaz, farziyetine inanma bakımından da **itikadî** bir meseledir.

Namazın farziyetine samimi bir şekilde inanan, bunu da ikrar eden, fakat nefesine uyup **namazını kılmayan biri mümin** kabul edilebilir de, dünyevî getirisi için **namaz kılan bir münafık** amelinden dolayı mümin hale gelmiş olmaz.

İslam devleti ve **Şeriat**'le yönetilme meselesi de böyle.

Bunun gerekliliğine samimi olarak “inanan”, ve bunu da sözlü olarak dile getiren, ikrar eden kişi, ameli buna aykırı bile olsa, mümin kabul edilebilir, fakat, **İslam devletinin gerekli olmadığını, Şeriat’le yönetilmenin önem taşımadığını** düşünen bir kişi, namaz da kılsa, oruç da tutsa, hac ve umre de yapsa **küfre düşmüş olur**.

Çünkü böylece “**Allah’ın indirdiği ile hükmetme**” konulu ayetleri inkâr etme, **Kur’an**’ı yalanlama tavrı sergilemektedir.

Bu durumda “**imanın şartları**”ndan olan “**kitaplara iman**”ın gerçekleşmiş olmasından söz edilemez.

Devletlerin durumu da böyledir.

Bir devlet, anayasasına “**Yasalar Kur’an ve Sünnet’e, İslam Şeriatine aykırı olamaz**” hükmünü koyduğunda, o devletin birtakım **uygulamaları** İslam’a aykırı olsa bile onu **İslam devleti** olarak kabul etmek mümkün olur, fakat, anayasasına “**Devlet yönetimi din kurallarına uydurulamaz**” hükmünü koyan bir devlet, **küfür devletidir**.

*

İmam Cüveynî şunu demektedir:

“İlim ya **akıldan** veya **şeriatten** alınır. İmamet ve detaylarında aklın hiçbir yorumunun geçerliliği yoktur.”

(Ebu'l-Maâlî Abdülmelik b. Abdillâh Cüveynî, *Gıyâsu'l-Umem fî İltiyâsi'z-Zulem*, Tahk. Halil el-Mansur, Beyrut: Dâru'l-Kutub el-İlmiyye, 1997, s. 60'tan aktaran Mehmet Salih Gecit, *İslâm Kelâmında Siyâset ve İmâmet Tartışmaları*, doktora tezi, Erzurum: Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2012, s. 17.)

Yani insanlar “**devlet**” meselesinde “**Biz böyle düşünüyoruz, ben böyle düşünüyorum**” deme durumunda değildir.

Şeriat (*Kur'an* ve Sünnet) ne diyor, ona bakılması gerekir.

Bir başka deyişle, dinî mükellefiyet ve sorumluluklar salt akıl yürütme yolu ile oluşmaz, **nass** gerekir.

Ulema **hilafet/imamet** kavramını tartışırken gerçekte doğrudan **devlet** meselesini ele almaktadır, yani “Devlet konusu ayrı, hilafet/imamet konusu ayrı” denilemez.

Şunun gibi: Suudi Arabistan Krallığı dediğimizde **krallıktan** kastımız **devlettir**..

Hilafet/imamet denilirken de kastedilen “**İslam devleti**”dir.

Dolayısıyla İmam Cüveynî'nin sözünü şöyle anlamak gerekiyor:

“İlim ya **akıldan** veya **Şeriat**'ten alınır. **Devlet** meselesi ve detaylarında **akıl** hiçbir yorumunun tek başına geçerliliği yoktur.”

*

Ancak, bu mesele etrafında yapılan tartışmaların dallanıp budaklanmış, yanlış noktalara götürülmüş olduğu görülüyor:

Şia âlimleri imâmeti **dinin aslından [usulüddinden itikadî bir mesele]** sayarken, Ehl-i sünnet âlimlerine göre dinin **füruundandır [amelî bir meseledir]**. Şehristânî, Cüveynî ve Amidî'ye göre imâmet meselesi

itikâdî bir mesele değildir. Onların bu konudaki sözleri şöyledir: "*Bu konuda görüş beyân etmek itikâdın asıllarından değildir.*" (Gecit, s. 217.)

Bundan hareketle “**İmâmeti** inkâr eden kişi, namaz, oruç, hac gibi dinî esasları inkâr eden şahıs gibi küfre düşmüş sayılmaz. Zira imâmet, **zaruriyyât-ı dinden** değildir” diyenler bile çıkmış.

Ancak mesele bu kadar basit değil.

Çünkü **imameti (hilafeti, İslam devletini) inkâr ile gerekliliğini bilmeme** arasında bir fark bulunduğu gözardı edilemez.

Kur’an’da “Allah’ın indirdiği ile hükmetme”nin yanı sıra **ulu’l-emr** ayeti de bulunduğu, ve Kitab’ın bir kısmına inanıp bir kısmına inanmama söz konusu olamayacağına göre imamet meselesini tümünden inkâr mümkün olabilir mi, bu soru üzerinde düşünülmesi gerekir.

Ayrıca, imameti inkâr etmek; **imama biat etmemenin cahiliye ölümüne** yol açacağını ifade eden hadisleri, yine, üç kişinin bir araya gelip yolculuk yapmaları durumunda bile aralarından birini imam seçmeleri gibi tavsiyeleri **reddetmek ve yok saymak** anlamına da gelebilir.

Bunların yanı sıra, konu ile ilgili hadislerden bir “**manevî tevatür**” durumu ortaya çıkar mı, çıkmaz mı, bunun da incelenmesi önem taşıyor.

Dolayısıyla, imamet konusunu **bilip de inkâr** etmekle, bu konuda **bilgi sahibi olmamak** arasında bir ayırım yapmak gerekir.

Bu konuda **bilgi sahibi olmamak** kişinin imanına zarar vermeyebilir, yani bunun **zaruriyyat-ı diniyeden** olmadığı söylenebilir, fakat bunu **inkâr etmek** de herhalde zaruriyyat-ı diniyeden değildir.

Öte yandan, Hz. Ebubekir'in hilafeti ile birlikte, Müslümanların bir imamının (ve dolayısıyla Şeriat'ın yürürlükte olduğu devletin) bulunmasının **gerekliliği** konusunda '**icma**' teşekkül etmiş bulunmaktadır.

İcmaya muhalefet mahzurdan hali değildir.

(Sa'd bin Ubade'nin Hz. Ebubekir'e biat etmemesi, **bir imamın gerekliliğine** değil, Hz. Ebubekir'in imamlığına yönelik bir itirazdı, dolayısıyla icmayı iptal etmez).

*

Yukarıda yaptığımız alıntının devamı şöyle:

“Cüveynî'ye göre aslını bilmeden bu girift konuya dalanları iki tehlike beklemektedir: Birinci tehlike, her fırkanın taassuba düşmesi ve **haddini aşması** tehlikesidir. İkinci tehlike de **kat'iyet ifâde etmeyen ictihadî ve ihtimalî meseleleri dinin aslı olarak kabul etme** tehlikesidir. Şehristânî'ye göre imâmet konusunda hataya düşmenin zararı, imâmet konusunda **cahil** kalmanın zararından daha büyüktür.” (Gecit, s. 217-8)

Buradaki haddini aşma, **inkâr** olarak da ortaya çıkabilir.

Meselenin ifrat ve tefrit olarak iki yönünün bulunduğu düşünülürse, inkâr, bir yöndeki en uç ve aşırı noktadır. **İnkâr, daha ötesi bulunmayan bir aşırı uçtur.**

Dolayısıyla, imameti inkâr eden bir kimsenin en azından **bid'atçi** olduğunu kabul etmek gerekir, ki bid'at de bir sapıtmadır.

Fakat imamet **mutlak olarak** inkâr edildiğinde bu inkârın küfre yol açmayacağını savunmak, buna bir tevil yolu bulmak da öyle kolay değildir.

Çünkü böyle bir kimse, **Kitab'ın bir kısmıyla amel edilmesini istemiyor**, bunu baltalamaya çalışıyor demektir.

Şurası açık ki, Şeriat'ın bir kısım hükümlerinin uygulanması imametın (İslam devletinin) varlığına bağıdır.

*

Yukarıdaki alıntının devamı şöyle:

Cüveynî [eseri] *Ğiyasî'de* bu konuyu şöyle açıklamaktadır: "*İmâmet, akaidin temel kaidelerinden (asıllarından) değildir. Aksine imâmet, eksiksiz bir yönetimdir. İdâre ve genel ve özel yönetim ile ilgili sarfedilen görüşlerin büyük çoğunluğu araştırma ve ictihâd sonucu elde edilen zannî görüşlerden ibârettir.*" Taftazânî ise şöyle der: "*İmâmetle ilgili hükümler **furû (fıkıh ilmi)** ile ilgilidir. Ancak **bid'at** ehli olanlardan birçok dinî kaideye zıt olan bozuk itikatlar zuhûr edip yaygınlaşınca, imâmetle ilgili bahisler **kelâm** ilmine dâhil edildi.*" Taftazânî şu ibâreyi de kullanmıştır: "*Bu konunun **itikadî** hükümlerden değil **amelî** hükümlerden müteşekkıl olduğu gizli değildir.*" (Gecit, s. 218.)

Bu meseledeki delilsiz ve mesnetsiz aşırılıkların bir ucunu imameti külliyyen inkâr, diğeri ucunu ise Şia'nın (belirli kişilerin tekelindeki, tapulu mal haline getirilmiş) "**masum imam**"lık inancı oluşturmaktadır.

"**Zamanın imamı**" ("zamanındaki imam" değil) hurafesi de bunlara dahildir.

*

Ehl-i Sünnet ulemasının imameti dinin asıllarından değil fürûundan kabul etmesi, onu olsa da olmasa da olur bir konu olarak görmesi anlamına gelmemektedir.

Tam aksine, imametın **fıkhen vacip** olduğunu söylemektedirler:

İslâm ümmetinden zuhûr eden fırkalar ve mezhepler, birkaçı hariç tutulursa, **imâmetin vacip** olduğu hususunda ittifak etmiştir. .... Ebu'l-Muin en-Nesefî (v. 508/1115) bu konuda ihtilaf edenlerin görüşlerine itibar edilmeyeceğini belirtmektedir. Kâdî Abdulcebbâr (v.420/1029) da bu konuda şöyle der: “**İmâmın (imametinin) tanınması vaciptir.** Kâdî Ebu'l-Hasan Alî b. Abdilazîz el-Cürcânî dışında bu konuda ihtilaf eden kimse bilinmemektedir. Ona göre ise bu **vaciplik** kamuoyuna ve avam kesimine değil, **ulemâyâ taalluk etmektedir.**” Abdulcebbâr (v.420/1029) bu konudaki görüşleri üç kısma ayırmaktadır: İmâmeti aklen vâcip kılanlar, sem'an (naklen) vacip kılanlar ve vacip saymayanlar. Bu (son) görüşte olanlar da çok azdırlar. ...

İmâmetin vacipliği üzerinde ittifak eden fırkalar, **aklen mi, şer'an mı** vacip olduğu hususunda da ihtilâfa düşüp bu konuda birçok aklî ve naklî deliller ileri sürmüşlerdir. .... Taftazânî de “bize ve Mu'tezilenin çoğuna göre imâmet **sem'an vaciptir.** Diğerlerine göre ise **aklen vaciptir.**” der.

(Gecit, s. 219-220.)

Kâdî Ebu'l-Hasan Alî b. Abdilazîz el-Cürcânî'nin imamet konusunda **vacipliğin** kamuoyuna ve avam kesimine değil, ulemâyâ taalluk ettiğini söylemesi, imamet ulema açısından vacip, halk açısından ise caiz (olsa da olmasa da olur) bir mesele olması anlamına gelmiyor.

Burada kastedilen, imamı seçmek ve belirlemekle yükümlü olanların ulema olmasıdır. Şöyle ki:

“İmâmetin vacip olduğunu ve İmâmın iş başına gelmesinin yolunun da **ihtiyâr (seçim)** olduğunu belirten Mâverdî ve el-Ferrâ'ya göre buradaki vaciplik (farziyyet) kifâyet üzeredir (farz-ı kifaye). O halde imâmı seçmek ümmetin tüm bireylerine değil, ümmetten olan iki kesimden birine farzdır (farz-ı kifâyedir).” Gecit, s. 223.)

Bu iki kesim ise, ihtiyar heyeti (seçiciler kurulu, ehl-i hal ve akd) ile imamet şartlarını kendilerinde taşıyanlardır. (Gecit, s. 223.)

*

Öte yandan, imametin vacip olmadığını ileri süren Haricîler, onu inkâr ediyor da değiller:

“... Cürcânî ise Haricîlerin imâm nasbının vacip olmadığı görüşüne bir açıklık getirmektedir. O da şudur: Haricîlere göre bu iş **caiz** olan işlerdendir (yasaklanmış işlerden değildir). Buna göre Haricîlerin imâm atanmasına karşıt bir görüş ileri sürmüş gibi gösterildiği imajlar doğru değildir. Ayrıca bu açıklama sayesinde, onların da imam atanmasının karşısında olmadıkları anlaşılmakta, böylece imam atanması yönündeki müslüman fırkaların **icma** kuvvet kazanmaktadır.” (Gecit, s. 221.)

Ancak burada **icma** konusunda şunu söylemek gerekir: Konuyla ilgili icma, Hz. Ebubekir’in hilafetiyle birlikte teşekkül etmiş bulunmaktadır.

İcma oluştuğunda, daha sonraki dönemlerde birilerinin ona muhalefet etmesi icmaı ortadan kaldırmaz.

Bilakis onlar, icmaya muhalefet edenler olarak görülürler.

Nitekim yukarıdaki alıntının devamı bunu ortaya koymaktadır:

Bağdadî’ye gelince o, İmâmetin vacip olmadığı görüşünde olanlara kısaca değindikten sonra **imâmetin vücutbiyyeti** inancına sahip olanları vacip oluşunun dayandığı illet açısından taksim ederek görüş farklılıklarına binâen şöyle kategorize etmektedir:

1. Mu’tezile’ye göre imâmet şer’î hükümleri ikâme etmeyi sağlayan bir lütuf olduğu için **vaciptir**. ...

2. Ebu'l-Hasan (el-Eş'arî)'ye göre imâmet, şer'î hükümlerden bir hüküm olup dinî bir hüküm olduğunun bilinmesi aklen câiz olan ve **vacip oluşu da naklen bilinen** bir konudur.

3. Sahabîler de imâmetin **vacip oluşunda icma'** etmişlerdir.

(Gecit, s. 221-2.)

Sahabenin icmanın bulunduğu yerde zaten daha sonraki nesillerin itirazının bir kıymeti yoktur.

Ehl-i Sünnet'ten olmak, Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem ile ashabının izi üzerinde olmak demektir.

LORD CURZON'UN YERLİ-MİLLİ MÜRİTLERİ, "SON KALE" BÜLBÜLLERİ

“İslam’a Devleti Çok Gören Müslümanımsılar” başlıklı yazımızda şöyle bir ifade kullanmıştık:

“Sa’d bin Ubade’nin Hz. Ebubekir’e biat etmemesi, **bir imamın gerekliliğine** değil, Hz. Ebubekir’in imamlığına yönelik bir itirazdı, dolayısıyla icmayı iptal etmez.”

Hazrec kabilesinden olan Sa’d bin Ubade r. a., Ensar’ın (Medineli müslümanların) önde gelen isimlerinden biriydi.

Ensar nezdinde saygınlığı olan cömert bir şahsiyet olmasından dolayı halifelik meselesinde adı gündeme gelmiş fakat Hz. Ebubekir r. a.’e biat edilmişti.

O, Hz. Ebubekir r. a.’e biat etmedi.

Burada şöyle bir soru ortaya çıkmaktadır: Zamanındaki imama biat etmeden ölen kişi cahiliye ölümü üzere öleceğine göre (Müslim, İmare, 58), onun durumu nedir?

Cahiliye ölümü üzere mi ölmüştür?

*

Öncelikle şunu belirtmek gerekiyor:

Hilafetten/imametten kasıt devlettir, **İslam devletidir**.

Bir **halifenin** bulunması, Müslümanlar’ın bir lider etrafında birleşip **siyasal bir birlik**, bir **devlet** oluşturmaları anlamına gelmektedir.

Halifeliğin bunun dışında bir anlamı yoktur.

Ancak, **laikliğin (siyasal dinsizliğin)** emrine girmiş olan “eski İslamcı”, çiçeği burnunda “muhafazakâr demokrat” yerli-milli “**bal tutan parmak yalar**”cı zümreye göre “İslam devleti”nden bahsetmek gereksizdir.

Ekseriyetle iktidar partisi AK Parti’yi elleriyle sımsıkı “tutan”lar arasından çıkan bu dindarımsı soytarılar göre, hilafetin “**İslam devlet başkanlığı kurumu**”, halifenin de “**İslam devlet başkanı**” biçiminde tanımlanması, **modern zamanlara özgü** bir icattır.

Dolayısıyla reddedilmelidir.

*

Böylece, şeytanî bir mugalata ile “İslam devleti” idealini itibarsızlaştırmaya, ve içinde sefa sürüp “nimetleriyle şımdıkları” laik (siyasal dinsiz) rejime minnet borçlarını ödemeye çalışıyorlar.

Modern olmayana, modern olan hesabına modern etiketi yapıştırarak “**modern şeytanlık**” sergiliyorlar.

Esas itibariyle yaptıkları şey, **modern İngiliz şeytanı Lord Curzon**’un, (yeğeni **Yarbay Rawlinson** aracılığıyla) **Kâzım Karabekir Paşa**’ya teklif ve telkin ettiği “**yeni Türkiye düzeni**”ne özgü “(kaz gibi yolunup ağaç gibi budanmış) **modern hilafet**” karikatürünü “*otantik ve sahîh hilafet*” anlayışı gibi gösterme hokkabazlık ve madrabazlığından, daha doğrusu **deccaliyet**inden ibaret.

“Lord Curzon **ölmedi ya Rasulallah**, dinini tahrif ve tahrip etmek için kendini paralayan, boğazını yırtan sefil alçakların kalemlerinde yaşıyor.”

*

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in halifesi olmak, onun **peygamberliğine varis** olmak değildir, “**devlet başkanlığı**” hususunda ona **halef** olmaktır.

Bu sözde **müslüman** (müslim, Allah’a teslim olan), özde **siyasal dinsiz (laik)** dindarımsı sahtekârlara göre ise, hilafetin misyonu “**dinî mirası sürdürmek**”ten ibaret, devlet başkanlığıyla bir ilgisi yok.

Yani “dinî miras”, siyaseti ve devlet işlerini kapsamıyor..

Böylece “dinî miras”, **siyaset ve devlet** meselesinde tam da laikliği (siyasal dinsizliği) benimsemek haline geliyor.

“Hayır, dinî miras **siyaseti ve devlet işlerini** de kapsıyor, Allah’ın dini siyasete ve devlete de bir **nizam getiriyor, yol gösteriyor**” dersiniz, “**modern**” düşünmüş oluyorsunuz.

*

Açık konuşmak gerekirse, bu tür zırvaları söyleyenler ne söylediklerinin, laflarının ne anlama geldiğinin farkındaysalar, resmen, **irtidat**larını saklayan kaşar “**münafık**”tırlar.

Maskeli kâfirdirler.

Ya da eşekleri bile “Çok şükür ki bunlar kadar akılsız değiliz” diyerek hallerine şükrettiren akılsız, fikirsiz, angut, zekâ özürlü embesillerdir.

Gerçek şu ki bunlar, laik (siyasal dinsiz) devletin bugünkü “düzen”i içinde ele geçirdikleri **makam mevki, dolgun maaş, ihale vs. için “dinini az bir pahaya satmış” “ahiretin müflisi” tüccar** durumundalar.

*

Mesele salt “**dinî mirası sürdürmek**” olsaydı, bir **halife** seçmeye gerek kalmazdı.

Çünkü, İslam’ı yaşama, yaşatma ve tebliğ yükümlülüğü, bunu yapma imkânına sahip herkes içindir.

Bu anlamda, ashabın tamamı Hz. Peygamber s.a.s.'in **halifesi**dir.

Bir hadîs-i şerîfte belirtildiği gibi, **peygamberler** geride **miras** olarak sadece “**ilim**” bırakırlar.

Yani mesele “**dinî mirası sürdürme**” olduğunda, varisler/halifeler bellidir: **Ulema (âlimler)**.

Böyle bir durumda ulemanın aralarından birini seçip “Sen **halifesi**n, dolayısıyla dinî mirası sürdürme **yetkisi ve sorumluluğu** senin sırtında, hadi Allah’a ısmarladık” demeleri düşünülebilir mi?!

Her âlim, dünyada sanki İslam’ı bilen ve anlatmakla yükümlü sadece kendisi kalmış gibi çalışmak zorundadır. Sorumluluğu başkasına yükleyemez, “**Bana ne!**” diyemez.

*

Ashabın Hz. Ebubekir r. a.’i halife seçmeleri, “**Dinî mirası sürdürme** sorumluluğu senin sırtında, bizim bu yönde bir sorumluluğumuz yok” demeleri anlamına gelmiyordu.

H. Ebubekir’e yüklenen vazife, “devlet başkanlığı”ydı.

İşte o yüzden Hz. Ebubekir r. a., Üsâme r. a. komutasındaki **orduyu** Bizans’la savaşmak üzere Suriye’ye gönderdi.

H. Ebubekir bunu “**dinî miras bekçisi**” olduğu için değil, “**devlet başkanı**” olduğu için yaptı, yapabildi.

Devlet başkanı değildiyse, **orduya** nasıl **emir** verebildi?

Boru değil bu, ordu.. İnsanlara “Öldürün ve ölün, ekin biçilir gibi kellelerin biçildiği can pazarında kendinizi feda edin!” diyorsunuz.

Devlet başkanı değildiyse, zekât vermek istemeyenlerle **savaşılmasını** (yani karşı koyanların **öldürölmelerini**, boyunlarının vurulmasını) nasıl emredebildi?

Devlet başkanı değildiyse, **irtidat** edenlerle (İslam'ı bırakıp **tağut** liderlerinin hükmüne tabi olanlarla) savaşmak üzere niçin ordular yolladı?

Devlet başkanı değildiyse, neden o **mürtedlere**, “**İslam'ı sevdirmek, İslam'ın gülen yüzünü göstermek, hoşgörü destanı yazmak üzere**” tebliğciler göndermedi de **kılıç ve mızrak** gönderdi?

*

Evet, sözünü ettiğimiz **AK Partisi partisizi embesiller**, bırakın **halifeleri**, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in bile “devlet başkanlığı”na dil uzatabiliyorlar.

Nitekim, bu partinin bir “hurda milletvekili”si, “ekran yüzü” durumundaki Mehmet Metiner soytarısı **Yeni Şafak** gazetesinde aynen şunu yazdı:

“**Peygamberimizin** Medine'deki hayatını ‘**devlet başkanlığı**’ gibi takdim eden modernist zihin, kaçınılmaz bir biçimde İslamcılığın **totaliter bir siyasal tasavvura ve projeye** dönüşmesine de öncülük etmiştir.”

Bu ukala hadsiz Hz. Ebubekir döneminde yaşıyor olsaydı onun “totaliter siyasal tasavvur ve projesi”nin kılıcıyla tanışırđı.

Laik (siyasal dinsiz) Türkiye Cumhuriyeti'nde ise dindarimsı iktidar partisinin (ideolog geçinen) has adamı.

*

Baştaki sorumuza dönelim..

Hz. Ebubekir'e biat etmeyen **Sa'd bin Ubade** r. a.'in durumu nedir?

Cahiliye ölümü ile mi ölmüştür?

Burada önce şu hususun altını çizelim: Sa'd r. a., hilafet kurumuna (İslam devletine) karşı değil..

Hiz. Ebubekir'in halifeliğine razı olmamış.

Ulema, hadîste geçen “**cahiliye ölümü**” konusunda (içtihat anlamına gelen) farklı değerlendirmeler yapmış bulunuyorlar.

Mesela **Buharî** şarihi Aynî, cahiliyet ölümünden kastın **küfür** üzere ölme olmadığını söylemektedir. (Hasan Gümüsoğlu, *İslâm Akîde Sisteminde İmamet*, doktora tezi, Konya: S. Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 1997, s. 16. Gümüsoğlu dipnotta Aynî'nin şerhinin XX'nci cildine atıfta bulunuyor. Ancak Aynî'nin şerhinin 20'nci cildi yok. Askalanî'nin şerhi ile karıştırmış olabilir. Veya cilt numarası yanlış.)

Küfür değilse peki nedir?

Okuyalım:

Kâmil Miras, *Tecrîd-i Sarîh* 'te, câhiliye ölümü kavramını şöyle açıklamaktadır: “Başsız, içtimâî nizamdan mahrum **cahil milletlerin âsi bir ferdi olarak** ölür demektir. Yoksa kâfir olarak ölür demek değildir.” (Ahmed Naim - Kâmil Miras, *Tecrîd-i Sarîh*, 8/531; Kastallânî, *İrşâdü's-sârî*, 10/169.) ... Câhiliye Araplarının keşmekeş bir hayat sürdüğü ve lider tanımadığı, itaatten uzak yapıları dikkate alındığında, yöneticisine itaat etmeyen kimse de toplumdan ve **toplumun üzerinde bulunduğu değerlerden ayrılması** söz konusu olduğu için **cahilî Araplara benzemiş** olmaktadır. (Müslim, “İmâre”, 57; Nevevî, *el-Minhâc*, 12/ 441; Davudoğlu, *Sahîh-i Müslim*, 9/19; Tîbî, *Mişkât*, 8/2561; ...) Cemaatten ayrılanın ölümünün kâfirin ölümüne benzetilmesindeki ortak yönü bir idareciye tabi olmamak olarak açıklayan **San'ânî** (ö. 1182/1768), bu

kişi **topluma karşı çıkmamışsa (hurûc) ve savaşmamışsa o zaman İslâm'dan çıkmadığı için öldürülmeden olduğu hal üzere bırakılır** der. Çünkü Hz. Peygamber onunla **muharebe** etmemizi emir buyurmamış; yalnız onun ölüm hâlinin câhiliyye ölümüne benzediğini haber vermekle iktifa etmiştir. Şu halde kişi bu fiili ile İslâmiyet'ten çıkmış olmaz. (Ebû İbrâhim İzzüddîn Muhammed es-San'ânî, **Sübülü's-selâm şerhu Bulûğu'l-merâm** (Riyad: Mektebetü Nizar Mustafa, 1379/1960), 3/258-61.)

[İsa Onay, “Sosyo-Politik Rivâyetlerin Anlaşılmasında Bağlamın Tespiti – ‘Câhiliye Ölümü’ Rivâyetleri Örneği-”, **Trabzon İlahiyat Dergisi**, cilt: 7, sayı: 2 (Güz 2020), s. 73-4.]

Hz. Ali k. v.'nun, Haricîler'e karşı burada belirtildiği gibi hareket ettiğini görüyoruz. Onlar **Şeriat**'e aykırı hareket ederek **fesat** çıkarmadıkları sürece onlarla savaşmamış, fakat **had cezası gerektiren suçlar** işledikleri zaman üzerlerine yürümüştür.

Bunu ne adına yapmıştır, “**dinî mirası sürdürme**” adına mı?

Hayır, “**devlet başkanı**” olma adına..

Bunun neresi “**totaliter bir siyasal tasavvur ve proje**”?

*

Evet, İslamcılık eleştirmeni bu **modern anti-modernist soytarılara** göre, yedi asır (yedi tane yüzyıl) önce yaşamış olan **Taftazanî**, dokuz asır (dokuz tane yüzyıl) önce yaşamış **Fahreddin Razî**, “**modern**” olanı **modernlikten önce düşünüp icat** ederek yanlış yollara sapmışlar:

“Taftâzânî, **imamet** kavramının değerlendirmesini yaparken kendisinden önce yaşamış olan ve birçok konuda da etkisinde kaldığı *Fahreddin er-Râzî*(ö.606/1210)'nin, ‘Şahıslardan bir şahsın, din ve **dünya işlerinde**

genel başkanlıdır” şeklindeki imamet tarifini şöyle değerlendirir: ‘Bu tarif fiskından, günahkârlığından dolayı imam azledildiğinde ümmetten bu yetkinin ve vazifenin düşmediğini ifade etmek içindir’. Bu tariften anlaşılan **imamet**in müslümanlar için bir **sorumluluk** olduğudur.

(Mehmet Sever, *Sa’dettin Taftâzânî’nin İmamet Anlayışı ve İlk Dönem Siyasi Olayları Değerlendirişi*, yüksek lisans tezi, Samsun: O. Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2012, s. 45.)

Onüç asır (13 tane yüzyıl) önce yaşayan **İmam Şafî** de **modernlikte** Taftazanî ile Razî’den geri kalmamış.

Çünkü, hilafeti “**velayet**” olarak kabul ediyor:

“İmam Şâfiî, fık ve zulüm sebebiyle **halifenin** yetkisinin düşeceğini kabul eder. Çünkü fasık **velayet** hakkına sahip değildir ...” (Sever, s. 85.)

Anlaşıyor ki İmam Şafî, Fahreddin Razî ve Taftazanî gibi ilim dünyasının Himalayalar’ı olan dev âlimler bu meseleleri anlayamamışlar, **modernist** akıl yürütüşün tuzağına düşmüşler, AK Parti’nin **anti-modernist** hurda soytarıları ise (çok akıllı, çok zeki ve çok bilgili oldukları için) anlayıp çözmüşler.

O dev âlimler **modern-modernist** cahil.. Bunlar değil..

DEVLET, ŞERİAT/HUKUK, VAHİY VE AKIL

Müslümanların (ümme-i Muhammed'in s.a.s.) **tek** bir devletinin ve **tek** bir imamının (halifenin, devlet başkanının) bulunması gerekmektedir:

“İmam Eş'arî, Müslümanların imamının **sadece bir tane** olacağını belirtir. Çünkü birden fazla olması caiz olsa, buna bir sınır getirilemez ve bu, son tahlilde imametın iptali, ortadan kaldırılmasıdır. Öyle ki iş, herkesin **kendi ailesinin imamı** olması noktasına kadar varabilir.”

(Abdülhakim Nas, *İmâmet Probleminin Sünnî Literatüre Girişi ve Bâkılânî'ye Göre İmâmet*, yüksek lisans tezi, İstanbul: Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 1998, s. 52.)

Kavimleri/ulusları büyük birer **aile** olarak düşünmek mümkündür. Türkler söz konusu olduğunda Türkmenler'den, Uygurlar'dan, Özbekler'den, Kırgızlar'dan, Azeriler'den vs. bahsettiğimizde de bunların bir tür büyük birer **aşirete/kabileye** karşılık geldiğini söylemek mümkün olabilir..

Bu tür parçalanma ve bölünmelerin sonu gelmez.

Evet, Müslümanlar'ın birlik olup tek devlet haline gelmeleri gerekmektedir. (Müslüman olmayan dilediği gibi düşünebilir.)

*

Bu “tek”lik olgusu çerçevesinde şu hususa da dikkat etmek gerekir: Tarikat şeyhleri ve alimler için (bütün Müslümanların önderi anlamında) “**zamanın imamı**” tabiri kullanılamaz.

Çünkü, tek değildirler. Müslümanların bir zamandaki imamının tek olması gerekir.

Hadîste belirtilen her asırda gelecek olan **müceddid**ler de bu anlamda imam değillerdir. Çünkü müceddidleri tecdidden önce bilme durumu yok.

Bir alim için ancak eserler verdikten sonra (ve genelde ölümünün ardından) müceddid değerlendirmesi yapılmaktadır.

Müceddidin şahsı değil tecdidi önemlidir.

*

Hız. Peygamber s. a. s. şöyle buyurdu:

“İmamlarınızın en hayırlıları sizi seven ve sizin sevdiklerinizdir. En şerlileri ise size kin güden sizin de kin güttüğünüz, sizi sevmeyen ve sizin de onları sevmediğiniz, sürekli birbirinize lanet ettiğiniz emirlerinizdir.”

(Bunun üzeriniz sahabe “*Ya Rasulallah bu durumda onlarla savaşmayalım mı?*” sorusunu yöneltince de şöyle buyurmuştur:)

“*Hayır! Size **namazı ikame ettikleri sürece** onlarla savaşmayın.*”

(Müslim, Kitâbu’l-imâre, 1855. Diğer bir rivayete göre de “**Namaz kıldıkları sürece**” buyurulmuştur: Müslim, Kitâbu’l-imâre, 1854.)

Böylesi hadîslerden hareketle şu sonuca varılmıştır:

“Ulema, kâfir birinin imametinin sahih olmadığı ve küfre düşüren bir harekette bulunduğunda onun azledileceğini söylemiştir. Aynı şekilde **namazı kılmayı ve insanlara namazı emretmeyi bıraktığında** da azledilir.”

(Abdulbaset İbrahimoğlu, *Günümüzde Cihat Hadislerinin Anlaşılması*, doktora tezi, Bursa: U. Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2022, s. 75.)

“İmam Şâfiî, fısık ve zulüm sebebiyle halifenin yetkisinin düşeceğini kabul eder. Çünkü fasık **velayet hakkına** sahip değildir ...”

(Mehmet Sever, *Sa'dettin Taftâzânî'nin İmamet Anlayışı ve İlk Dönem Siyasi Olayları Değerlendirişi*, yüksek lisans tezi, Samsun: O. Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2012, s. 85.)

Güç yetmeme durumu başka:

“Ancak İmam-ı Azam’a göre, (fasık babanın kızını evlendirmesinde olduğu gibi) fasıkın da velayeti caizdir. Ona göre fasık emire, **daha büyük mazarrat ortaya çıkacaksa** onu tahtından indirmek üzere isyan etmemek daha iyidir. Ancak bu, İmam’ın [İmam-ı Azam’ın] **isyancıları suçlaması** anlamına gelmemektedir.” (Sever, s. 86-7)

İmam-ı Azam bunu (fasık da olsa) **müslüman** devlet başkanı için söylüyor. Küfre düşen bir devlet başkanı için değil.

Kâfirin velayeti hiçbir şekilde caiz değildir.

*

Bütün bunlardan anlaşılıyor ki “**zamanın imamı**” adı altında imamlık tekeli elinde bulunduran ya da imamlığın tapusunu Rasulullah s.a.s.’den almış sorgulanamaz (masum) kişilerin varlığından söz edilemez.

İmamlar (halifeler, devlet başkanları) **masum** olsalardı, onlar için namazı terk gibi büyük günah olan bir durumun ortaya çıkması ihtimalinden söz edilemezdi.

Çünkü hadîse göre, imam (halife) namazı terk de edebilir, yani onun için **masumiyet** diye birşey söz konusu değildir, ve bu durumda imamet ehliyet ve liyakatini yitirmiş olur.

Evet, söz konusu hadîs, “**masum imam**” inancının batıl olduğunu ortaya koymaktadır:

Ehl-i Sünnet uleması, hadislerden deliller getirerek, fasık, facir ve zalim de olsa “beş vakit namazı kılan” imama (halifeye) itaat edilmemesinin (isyan edilmesinin) uygun olmayacağını savunmuşlardır. Ancak bu, masiyet (günah, zulüm) olan emirlerine de itaat edilmesi anlamına gelmemektedir. Bununla birlikte **imamın (halifenin) küfrü benimseyip kâfir olması ya da beş vakit namazı terk edecek kadar dinî yaşayıştan uzaklaşması** durumunda onun azledilmesinin, görevinden uzaklaştırılmasının gerekli olduğu konusunda müttefiktirler. Özellikle küfür durumunda bu kesinlikle **farz**dır. (Malikî mezhebine göre **bid’atçı** imam da makamından indirilir.) Burada kastedilen **devletin Şeriat’i reddetmesi ve küfür kanunlarını benimsemesi** de değildir, devlet başkanının **kişisel olarak kâfir** olmasıdır. Öte yandan, **Matüridiyye**’nin önde gelen isimlerinden **Ebu’l-Muîn en-Nesefî**, imamın sadece namazı terk durumunda değil, **halkın içinde (halktan saklamadan) günah işlemesi durumunda da azledilmesi** gerekir. Ayrıca **zulüm, halkın mallarını gasbetme, haksız yere adam öldürme ve şer’î hadleri (Şeriat’in ceza kanunlarını) uygulamama da azil nedenidir.**

(Selim Özarlan, “Ebû’l-Muîn en-Nesefî’nin İmâmet/Devlet Başkanlığı Anlayışı”, *İslâmî Araştırmalar Dergisi*, C. 14, S. 3-4, s. 435-6.)

*

Kısaca ifade etmek gerekirse, müslüman bir toplumun **devletinin İslam devleti** (Şeriat devleti), devlet başkanının da **beş vakit namaz kılan bir müslüman** olması zorunludur.

Ve Müslümanların bunu sağlamak için çaba sarfetmeleri **farz**dır.

Müslümanların Şeriat (***Kur'an*** ve Sünnet) ahkâmıyla yönetilmesinin gerekli olmadığını, **laik (siyasal dinsiz) bir devletin** de kabule şayan olduğunu ileri sürmek ise, buz gibi **küfürdür**.

Çünkü bu, birçok ***Kur'an*** ayetini yalanlama, tekzib etme ve inkâr etme anlamına gelmektedir.

Bir müslümana yakışan, ***Kur'an*** hükümlerinin değil, (Türkiye için konuşmak gerekirse) **Atatürk ilke ve inkılaplarının lüzumsuz olduğunu** söylemektir.

Atatürk ilke ve inkılaplarını (Ki “çağdaş uygarlığı” esas almaları bakımından, çağdaşlık tekeline elinde bulunduran **İngiliz ve Fransızlar'ın ilke ve inkılapları** olarak adlandırılmaları yanlış olmaz) kutsal bilip onlardan biri için bile lüzumsuz diyemeyen kişilerin hem Şeriat'i (Allahu Teala'nın koyduğu ilkeleri) lüzumsuz görmeleri hem de kendilerini müslüman saymalarına ise gülünür.

*

İslam devletinde (Şeriat'i gerçekten uygulayan bir İslam devletinde) imama (devlet başkanına) laik (siyasal dinsiz) devletlerde olduğu gibi **dokunulmazlık** verilmez.

İmam, Şeriat hükümleri karşısında sıradan bir müslümanla aynı konumdadır. “Şura (parlamento, uzmanlar kurulu vs.) şöyle uygun gördü, böyle uygun gördü, zaman bunu gerektiriyor” vs. denilmesi tek başına değer taşımaz.

Taftâzânî'nin ifade ettiği gibi, “Bu ilimde asıl olan **Kitap ve Sünnet**'e tutunmaktır. İnançla ilgili konularda açıklamaların bu **asıllara** göre yapılmasıdır. **İcma** [konsensus, fikir birliği] ve **ma'kul** [aklî çıkarımlar, akıl yürütmeler], bu asıllarla çelişmedikçe geçerlidir”. (Sever, s. 44.)

İslam devleti meselesi öyle “Olsa da olur, olmasa da olur” türünden birşey değildir:

Taftâzânî, imamet kavramının değerlendirmesini yaparken kendisinden önce yaşamış olan ve birçok konuda da etkisinde kaldığı **Fahreddin er-Râzî** (ö.606/1210)’nin, “Şahıslardan bir şahsın, din ve **dünya işlerinde genel başkanlığıdır**” şeklindeki imamet tarifini şöyle değerlendirir: “Bu tarif fiskından, günahkârlığından dolayı imam azledildiğinde ümmetten bu yetkinin ve vazifenin düşmediğini ifade etmek içindir”. Bu tariftan anlaşılan imamet [İslam devletini kurmanın, imamet şartlarını taşıyan bir imam seçmenin] müslümanlar için bir sorumluluk olduğudur. (Sever, s. 45.)

Fasık bir imam fiskını kabul edip azledilmesine razı olsa, bir cihetten faziletli bir adam sayılması gerekir.

Pratikte fasık biri, “Her toplum layık olduğu idarecileri bulur, **size layık olan da benim**” diyecek, “Tencere dibin kara, seninki benden kara” şirretliği sergileyecek, kendisini azletmek isteyenleri bozgunculuk yapmak ve fesat çıkarmakla suçlayacaktır.

(**Selanikli Mustafa Atatürk**’ün, sadece namazın önemini hatırlattı diye merhum **Bediüzzaman**’ı “Aramıza ihtilaf verdin” diye suçlaması gibi.. Gerçekte bunu söyleyerek ihtilaf çıkaran kendisi.. Selanikli gibi namaz kılmadığı gibi bir de “**emr-i bi’l-maruf**” yapılmasına tahammül edemeyenler, Müslümanlar’ın lideri/imamı olamazlar. Adamın durumu ortadayken bunu bile bile Atatürkçülük yapanlar, merhum **Abdülhakîm Arvasî**’nin ifade ettiği gibi, gizli küfür ve nifaklarını ya da cehaletlerini ortaya sermiş olurlar. Dolayısıyla, bir müslüman asla “**Atatürk’ün izindeyiz**” diyerek onun siyasetini benimsediğini söyleyemez.)

Hadislerde **salih veya fasık** fark etmeksizin her imamın arkasında namaz kılınmasının ve her (müslüman) emirle **cihat** edilmesinin emredilmesinden hareketle aynı kişilerin zulümlerine de (fiilen veya susup onaylayarak pasif) destek verilmesi gerektiği söylenemez

Tam aksine zulme, haksızlığa ve yanlışla güç nisbetinde tepki göstermek gerekir. Bunun en aşağısı da “**kalple buğz**”dur, bunun daha aşağısı yoktur.

Değil fiilen ya da kavlen (sözle) destek olmak, içten içe hoş görmek ve sempati beslemek bile mevzubahis olamaz.

*

Yanlışlara karşı çıkma konusunda şunu söylemek gerekir: **Nassla sabit olan hususlarda** “Mevrid-i nassta içtihadı mesağ yoktur” ilkesi gereğince herkesin doğruyu söyleme hakkı (ve aynı zamanda sorumluluğu) vardır.

İslam’da mükellefiyet sadece ulema için değildir, herkese terettüb eder.

Bununla birlikte **ictihadî konularda** söz, usul ilimlerini bilen, Kitap ve Sünnet’e vakıf kişilere bırakılmalıdır.

Çünkü usul ilimlerini bilmeyenler, **ictihad** diye kendi heva ve heveslerini öne çıkarırlar. Kitap ve Sünnet’e (bilerek veya bilmeyerek) sırt çevirirler.

Dalkavuk **ulema-i sû / kötü alimler** de aynı durumdadır.

Çünkü bunlar, Tevbe Suresi’nin 31’inci ayetinde belirtildiği şekilde “**haramı helal, helali haram**” gösteren fetvalar verip nassları (sübutu/varlığı ve delaleti/anlamı kat’î/açık emirleri) devreden çıkararak kendilerini “**rab**” konumuna getirmektedirler.

*

Burada bir **parantez** açalım.

Bu şekilde “**helali haram, haramı helal yapan**” ilahiyatçılar taifesi içinde **sakallı, cübbeli** tipler de yer alıyorsa da (Ki alâmet-i farikaları **devletçi** ve “sonradan

görme” **Kemalist** olmalarıdır), böyleleri daha çok **tarihselci-modernist** soytarılar arasından çıkıyor.

Bunlara göre, **Kur’an** ve Sünnet’teki emir ve yasaklar “**belirli bir tarihe ve coğrafyaya özgü**” kabul edilmeli, **çağlar üstü ve evrensel** oldukları düşünülmemelidir. Dolayısıyla dinde zamana ve zemine göre “**güncelleme**” yapılmalıdır..

Kulağa hoş gelsin diye buna **tecdid** adını verdikleri de olur. Böylece tecdid kavramını **istismar** ederler.

Gerçekte tecdid, yenilik yapmakla değil, yeniymiş gibi canlı hale getirmekle, gündemden düşürülmüş hakikatleri yeniden gündeme taşımakla olur.

Mesela hadis-i şerifte **imanların eskiyeceği** belirtilir ve tecdid olunması tavsiye olunur. Tecdidin yolu olarak ise, “La ilahe illallah” sözünün (kelime-i tevhidin) çok tekrarlanması gösterilir.

*

İşte tecdid, önensenmez hale gelen ya da sıradan birşeymiş gibi gösterilen büyük dinî hakikatlerin tekrar çok canlı bir şekilde gündeme getirilmesi, hatırlanması, hatırlatılması demektir..

Bize düşen, bunu yapan müceddidleri örnek almak ve onların izinden gitmektir, bid’atçıların değil.

Tarihselcilik ve güncellemecilik denilen yaldızlı palavra ise, tecdid değil, **sabotaj ve suikast**tır. Cinayettir.. Dinî emir ve yasakların katledilmesi ve ardından tarih mezarlığına gömülmesi faaliyetidir: “*Ve böylece her peygambere **insan ve cin şeytanlarını düşman** kıldık; (bunlar) aldatmak için birbirlerine (**bâtıl**) sözün yaldızlısını fısıldarlar.*” (En’âm, 6/112)

Evet, tarihselciler, gerçekte bir yönüyle suikastçi-katil din mafyası, bir yönüyle de dini gömmeye çalışan cenaze levazımatçısı ve mezarlık işçisi durumundadırlar.

Fakat tecdid edebiyatı yapmaktan da geri kalmazlar..

Oysa yaptıkları yenilikler/yenilemeler, din için mezar kazma alanında yapılmış icatlar durumundadır; daha derin kazma, daha parlak mermer kullanma, mezar taşına daha yaldızlı laflar yazma gibi.

*

Şeriat (emir ve yasaklar) değişir, değişebilir, fakat değişiklik yapma yetkisi **şâri'**nindir (şeriatı koyanıdır).

Modern hukukta da böyledir (Ki Şeriat, **İslam hukuku** demektir), yasa koyma yetkisi **TBMM'de (parlamentoda)** olduğu gibi, onu değiştirme ve yürürlükten kaldırma yetkisi de yine TBMM'dedir.

Başka biri buna kalkışırsa **yetki gasbı** içine girmiş olur, suçtur.

Mesela vatandaşlar, “**Bu yasa bizim aklımıza uymadı, değiştirelim**” diyerek değiştiremezler.

Hatta, hukukçu oldukları halde **hâkimler** de bunu yapamazlar, hukukçu olmayan adamların yaptıkları yasaları (aptalca bile olsa) uygulamakla yetinme durumundadırlar.

Aksi yönde hareket etmenin **hukuk usulüne ve mantığına** aykırı olduğunu kabul ederler.

Evet, Hz. Peygamber s.a.s.'in tebliğ ettiği İslam Şeriatı son şeriattir ve kıyamete kadar geçerlidir; onda değişiklik düşünülemez.

Değişiklik gerekseydi Allahu Teala yeni peygamber ve yeni kitap gönderirdi.

Tarihselcilik (Prof. **Mustafa Öztürk** adlı beş para etmez tipin durumunda görüldüğü gibi) küfürdür, maskeli inkârcılıktır (Mustafa'nın diğerleriyle arasındaki fark, bunun münafıklığı becerememesinden ibaret; diğerleri münafıklıkta maharet kesbetmişler, küfürlerini saklamayı iyi biliyorlar, gerektiğinde ustaca kıvırıyorlar).

Ancak, tarihselciliğin tam karşısı kutuptaki, Allahu Teala'yı bile şeriatte değişiklik yapamaz konumda görme sapkınlığı da, en az tarihselcilik kadar batıldır.

*

Konudan uzaklaştık, esasa dönelim..

Evet, insanlar için (Allahu Teala'nın açık emirlerine aykırı olarak) **kanun/yasa** yapıp kural koyanlar, “**rablik**” taslayan birer **tağut** hükmündedirler.

Böyle yapanların bağımsız bir kişi veya kurul/komisyon olmaları, **millî irade (millet iradesi, demokrasi)** adına konuşmaları veya **diktatör** konumunda bulunmaları, durumu değiştirmez.

Nitekim, büyük âlim **Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır** Hoca, *Hak Dini Kur'an Dili* tefsirinde (yukarıda atıfta bulunduğumuz) Tevbe Suresi'nin 31'inci ayetini açıklarken, Hristiyanlar'ın “**rab**” edindikleri ruhbanlarının yerini **laiklikle** birlikte **parlamentoların (millet meclislerinin)** aldığını söylemektedir.

Türkiye'de “**rab**” edinilenlerin başını (Ali Rıza ile Zübeyde'nin ölmüş oğlu) **Selanikli Mustafa Atatürk** çekmektedir.

O, “**demirbaş rab**” durumunda..

Devletçi putperest zümre tarafından “**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez rab**” ilan edilmiş.

Bir de “**değişken rabler**” var.. Bunlar seçimlerle gelip gidiyor.

*

Yukarıda, bir İslam devletinde **dinden dönen (küfre düşen)** ya da **namazı vs. terk edip fasık** hale gelen imamların (devlet başkanlarının) **azledileceğini** ifade etmiştik.

Benzer bir durum **laik (siyasal dinsiz) demokrasilerde** de söz konusu..

Örnekler üzerinden gidelim.. Mesela **Başbakan Adnan Menderes** laik-Kemalist rejimin “**fasığı**” (**günahkârı**) olma suçlamasıyla koltuğundan indirildi.

Fakat bu yeterli görülmedi.. Hapse atıldı..

Bu da yeterli görülmedi, idam edildi.. **Darağacında** sallandırıldı..

İki bakanı ile birlikte..

Celal Bayar da onun “mesai arkadaşı” olması hasebiyle (“Bir fasıkla nasıl yoldaşlık edersin!” kabilinden) sigaya çekildi, ipten kendisini zor kurtardı.

İkinci bir örnek, **Prof. Necmettin Erbakan**..

Kurduğu Milli Nizam Partisi, **Kemalist-laik rejime “iman”**ının sağlam olmaması suçlamasıyla kapatıldı.

Bundan ders aldı, Milli Selamet Partisi’nde falso yapmamaya çalıştı..

12 Eylül darbesinden sonra **Refah Partisi**’ni kurdu ve zaman geldi başbakan oldu.

Kemalist-laik rejimin kâfiri ya da fasığı olmakla suçlanmamak için çok dikkatli hareket ediyor, şifreli bir “**kuş dili**” konuşuyordu.

Fakat Kemalist-laik rejimin (kendilerini **devletin gerçek sahipleri ve birinci sınıf vatandaş** kabul eden) radikal ve fanatik müminleri, ellerindeki “**iman ölçer**” **aletlerin** yardımıyla “**niyet okuma**” **konsültasyonları** yaptılar ve Erbakan için

“**Kemalist-laik rejimin münafığı**” teşhisini koyarak onu **siyasî yasaklı** hale getirdiler.

Ona, “Sen laik (siyasal dinsiz) rejimin münafığı olduğun, **imanın samimi olmadığı için** değil başbakan, bakan bile olamazsın. Hatta milletvekili bile olamazsın.. Hatta hatta kıytırık bir beldenin belediye başkanı bile olamazsın.. Hatta hatta hatta mahalle ya da köy muhtarı bile olamazsın.. Ne yapalım senin makine mühendisliğini, Almanya’da yaptığın doktorayı, önemli olan **Selanikli’ye samimi iman**” dediler.

Erbakan tecrübeliydi, kendisi siyasî yasaklı olsa da arkadaşları ve talebelerine Fazilet Partisi’ni kurdurdu..

Ancak, **laik (siyasal dinsiz)** rejimin ayrıcalıklı sahipleri bu defa (başka bir gerekçe bulamadıkları için, tavşanın suyunun suyu hesabı) “**Fazilet Partisi, Refah’ın devamı sayılır**” diyerek onu da kapattılar.

*

Laik-Kemalist rejim **Ali Rıza ile Zübeyde’nin ölmüş oğlu Selanikli Mustafa**’ya imanı bu kadar önemserken, bir İslam devletinin Allahu Teala’ya imanı önemsememesi, bir kâfirin İslam devletinin başkanı olmasına izin vermesi düşünülemez.

Laik (siyasal dinsiz) rejimin müminleri (ölüp gitmiş, cesedi çürümüş bir şahsın) **Atatürk ilke ve inkılapları** adını verdikleri (don, kilot, atlet, çorap, **şort devrimi** vezninde şapka devrimi gibi saçmalıkları da içeren) işgüzârlıklarına aykırılığı “**siyasetten men**” gerekçesi kabul edecekler, fakat bir İslam devleti (Müslümanlar’ın devleti) Allahu Teala’nın ilkelerine (**Kur’an** ve Sünnet’e) aykırılığı önemsemeyecek, bu da olamaz.

*

Yukarıda Tevbe Suresi’nin 31’inci ayetine atıfta bulunmuştuk. Söz konusu ayet-i kerimede, Yahudi ve Hristiyanlar’ın **hahamlarını ve papazlarını “rabler”** haline getirmiş oldukları bildirilmektedir.

Sebebi, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in önceden hristiyan olan **Adiyy bin Hatem** r. a.’e açıklamış olduğu üzere, onların (Allahu Teala’nin indirdiği hükümlere aykırılığı açık olan) fetvalarına itibar edip helali haram, haramı helal kabul etmelerinden ibarettir.

Merhum **Elmalılı** Hoca’nın dile getirdiği gibi, parlamentoların (millet meclislerinin) Allahu Teala’nın emirlerine aykırı kararlarına da aynı şekilde değer verenler (ya da mesela **Selanikli Mustafa Atatürk** gibi “Biz ilhamımızı gökten indirdiği sanılan kitaplardan değil hayattan alıyoruz” diyenler), Allahu Teala’yı bırakıp başka şeyleri (insanları ve/veya nesneleri) “**rab**” edinen müşriklerdir.

Selanikli’nin rab kabul ettiği şeyin “hayat” olduğu görülüyor, başka birçok kimsenin rabbi de, (Atatürk ilke ve inkılapları adı verilen kararları ve icraatı Allahu Teala’nın hükümlerine [Şeriat’e] tercih ettikleri için), Selanikli..

Bunun gibi, “Tamam Allah’a inanıyoruz, müslümanız, fakat **devlet** işleri farklı; devlet birşeyi emrettiği zaman ona, Allah’ın emrine aykırı bile olsa itaat etmek ve saygı duymak gerekir” diyenler de müşriktir.. Putperesttir..

Böylelerinin rabbi de **devlettir** (devlet adı verilen siyasetçi ve memur-bürokrat taifesidir).

*

Tartıştığımız konuyla ilgili olduğu için **meşru** kelimesi üzerinde de durmak gerekiyor.

Meşru ve **meşruiyet/meşruluk** (meşrutiyet değil) kelimelerini hukukçular ve siyaset bilimciler çok kullanırlar.

Meşru kelimesi **şeriat** kelimesiyle aynı kökten türemiştir ve “şeriate/hukuka uygun olan” demektir.

Ancak günümüz hukukçuları **meşru** kelimesini kullanırken bununla **İslam Şeriatı**’ne (İslam hukukuna) uygunluğu kastetmiyorlar. Yürürlükteki anayasa ve yasalara uygunluğu kastediyorlar.

Burada bir **tutarsızlık** ortaya çıkıyor, çünkü, meşru kelimesini kullandıklarına göre, anayasa ve yasalar için “**Bizim beşerî (insan yapısı) şeriatimiz**” demeleri gerekirken, bu tabiri asla kullanmıyorlar.

Bu durumda, bu yasalara uygun davranış için “**meşru**” nitelemesini de yapmamaları, bu kelimeyi kullanmamaları gerekir.

Aynı şekilde, **meşruiyet** kelimesini de lügatlerinden çıkarmaları icab eder.

Asıl tutarsızlık ve çelişki ise, bazı **ilahiyatçıların** de meşru ve meşruiyet kavramlarını bu laik (siyasal dinsiz) rejimin İslam Şeriatı’ne aykırı hükümleri için kullanabiliyor olmaları.

Tevbe Suresi’nin 31’inci ayetinde açıklanan şirk olgusunu akla getirecek şekilde “**Şu meşrudur, bu meşru değildir**” filan şeklinde ifadeler kullanıyorlar; kasıtları İslam Şeriatı’ne uygunluk değil, mevcut yasalara uygunluk..

Meşru kelimesini öyle kullanıyorlar ki, söz konusu yasaların hükmünü, İslam’a aykırı oldukları halde, sırf “devletin yasası” olmaları itibarıyla “meşru” kabul etmekte oldukları izlenimi ortaya çıkıyor.

Bu tavrın “**şirkten arınmış**” olduğunu söylemek mümkün değildir.

Böylece “**şirk dili**”ni benimser hale gelmiş olduklarının ya farkında değiller ya da şirke düşmeyi umursamıyorlar.

MAZLUMLARIN SIĞINAĞI "SON KALE", CEMAAT VE İSLAM DEVLETİ

Önceki sayfalarda şu hususa dikkat çekmiştik:

Huzeyfe r. a.'ın rivayet ettiği hadîse göre, Müslümanlar'ın **cemaatinin** (**devletinin**) bulunmadığı zamanlarda bütün **fırkalardan** uzak durulması gerekirken, ortada **cemaatin** (başında halife bulunan küresel İslam devletinin) bulunması durumunda ise ona sımsıkı yapışmak icab ediyor.

Bu cemaatten ayrılmamız durumunda ise bizi **cahiliye ölümü** bekliyor:

“Men harace min et-tâati ve **fâraka** el-cemaate, fe mâte, mâte mîtetên câhiliyyeten.”

(*Sahîh-i Muslim ve Tercemesi*, C. 6, çev. Mehmed Sofuoğlu, İstanbul: İrfan Yayıncılık, 1988, s. 50.)

Yani: Her kim (halifeye) itaatten hurûc edip çıkar ve cemaatten ayrılır da **fırkalaşırsa** ve bu hal üzere ölürse, o kişi cahiliyet ölümü ile ölmüş olur.

Hadîste “**mâte**” (**ölür, öldü**) **fiili** iki kere tekrarlanarak vurguda bulunuluyor.

Başka bir hadîste bu vurgu “**bir karış**” denilerek yapılmış:

“... men **fâraka** el-cemaate şıbran, fe mâte, fe mîtetün câhiliyyetün.”

“... her kim İslam camiasından **bir karış ayrılır** da ölürse muhakkak onun ölümü bir cahiliyet ölümüdür.”

(*A.g.e*, C. 6, s. 51.)

Görüldüğü gibi hadîste cemaat kelimesinin başında (İngilizce’de karşılığı “**the**” olan) “**el**” takısı var. Bu cemaat “**The Cemaat**”tir ve İslam cemaatidir. Yani istenen, “herhangi bir cemaate” iştirakle yalnız kalınmaması değil, tek olan o The Cemaat’ten ayrılınmamasıdır.

*

Burada ayrıca “**itaat**”ten söz edilmesi, olayın “**gönüllülük**” temelli bir katılım değil, “**siyasal otoriteye boyun eğme**” anlamında bir **gereklilik** olduğunu gösteriyor.

Evet, **itaat** ile **cemaatin** birlikte zikredilmesi, bu **cemaatin reisine** itaatin “**hukukî**” bir zorunluluk olduğunu nazara verir.

Ki bu ancak “**İslam devletinin başkanı**” için söz konusu olur.

Diğer türden cemaatlerde (topluluklarda) ise itaat **hukukî** bir mesele değildir, bunlarda ilişkiler **ahlâk, adab-ı muaşeret, büyüğe saygı küçüğe sevgi ve gönüllülük** esası üzerine kuruludur.

Yine hadîste “Cemaate bağlanın/katılın!” değil, “Ayrılmayın!” denilmesi, her müslüman için **doğal** durumun (o “el” takısı ile ifade edilen “belirli” cemaat çerçevesinde) “üyelik” olduğunu ortaya koyuyor.

Velhasıl “cemaat”ten kasıt, ümmetin siyasal birliğini ifade eden ve tek bir imam (önder) tarafından yönetilen, bu imama itaati gerektiren küresel İslam devletidir.

*

Hadîsin devamı da var.

“*Men harace min et-tâati ve **fâraka** el-cemaate, fe mâte, mâte mîteten câhiliyyeten*” buyuran Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem sözlerini şöyle sürdürüyor:

“Ve her kim de **ulusu/milleti/kavmi/ırkı için öfkelenerek**, ya da **milleti/ulusu için davetçilik yaparak (davası milliyetçilik olarak)**, yahut (hak yolda olup olmadığına, haklı olup olmadığına bakmaksızın) **milletine/ulusuna (devletine) yardım** ederek “içyüzü ve gayesi (Şeriat’e uygunluğu, hak oluşu) belirsiz” bir davanın sancağı altında savaşırsın ve böylece öldürülürse, işte bu, **cahiliye ölümüdür**.”

Ve her kim de günahsız-günahkâr diye ayırmadan, müminlerinin (vebalinin) korkusunu duymadan, **ahitleşilip sözleşilmiş olana verilen söze vefa göstermeden (anayasa ve yasalar ile verilen haklar ve yapılan taahhütler çiğnenerek, yürürlükteki hukuk ayaklar altına alınarak)** ümmetimin üzerine yürürse, işte o, benden değildir, ben de ondan değilim.”

Bu hadîs çerçevesinde ele aldığımızda **Kürtçülük davası güden PKK** ile onun uzantılarına hizmet edenlerin ve bu yolda silaha başvurup ölenlerin cahiliye ölümü ile öldüklerini söylemek bile gereksizdir..

Herşey açık, ortada..

Ancak, İslam dini sadece **laik (siyasal dinsiz, Apocu)** Kürtçüleri tekfir edip Cehennem’e yollamak için nazil olmuş değildir.

Türkler (ve “Ne mutlu Türküm diyene” mottosuna sarılan Türk’ten fazla Türkçü “dönme”ler) ve ayrıca Türkiye Cumhuriyeti Devleti de dinin mesajının, müjde ve inzarının kapsama alanına giriyor.

*

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in yukarıya aldığımız sözleri çerçevesinde düşündüğümüzde **Türk milliyetçileri (Türkçüler)** ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti hakkında ne söylememiz gerekir?

Mesela, “Türkiye Cumhuriyeti, İslam’ın bayraktarıdır, Şeriat’ın hizmetindedir, iç ve dış politikasını İslam’a (Şeriat’e, **Kur’an** ve Sünnet’e) göre tanzim eder, devlet bir yasa çıkardığı zaman o yasa Şeriat’e uygunluk bakımından (Osmanlı’da olduğu gibi) İslam alimleri tarafından denetlenir, Şeriat’e aykırı yasalar iptal edilir, herhangi bir topluluğa karşı savaş açıldığında önce bunun için ‘**Şeriat’e uygunluk’ fetvası** alınır” diyebiliyor muyuz?

Hayır!

Böyle dersek, hem yalan söylemiş hem mevcut anayasayı ve yasaları tanımamış, hem de devlet erkânına **anayasal bir ilkeyi** (laikliği) ihlal etme iftirası atmış oluyoruz.

Bununla birlikte devlet kurumları Şeriat’in hükümleri “laik ulusal çıkar” hesabına “istismar” edilebildiği zaman “**Laikliğin canı cehenneme**” moduna girebiliyor, laik-Kemalist devlet için şurada burada çarpışıp ölenleri (Allah yolunda cihat etmiş, Allah’ın dini/şeriatî hakim olsun diye çarpışmış gibi) “**şehadet**” rütbesiyle müjdelemekten asla geri durmuyorlar.

Kimse de çıkıp “Ne demek şehadet! Burası laik (siyasal dinsiz) bir devlet.. Devletimiz dinler arasında tarafsız (din-siz) durumdadır. Dolayısıyla ölenlerimiz İslam için olduğu kadar Budizm için de, Yahudilik için de ölmüş sayılır. O yüzden **şehitlik** gibi **Şeriat** kavramlarını kullanmamalıyız” demiyor.

*

Yukarıda tercümesini aktardığımız hadîsinde Rasulullah efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem “**ahit/sözleşme sahibine verilen ahde/söze vefa göstermeyen**” (**lâ yefî li zî ahdin ahdehû**) için “**O benden değildir, ben de ondan değilim**” buyuruyor.

Yine, (son zamanlarda kimsenin, özellikle de “Şeriat karşıtı **sözde ahlâkçı sahtekârların** hiç hatırlamadıkları ve hatırlatmadıkları) sahih bir hadîste

belirtildiği gibi, münafığın üç özelliği vardır: **Konuştığında yalan söyler, söz verdiğinde döner, emanate ihanet eder.**

Büyük milletleri ve büyük insanları büyük yapan, büyük konuşmaları değildir, sükunet, sühulet ve tevazu ile büyük işler yapmalarıdır..

Büyük işler yapanlar genelde asla büyük konuşmazlar.. İddialı laflar etmezler..

Büyük konuşmak, iddialı laflar etmek, başına belayı sarmaktır.. Çünkü kim büyük konuşur ve iddialı laflar ederse, o laflarıyla imtihan olunur.

Çoğu zaman da altında kalır, ezilir.

Mesela şu gençliğinde **sosyalistlik taslayıp paylaşma nutukları atan fakir fukara edebiyatı şampiyonlarına** bir bakın, ileri yaşlarında bol parayla imtihan olunmuşlar ve hepsinin de **palavracı sahtekâr dümbelek** olduğu cascavlak ortaya çıkmıştır.

Gençlik yıllarında tanıdığımız nice **hızlı mücahitin** durumu da aynı.. Büyük çoğunluğu “mahcup Kemalist, ılımlı laik” kalantor “mütahit”, işadamı vs. haline geldiler.

*

Her iddianın bir sınavı vardır.

Ahlâk edebiyatı yapanlar, "İslam'ı Şariat'e indirgemeyelim, **asıl önemli olan ahlâk**" diyenler, "**yalan söylememe, sözünde durma, ve emanete riayet**" hususlarında herkesten fazla titizlik göstermek durumundadırlar.

Evet, iddia imtihanın kardeşidir.. Adama "Halep oradaysa arşın burada, şu kumaşları bir kere de burada ölçelim, iddianız doğru mu yanlış mı görelim" derler.

Mümin ve müslüman olduğunu söylemek de böyledir. bunun da bir imtihanı var..

İman iddiası, kesinlikle sınavdan geçer:

“İnsanlar, **imtihandan** geçirilmeden, **sadece ‘İman ettik’ demeleriyle** bırakılıvereceklerini mi sandılar?

“Andolsun ki, biz onlardan öncekileri de **imtihandan** geçirmişizdir. Elbette Allah, **doğruları ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya koyacaktır.**”

(Ankebut, 29/2-3)

Evet, bu işler öyle büyük konuşmayla olmuyor..

Allahu Teala, **doğruları da, yalancıları da** ortaya çıkarır.

Bugünler geçer, yüksek perdeden attığımız nutuklar unutulur, geride bir tek (iyisiyle kötüsüyle) yaptıklarımız kalır.. Notumuz ona göre verilir.

LAİKLİK, ACIKILDIĞINDA AFİYETLE YENİLEN HELVADAN MAMUL "HUKUK DEVLETİ" PUTU, VE 28 ŞUBAT

Bir önceki yazıda Rasulullah efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in şu hadîs-i şerîfini aktarmıştık:

“Her kim (halifeye) itaatten hurûc edip çıkar ve cemaatten ayrılır da **fırkalaşır** ve bu hal üzere ölürse, o kişi cahiliyet ölümü ile ölmüş olur.

“Ve her kim de **ulusu/milleti/kavmi/ırkı için öfkelenerek**, ya da **milleti/ulusu için davetçilik yaparak (davası milliyetçilik olarak)**, yahut (hak yolda olup olmadığına, haklı olup olmadığına bakmaksızın) **milletine/ulusuna (devletine) yardım** ederek “içyüzü ve gayesi (Şeriat’e uygunluğu, hak oluşu) belirsiz” bir davanın sancağı altında savaşıyor ve böylece öldürülürse, işte bu, **cahiliye ölümü**dür.

“Ve her kim de günahsız-günahkâr diye ayırmadan, müminlerinin (vebalinin) korkusunu duymadan, **ahitleşilip sözleşilmiş olana verilen söze vefa göstermeden (anayasa ve yasalar ile verilen haklar ve yapılan taahhütler çiğnenerek, yürürlükteki hukuk ayaklar altına alınarak)** ümmetimin üzerine yürürse, işte o, benden değildir, ben de ondan değilim.”

(*Sahîh-i Muslim ve Tercemesi*, C. 6, çev. Mehmed Sofuoğlu, İstanbul: İrfan Yayımcılık, 1988, s. 50.)

Türkiye gibi laik (siyasal dinsiz) ülkelerde yaşayan Müslümanların devletle olan ilişkilerini “**ahit**” (**sözleşme**) kavramı çerçevesinde ele almak uygun olur.

Zaten (Allahu Teala'nın hükümlerine, yani **Şeriat**'e tabi olmayı kabul etmeyen) laik-seküler zihniyetin hukuk düşüncesi “**sözleşme**” kavramı üzerine kuruludur.

Öyle ki, (**Hobbes, Rousseau ve Locke** gibi düşünürlerin yazılarından ilham alan) anayasa hukuku ve kamu hukuku doktrinleri, devletin “**meşruiyet**”inin temeli olarak “**toplumsal sözleşme**” (**social contract**) nosyonunu öne çıkarır.

[Aslında bu, kutsal kitaplardaki ahit/sözleşme nosyonunun **laikleştirilmiş** biçimidir. Kullar olarak Allahu Teala’ya karşı sorumluluğumuzun temelini “**Elest**” bezminde yapılan ikrar oluşturur. *Tevrat*’ın *Eski Ahit (Old Testament)*, *İncil*’in de *Yeni Ahit (New Testament)* olarak adlandırılması tesadüf değildir.]

*

İnsanlar, topluluklar ve devletler arasındaki ilişkilerde esas olan, rızaya dayalı “**sözleşme**”dir, karşılıklı olarak birbirlerine vermiş oldukları “sözler”dir. (Toplulun temeli olan aileyi kuran nikâh da erkek ile kadın arasındaki bir ahittir/sözleşmedir.)

Bu sözleşmeler **aldatma, fizikî veya psikolojik baskı ve zorlama olmadan karşılıklı rızaya dayalı olarak** yapılıyorsa ve (İslam açısından) Şeriat’e aykırı değilse, (olaya modern hukuk düşüncesi açısından bakanlar için de dünya genelinde kabul gören evrensel hukuk ilkelerine aykırılık taşımıyorsa), tarafları bağlar ve sözleşmeye imza atan bütün taraflar için taahhütlerini yerine getirme yükümlülüğü doğar.

Mesela Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in Mekkeliler ile yaptığı **Hudeybiye Antlaşması** esas itibariyle bir sözleşmedir.. Antlaşmanın hükümleri **vahi**yle belirlenmiş değildir, Rasulullah s.a.s. ile Mekkeliler arasındaki “**pazarlığın**” ürünüdür. Ve imzalandığı anda iki taraf için de bağlayıcı hale gelmiştir.

*

İşte bir devletteki **anayasa ve yasalar** da bu şekilde hem **vatandaşların kendi aralarında** hem de **yönetenlerle yönetilenler arasında** geçerli olmak üzere yapılmış **sözleşmeler** olarak değerlendirilebilir.

Ancak (**Müslümanlar'ın kendilerinden olan ulu'l-emrin** Şeriat'e uygun olarak koymuş olduğu kurallar durumunda olmamaları yüzünden) laik nitelikteki yasalar için “geçerli/meşru bir sözleşmenin tüm şartlarını taşıdıklarını” söylemek (İslam açısından olaya bakıldığında) mümkün değildir.

Çağdaş/modern-laik hukuk düşüncesi şartların eksiksiz biçimde sağlanmış olmasını dert etmez. Zeminini kaybetmemek için dert etmemek zorundadır. Öyle ki, Türkiye'deki “darbe” anayasaları gibi **dayatmalar** bile “**sözleşme**” kabul edilir. Bu, su ve sunî aromadan oluşan bir karışıma “meyve suyu” muamelesi yapmak gibi birşeydir.

Böylesi bir durumda **gerçek anlamda bir “sözleşme”**den ve dolayısıyla “sözleşme” nosyonuna dayalı **gerçek bir meşruiyetten** söz etmek mümkün olmayacak, fakat “**mış**” gibi yapılarak sorun halının altına süpürülecektir.

*

Laik rejimlerde (özellikle de Müslümanlar açısından) gerçek bir sözleşmenin şartları oluşmamış bulunduğu için, meşruiyet krizi ve bağlayıcılık sorunu alttan alta daima kendisini gösterir.

Ancak “rejim” açısından bu çok da dert değildir, çünkü “**düzen**”in **işleyişini** gerçekte “**sözleşme**”ye olan **inanç** (meşruiyetin varlığı) değil, fiilen kendisini gösteren “**kuvvet**” sağlar.

Rejim kendisini kuvvetli hissettiği ve gerçekten kuvvete sahip olduğu sürece meşruiyeti umursamaz. Çünkü **fiiliyatta** kuvvetli olan haklıdır, bir başka deyişle hak, kuvvetten doğmaktadır.

Bu, doktrinde özellikle **Franz Oppenheimer**'ın tezi olarak ele alınan ve başta Ord. Prof. Dr. **Ali Fuat Başgil**'in *Esas Teşkilat Hukuku (Anayasa Hukuku)* kitabı olmak üzere Türkiye'de pekçok anayasa hukuku, kamu hukuku ve kamu yönetimi kitaplarına konu olmuş bulunan yaklaşımdır.

Ancak, bu tür teorik tartışmalara vakıf olmasalar da siyasetçiler kafa yapılarına ve meşreplerine uyan yaklaşımları **sezgisel** olarak keşfeder ve (bazen **milleti aldatmak** için tam tersi yönde konuşsalar da) sezgileri doğrultusunda hareket ederler.

Bunun tipik örneği, **Selanikli Mustafa Atatürk**'ün “saltanatın lağvedilmesi” görüşmeleri sırasında (“**Hayatta en hakiki mürşit** ne ilimdir ne Cevat Akşit, ne de Gürünlü Eczacı Hurşit.. Mürşit, **elimdeki cellat baltasıdır**” makamından) yaptığı konuşmadır:

“Hâkimiyet ve saltanat hiç kimse tarafından hiç kimseye, **ilim icabıdır diye; müzakere [fikir alışverişi, görüşme] ile**, münakaşa ile **verilmez. Hâkimiyet, saltanat kuvvetle, kudretle ve zorla alınır. ...**

“Burada içtima edenler [toplananlar], Meclis ve herkes meseleyi tabî (doğal) görürse, fikrimce muvafık olur. Aksi takdirde, yine hakikat usulü dairesinde ifade olunacaktır.

“Fakat **ihtimal bazı kafalar kesilecektir.**”

(M. Kemal Atatürk, *Nutuk*, C. 2, İstanbul: Türk Devrim Tarihi Enstitüsü, Milli Eğitim Basımevi, 1969, 9. b., s. 690-691.)

*

Laik-demokratik düzen millete “Seni temsil eden vekillerin (milletvekilleri) senin adına senin için bu yasaları yaptı, dolayısıyla sen taraf sayılırsın, hatta taraf bile değilsin, yasaların sahibisin, çünkü bu yasaları vekillerin vasıtasıyla bizzat sen

yapıyorsun, dolayısıyla bu yasalar seni bağıyor” diye masal anlatır ve meselenin içinden çıkar.

Sorun şurada ki, vekiller bir defa seçildiklerinde bir dahaki seçime kadar müvekkillerine karşı herhangi bir **sorumluluk** duymaz ve **hesap** da vermezler, hatta **dokunulmazlık zırhı** ile korunurlar, öyle ki, seçen büyük kitle seçilen sınırlı sayıdaki kişinin mahkumu haline gelir, tahakkümü altına girerler.

Bunun yanı sıra, rejim sadece milletin çoğunluğunu millet sayar, muhalif azınlığa ise lisan-ı hal ile “Siz millet değilsiniz” diye seslenir.

İşte o **milletten sayılmayan kesim** için “sözleşme” gerçek/meşru bir sözleşme değildir.

Bir dayatmadır. (Baştan **demokrasiye iman** ediyor ve “Benim görüşüme aykırı olsa bile çoğunluğun arzusuna uyarım” diyorsa o başka.)

*

İslam’da ise yönetilenler için kuralları yönetenler koyamaz, hem yönetilenler hem de yönetenler aynı **vahiy** kökenli kurallara tabidirler.

Dolayısıyla burada **gerçek eşitlik ve adalet** ortaya çıkar.

(Batılılar’ın kadın hakları vs. gibi özgürlük söylemleri gerçekte kadınları, onlara karşı herhangi bir sorumluluk duymadan hem ekonomik hem de cinsel anlamda istismar edebilmenin anahtarıdır.

Kadınların özgürlüklerinden yararlananlar son tahlilde erkeklerdir.

“Ne kaa ekmek o kaa köfte” hesabı burada, “Ne kadar kadın özgürlüğü, kadınlar karşısında o kadar erkek özgürlüğü ve serbestisi” denklemi hükmünü icra eder.

Kadın genç, güzel ve dinçken özgür olduğunu hisseder, bunlar elinden çıktığında ise özgürlüğünün bir işe yaramadığını, özgürlük illüzyonu içinde kendisini kullandırılmış ve tüketmiş olduğunu görür.

Çünkü erkeğe ait “kadın özgürlüğü”, artık "kuruyup solmuş, eskiyip pörsümüş, çaptan düşüp deforme olmuş, taravetini yitirmiş olan"ı terk etmiş, yönünü yeni yetmelere çevirmiştir.

İşte o zaman “özgür kadın”, sahip olduğu özgürlüğün piyasada alınıp satılan bir meta olduğunu farkederek.)

Evet, İslam’da yönetenlerle yönetilenlerin hakları vahiy tarafından belirlenmiştir, sözleşme ancak **Şeriat’in (ilahî yasaların) sınırları içinde kalınma şartı**yla bir anlam ifade eder.

Müslümanlar ile **zimmî** (zimmetli/anlaşmalı) durumundaki gayrimüslimler arasında mevzubahis olan sözleşmelerde de aynı durum geçerlidir, Müslümanlar’ın Şeriat’e aykırı olarak gayrimüslimlere diledikleri gibi kural dayatma hakları mevcut değildir.

İmdi, Müslümanlar açısından bakıldığında **laik rejimlerdeki** yasal düzenlemelerin önemli bir bölümü esas itibarıyla dert edilecek ve İslam’a/Şeriat’e aykırı kabul edilip sorun yapılacak şeyler değildir. Mesela trafikte arabaların sağdan gitmesi, kırmızı ışıktaki durulması, diğer trafik kuralları vs. sorun edilecek kurallar olmaktan uzaktır.

Yasal düzenlemelerin önemli bir bölümü bu durumdadır.

*

Müslümanlar açısından sorun olan (**Şeriat’e aykırı**) **düzenlemelere** gelince..

Devlet (yakalarına devlet etiketi yapıştırarak iş gören siyasetçi ve bürokrat-memur taifesi) bu konularda müslüman vatandaşların (**sözleşme**” nosyonu çerçevesinde) söz verip kendilerini bağlamış ve sorumlu hale getirmiş olduklarını kabul eder. Öyle varsayarlar.

Bunun sonucu olarak, (kendi kendilerini yalanlamak, gayrimeşru ilan etmek anlamına geleceği için) müslüman vatandaşlara karşı **despotik ve baskıcı** bir tutum sergilemekte olduklarını kabul etmeye yanaşmazlar.

Müslüman halkın (**sözleşme** nosyonu çerçevesinde) kendi rızalarıyla yasalara uyma taahhüdünde bulunduklarını varsayarak, müslüman bireylerin gerçekte “**dayatma**” niteliği taşıyan (Şeriat’e aykırı) kimi düzenlemelere uymamalarını “suç” (sözleşmeyi çiğneme cürmü) ilan eder ve onlara yönelik kendi dayatmalarını “**hukukun gereği**” gibi gösterirler.

Müslümana onun rızası bulunmayan dayatmalarda bulunmaları yetmiyormuş gibi bir de “dayatmaya direnme hakkını” yok sayarak onu suçlu ilan eder ve **cezalandırırlar**.

Ancak, kendilerini söz konusu “sözleşme” ile bağlı kabul etmez, çıkarları gerektirdiğinde **çifte standart** uygularlar. Canları istediğinde hukuk dışına çıkarlar.

Ayrıca, **Şeriat**’in yönetenler ve yönetilenler, müslümanlar ile gayrimüslimler için hak ve yükümlülükler bakımından “**değiştirilemez**” **sınırlar** getirmiş olmasına karşılık, laik düzende hak ve mükellefiyetler “anayasa yapma ve değiştirme” imkânına sahip olanların **iki dudakları arasından çıkacak keyfî kararlara** bakar.

Dolayısıyla haklarınız pamuk ipliğine bağlıdır.

Şüphesiz ki sözlerin en doğrusu Allahu Teala’nın sözleridir:

“Bir mü'min hakkında ne bir yemin (veya soydaşlık/yurttaşlık bağı), ne de bir **ahid (sözleşme, zimmet)** gözetirler. İşte onlar gerçekten haddi aşanlardır.” (Tevbe, 9/10)

*

Evet, bu noktada önümüze birtakım önemli sorunlar çıkıyor.

Laik yönetimlerin, Müslümanları (razı olmadıkları) Şeriat’e aykırı düzenlemelere uymakla yükümlü görüyorlarsa, (hiç değilse **tutarlılık, dürüstlük ve “hukuk devleti” olma adına,**) o düzenlemelerin tamamına kendilerinin de sadakat göstermeleri ve eksiksiz uymaları gerekir.

Ancak, işte bu noktada laik rejimlerin, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, **çifte standart** sergileyebildiklerini görüyoruz.

Devreye **istihbarat teşkilatları (gizli servisler)** ve onların **“hukuka uygun sayılan hukuksuzluklar”**ı girebiliyor.

Mesela Türkiye’de Cumhuriyet tarihi boyunca yaşanan kimi “örtülü” hukuksuzlukları ve 1990’larda tavan yapan **faili meçhulleri** bu bağlamda değerlendirebiliriz.

Devlet içindeki bazı odaklar birilerinin **kalemini kırabiliyor ve öldürebiliyorlar.**

Öldürtebiliyorlar.

Öldürttüler.

Öldürtürler.

*

Ben konuşmayayım, sözü “devlet”i içeriden tanıyan bir isme, aynı zamanda hukukçu olan üst düzey bir “emniyetçi”ye, **Hanefi Avcı**’ya bırakayım:

“... bizim ülkemizde devlet, vatandaşlarını rejime muhalefet edenlere karşı **kışkırtmış**, bizzat kendi vatandaşlarını yine kendi vatandaşları olan rejim muhaliflerine karşı **fiili saldırılarda bulunması için kullanmak** istemiştir. Oysa bu tür uygulamalar **devletlerin var olma felsefesine tümüyle aykırıdır**; devletin görevi vatandaşları arasında ortaya çıkacak sorunları çözmektir. Devlet varoluş sebebini ve fonksiyonlarını vatandaşlarına devrettiğinde, kendi kendisiyle çelişir ve **devlet olmaktan çıkar**. Bu tür uygulamalardan en çarpıcı olanı, **sadece ülke dışında** uygulanması gerekirken, devletin kendi vatandaşlarına karşı ülke içerisinde uygulamış olduğu **psikolojik harekâttir**. **Bugün bile**, her ne kadar kamuoyunda fazla hissedilmese de, MGK’da alınan kararlar doğrultusunda **psikolojik harekâta ilişkin operasyon, plan ve kararlar devletin kurumlarınca koordine içerisinde yürütülmektedir**.

“Devlet vatandaşlarından, mensup oldukları illegal örgütler hakkında **sadece bilgi almak için** yararlanabilir. Bu uygulamanın da **koşulu ve sınırı vardır**. Devlet başka araçlarla bilgi toplayamadığında ve bilgiyi sadece illegal örgütlerin içerisindeki kişilerden almak **zorunda kaldığında**, daha ağır ve büyük olayların olmaması için vatandaşlarından yardım alır. Ancak bu yardımın kapsamı bilgi almakla sınırlıdır. Bu koşulların dışında, **bu sınırları aşan her uygulama** son derece yanlıştır. Fakat bizim ülkemizde devlet, sol gruplara karşı sağ grupları, sağ gruplara karşı da sol grupları kullanmış, hatta fiilen eylemlere sokmuş, **cinayetler işletmiş, katliamlara sokmaktan imtina etmemiştir**....

“Geçmişte halkı birbirine karşı kullanmış veya kullanmaya kalkarak ciddi hatalar yapmış devlet görevlilerinin bu olaylardan ders çıkardığına ve artık aynı hataları tekrarlamayacağına inananların kısa sürede yanıldıkları görüldü. Bu defa da **radikal dinci olarak tanımladığı halka ve hatta hükümete karşı laik kesimleri harekete geçirerek çok geniş kitleleri karşı karşıya getirmekten çekinmemiş**, aynı anlayışı aynı düşüncüyü

hayata geçirmekten geri kalmamıştır.... beğenmedikleri düşünceleri savunan bir kısım insanlara karşı belli inançtaki halkı **aktif tavır almaya alenen çağıran demeçler** rahatlıkla verilmiştir. Tüm bu örnekler, kendi fikirlerinin kabulü konusunda **devletin her yöntemi mubah saydığını** açıkça göstermektedir. Bu yanlış anlayışın neticesi, bölgesel iç çatışmalar, **katliamlar** ve en sonunda olayların doruk noktası Susurluk olmuştur. ...”

(Hanefi Avcı, *Haliç’te Yaşayan Simonlar*, 5. b., Ankara: Angora Y., 2010, s. 333-5.)

Şu sözler de Avcı’ya ait:

“... düşünün ki gece **PKK’lılar** evinize geldi. Ekmek istiyorlar, yol soruyorlar, ... Diğer taraftan da gündüzleri askerler veya polis geliyor, örgüt hakkında bilgi istiyor, örgüte yardım etmemeleri konusunda halkı uyarıyor. Köylü karşı çıksa, aklından geçirdiği gibi davranırsa gözaltına alınabileceğinin, mağdur edilebileceğinin, kanundan bahsetmek istese de **kimsenin onu dinlemeyeceğinin** farkında. **Geçmişte kimlerin infaz edildiğini, hangi köylerin yakıldığını, mülki amir ve savcılarının şikayetlere dahi bakmadığını biliyor....**

“Uzun süre bu şekilde yaşamak zorunda kalan insanlarda sahtekârlık bir yaşam biçimine ve davranış şekline dönüşür. Bir kişilik halini alan sahtekârca davranmak, o ortam içerisinde bulunan her insanı da böyle davranmaya itecektir.

“Yukarıda anlatılan yaşam tarzının biraz yumuşak biçimi, ülke genelinde büyük çoğunluk için de geçerlidir.... İnsanlar **daha iyi imkanlara kavuşmak için, işini kaybetmemek için** yetkilerini **keyfi** kullanan kişilere karşı çıkamaz.... İstenilen şekilde davranmadığı takdirde **işten çıkarılma**

ihtimalinin ne demek olduğunu ancak bu riskle karşı karşıya kalanlar bilebilir.

“... Ülkemizde **kurumlar, makamlar ve kişiler en ufak bir rüzgâr çıktığında hemen savruluyor**, en hafif bir fiske ile yıkılıyorlar. Güç kimde ise o tarafa yaslanıyor, hatalı veya yanlış olana karşı koymuyor, ... Geçmiş dönemlerde askerlerin yönelimlerine göre bütün kurumlar kanun, **hukuk**, demokrasi vb. **her şeyi bir tarafa bırakarak**, hemen askerin yanında yer alıyorlardı.... Fakat şimdi güç odağı değişti; şimdi hükümet, başbakan bu güce sahip, **rüzgâra göre eğilenler**, bu defa da bu yeni rüzgâra göre eğilmeye başladılar.

“Ülkemiz, bırakın amirini eleştiren, yanlış karşısında tavır koyan ve görevinin gereğini yapan insan bulmayı, **mevcut güç merkezinin gözüne girmek için kural tanımadan her türlü değeri ayaklar altına alan, üstünün istediği her şeyi itirazsız yerine getiren kişilerle doludur.**”

(*A.g.e.*, s. 353-56.)

Avcı’nın bir başka kitabında da şu satırlar yer alıyor:

“... **Susurluk** olayları yaşandığı dönemde, **MIT** ve **askerler** bana her türlü **haksız saldırıları** yaparken, hukuk [yargı, mahkemeler] beni korumuştı. **JİTEM**’in [Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele] yaptığı **hukuksuzlukları** anlattığım zaman ‘**JİTEM diye bir teşkilat yok**’ denilmiş, sadece ‘var’ dediğim için Jandarma Genel Komutanı Teoman Koman beni [çalıştığım kurum olan] **İçişleri Bakanlığı**’na şikayet etmişti. **Bakanlık JİTEM’i en iyi bilen kurum olmasına, her ilde polislerin JİTEM ile toplantılar yapmasına**, yüzlerce yazı, rapor ve belgede JİTEM adı geçmesine rağmen ‘JİTEM var’ dediğim için [Bakanlık tarafından] **jandarmaya hakaretten yargılanmama** karar verildi. O günün tüm bakan, genel müdür ve bakanlık yöneticileri, **hepsi JİTEM’in**

**varlığını biliyor, inanıyordu ama ‘sen olmayan JİTEM’e var dedin’
diye suçlu** olarak yargılanmama karar vermişlerdi.”

(Hanefi Avı, *Devlet Bilgisi*, İstanbul: Tekin Yayınevi, 2017, s. 75)

Görüldüğü gibi, eli kolu heryere uzanan **MİT**, askerlerin “hukuksuzluğu”nun yanında yer alıyor.

Tutuyor, **üst düzey bir emniyetçiye**, sırf yalan söylemediği, “**hukuk**”un yanında durduğu için “**her türlü haksız saldırıları**” yapıyor.

Biz de “Üst düzey bir emniyetçiye bunu yapanlar bizim gibi **sıradan vatandaşlara** ne yapmaz!” diye kara kara düşünmekten kendimizi alamıyoruz.

*

28 Şubat’ın yıldönümündeyiz, o yüzden şunu da ekleyelim:

O süreçte, tıpkı JİTEM gibi bir başka Frankeştayn canavarı daha türemişti: **BÇG.. Batı Çalışma Grubu..**

Grup adlı bu yasadışı çete de yine askerlerin marifetiydi..

Bu çetenin varlığını ortaya çıkaran kişi, yine bir başka üst düzey emniyet istihbaratçısıydı: **Bülent Orakoğlu**.

Askerliğini yapmakta olan bir polis memuru, **Kadir Sarmusak**, bu çetenin çevirdiği dolapları gösteren belgeleri Orakoğlu’na ulaştırmış, o da konuyu **İçişleri Bakanı** Meral Akşener’e iletmış, meseleden haberdar edilen **Başbakan Necmettin Erbakan** da (bu çetenin banisi komutanları emekliye ayırmak yerine) hadiseyi safça Cumhurbaşkanı Demirel’e havale etmişti.

*

Peki bu süreçte **MİT** ne yapmıştı?

MİT, Erbakan’a (TC Hükümeti’ne) yönelik (**ABD, İsrail ve beynelmilel Masonluk güdümlü**) darbe teşebbüsünün ardındaki orkestra şefiydi.

Askerler darbe arabasının tekerlekleri, Demirel direksiyonu, MİT ise motoruydu.

(**MİT’çilerin** bu süreçteki **vatana ihanet** anlamına gelen rolünü geçmiş yıllarda 28 Şubat darbesinin her yıldönümünde yazdık, tekrar anlatmayalım.)

Sonuçta TC Hükümeti ve millet, “**28 Şubat Yahudi darbesi**”ni yiyerek sendeledi, yere kapaklandı.

O süreçte en açık ve sert tepkiyi merhum **Prof. Dr. Mahmud Esad Coşan Hoca** göstermiş, o sırada genel yayın yönetmenliğini yaptığım *İslâm Dergisi*’nin Mart sayısının başyazısında “darbenin arkasında **İsrail**’in bulunduğunu” dile getirmişti.

Aynı sayıdaki “**Editör’den**” başlıklı kısa yazım bahane edilerek **DGM**’de (Devlet Güvenlik Mahkemesi) hakkımda dava açıldı.

Erbakan Hükümeti yıkıldıktan sonra **Fatih Çekirge** gibi gazeteciler için çıkarılan basın affının kapsama alanına girdiğim için ceza almaktan kurtuldum.

Ancak **Bülent Orakoğlu** ile **Kadir Sarmusak** benim kadar şanslı değildiler, onlar, darbeci çetenin tekerine çomak soktukları için tutuklanıp hapse atıldılar..

O süreçte Erbakan’ın partisi Refah kapatıldı.. Ardından Fazilet Partisi kuruldu, onu da “**Refah’ın devamı**” diye kapattılar.

Erbakan siyasî yasaklı hale getirildi, hapis cezasına çarptırıldı.

İmam hatipler, *Kur’an* kursları gibi mevzulara hiç girmiyoruz.

*

Esad Efendi, darbeci hainlerin iplerini elinde tutan **İsrail**'e dokunduğu için vatani terk etmek zorunda kaldı..

Bir süre Avrupa'da dolaştı, ardından **Avustralya**'ya yerleşti, fakat üç-dört ay sonra, Şubat 2001'de öldü.

Öldürüldü. [Ölümüyle ilgili kitabımızı internetten okuyabilirsiniz: **COK SESSİZ BİR ÖLÜM (ŞEYHLERİ DE VURURLAR)**]

Benim **öldürülmemden endişe ediyordu**, o yüzden Amerika'daki cemaat mensuplarına ABD'ye yerleştirilmem talimatını vermişti, fakat ölen o oldu.

Benim payıma ölmeden atlatacağım zehirlenmeler ve yalnızlık düştü.

*

Kanal A Genel Yayın Yönetmeni Alper Tan, 8 Mayıs 2014 günü yayınlanan bir yazısında, 28 Şubat'ın 2003 yılına kadar devam etmiş olduğunu ilan etmişti:

“28 Şubat döneminde yasakçı sisteme uymayan, yasakçı düzenin değişmesi için gayret eden veyahut ‘şimdilik’ bir şey yapmasa bile **ileride sistem açısından tehlikeli olabileceği varsayılan** insanlarla ilgili **infaz kararları** veriliyordu. Anlatıldığına göre infaz kararı çıkanların sayısı 11 bin 800 civarındaydı. Çok çeşitli yol ve yöntemlerle infazlara da başlanıyordu. **2003 yılına kadar devam eden süreçte** bu 11 bin 800 infaz kararından yaklaşık 3 bin 600'ünün uygulandığı anlaşılıyor. Faili meçhul kalan cinayet, **kayıp**, çatışmada öldürülme, **trafik kazası**, intihar, evinde veya işyerinde ölü olarak bulunma, **gizlice zehirlenme** uygulanan yöntemlerden sadece bazıları... Bunların bazıları ‘Kürtçü’ bazıları ‘Bölücü’ bazıları da ‘İslamcı’ yaftalarıyla suçlandılar, **fişlendiler ve infaz edildiler.**”

Gerçekte, 28 Şubat'ta hedefe konulan bazı kişiler 2003 yılından sonra da malum odakların elinden yakalarını kurtaramadılar.

“Nerden biliyorsun?” dersiniz vereceğim cevap ancak **Mevlana**’nın şu sözü olacaktır: “**Ben ol da bil!**”

Yakasını kurtaramayanlardan biri, **Muhsin Yazıcıoğlu**’ydu.

*

“Neden büyük ırmaklardan bile daha sarsıcıdır, karlı bir gece vakti dağ başında ölüme uyanan bir dostu hatırlamak?”

“EHVEN-İ ŞER” FIRKA YA DA CEMAATİMSİLER

Önceki sayfalarda, hadîs-i şerîflerde geçen **cemaat** tabirinden kastın, (halifenin/imamın idaresi altındaki, **İslam Şeriatı** ile yönetilen ve) **ümme-i Muhammed**’in (s.a.s.) siyasal birliğini ifade eden **İslam devleti** olduğunu söylemiştik.

Ayrılınması “**cahiliye ölümü**” ile ölünmesine yol açan cemaat işte budur.

Yine, Huzeyfe radiyallahu anh’ın rivayet ettiği hadîsten, “cemaat”ın (ümme-i halifesinin/imamının başında bulunduğu küresel İslam devletinin) bulunmadığı zamanlarda bütün “**fırka**”lardan ayrılınmasının tavsiye edilmiş olduğunu öğrenmiştik.

Bu, ağaç kökü kemirmekle eşdeğer bir meşakkat, çile ve zorluk anlamına gelse bile..

“Artık **sana ölüm erişinceye kadar** sen bu **ayrılık** üzere bulun!” (*Sahîh-i Muslim ve Tercemesi*, C. 6, çev. Mehmed Sofuoğlu, İstanbul: İrfan Yayıncılık, 1988, s. 47-48.)

*

Peki bu “fırka”lardan kasıt ne olabilir?

Hadîste bu tasrih edilmiş değil, fakat bağlamdan şu anlaşılıyor: Söz konusu “cemaat” dışındaki (kendisini o cemaatin alternatifi veya muadili kabul eden veya öyle gösteren, aynı işlevi görme iddiasındaki) her tür yapı, hareket ve topluluk “fırka”dır.

Onlar, cemaat (ümme-i halifesinin liderliği altındaki küresel İslam devleti) olmadıkları için otomatikman fırka kategorisine girmektedirler.

Günümüzdeki ulus-devletler, siyasal partiler, “cemaatimsi”ler, (kendilerinden ayrılanları “**cahiliye ölümü**” ile ölecek olmakla “müjdeleyen”) teşkilat ve cemiyetler bu kapsama girmektedir.

(Kendilerinden ayrılanlar için “**cahiliye ölümü**” karnesi hazırlamayan, hadîslerde belirtilen anlamda “cemaat” olma iddiasıyla ortaya çıkmayan, günümüz “**ulus-devlet**” fırkalarının “**kontrolü**”ne girip “**fırka uydusu**” haline gelmeyen ilim halkaları, eğitim-öğretim faaliyetleri ve tarikatlar için fırka nitelemesi yapmak uygun olmaz.. Devletçilik, milliyetçilik, Kemalistlik/Atatürkçülük, boz kurtçuluk vs. gibi batıl ideoloji ve hareketlerin kuyruğuna takılanlardan ise uzak durmak gerekir.)

*

Bu fırkaların özelliği, “cemaat”i cemaat yapan “**ilke**”yi (ya da “**ruh**”u) unutup kendilerini, kendi kuru kalabalıklarını “cemaat” kabul etmeleridir.

İbn Hıbbân şöyle demektedir:

“**Sahâbenin üzerinde oldukları yola ittiba edenler, onlardan sonra gelenlere muhalefet etse de cemaatten ayrılmış olmazlar. Fakat kim ashâba muhalefet etme anlamına gelecek şekilde sonrakilere uyarsa, işte o, cemaatten ayrılmış olur.**”

(Bkz. Recep Köklü, *Cemaatten Yana Tavır Almayı Emreden Rivayetlerin Değerlendirilmesi*, yüksek lisans tezi, İstanbul: M. Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2014, s. 13.)

Sahabe parçalanmamış, bölünmemiş, şu kabile bu kabile diye ayrı devletçikler oluşturmamış, Yemenlisi **Yemen**’de, Şamlısı **Şam**’da (Suriye, Ürdün ve Filistin’de), Iraklısı **Irak**’ta ayrı baş çekmemiştir.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in “yâr-i gâr”i Hz. Ebubekir radiyallahu anh’i “**imam**” (önder) bilerek “İslam birliği”ni sağlamışlardır.

İşte, ashabın bu yolunu terk ederek **milletçilik/milliyetçilik** yapanlar, **ashaba muhalefet** etmek ve “**sonrakiler**”in icat ettikleri milliyetçilikler çerçevesinde onların kurdukları “devlet”lerin **bekasını** dava edinmekle aslında “cemaat” (küresel İslam devleti) idealini (zihniyet düzeyinde) terk etmektedirler.

*

Bir devlet ve millet **Şeriat**’e (Allahu Teala’nın emrine) başkaldırmışsa, sırt çevirmişse oradaki **birlik ve beraberlik**, batıla ittiba ekseninde kurulmuş bir ittifaktır, **dalalet ve sapıklık birliği**dir.

Bu, **cemaatten (Ehl-i Sünnet ve Cemaat** tabirinde geçen cemaatten) ayrılmanın ta kendisidir..

Şeriat’e sırt çevirmekle hem Sünnet’ten hem de Cemaat’ten ayrılmışlardır.

Nitekim, Abdullah bin Mes’ud radiyallahu anh, “cemaate uyma” konusunda şu uyarıyı yapmıştır: “*Şüphesiz ki cemaat, Allah’ın emrine muvafık olandır.*” (A.g.e., s. 22.) Onun bu sözü şu şekilde de rivayet edilmektedir: “***Cemaat ancak Allah’ın emrine muvafık olandır. İsterse tek başına ol!***” (A.y.)

Ashabdan Enes b. Mâlik r.a. ise şunu demiştir:

“Cemaate sarılmanın emredildiği bir noktada **cemaatten maksat, hakk (doğru) olana sarılmak ve onu yerine getirmektir.** İsterse hakkı tutan az, muhalefet edenler çok olsun! Çünkü hakk, Hz. Peygamber ve ashâbının zamanından beri **ilk cemaatin benimsediği** hususlardır. Onlardan **sonra gelen yanlış yoldakilerin fazlalığına itibar edilmez.**” (A.g.e., s. 22-23.)

*

İmam-ı Azam, *el-Fıkhü'l-Ebsat*'ta şöyle demektedir:

“Mütecaviz kimselerle, küfürlerinden dolayı değil (müslüman olduklarını, İslam'ı/Şeriat'i kabul ettiklerini söylemeleri durumunda onları tekfir etmeden), haddi tecavüzlerinden (bağî olmalarından) dolayı savaş et. Adil zümre ile ve zalim (bile olsa ümmetin başındaki) sultanla (sulta/otorite sahibi imamlarla) beraber ol (Zümre/topluluk adılse, başındaki zalimden dolayı onu terk etme). Fakat mütecavizlerle (zalim zümreyle) beraber olma! **Cemaat ehlinde** fesatçılar ve zalimler mevcut olsa bile, onların içinde sana yardımcı olacak salih insanlar da vardır. Eğer **cemaat (topluluk) zalimler ve mütecavizlerden teşekkül ediyorsa [yani ortada cemaat diye bir şey kalmamışsa], onlardan ayrıl**. Çünkü Allah '*Allah'ın arzı geniş değil miydi? Hicret edeydiniz*' (Nisa, 4/97), '*Ey mü'min kullarım, benim arzım geniştir. Ancak bana kulluk edin*' (Ankebut, 29/56) buyurmaktadır.”

(Bkz. *İ'mâm-ı A'zam'ın Beş Eseri*, çev. Mustafa Öz, 13. b., İstanbul: M. Ü. İlahiyat Fakültesi Vakfı Y., 2017, s. 43.)

Burada önümüze **bağy** kavramı geliyor.

Cemaatten ayrılma (İslam devletine isyan etme) her zaman **irtidat** (dinden dönme) anlamına gelmiyor, bazen “**bağy**” (siyasî suç) kapsamına giriyor.

Prof. Dr. İbrahim Canan, *Hadis Külliyyatı Kütüb-i Sitte Tercüme ve Şerhi* (İstanbul: Akçağ Y., 2014) adlı eserinin “Hudud” bölümünde “**Bâğîler (Siyasî Suçlular)**” başlığı altında şu bilgileri veriyor:

“İslâm nokta-i nazarından nizamı bozucu hareketlerin hepsi aynı kategoriye dahil edilmez. Adi bir hırsızlık veya katl vak'ası ile, yol kesme vak'ası bir sayılmadığı gibi, **irtidâd** [İslam'dan ayrılma] hâdisesi ile siyasî suç [otoriteye itaatten ayrılma] da bir sayılmaz.

“Siyasî bir maksatla tevessül edilen eylemler ayrı bir kategoride mütâlaa edilirler.

“Fakihler siyasî suçlulara **bâği** (cem'i [çoğulu] buğât) der ve bunları şöyle târif eder: Bâği, **caiz olan bir te'ville haksız** yere imama karşı gelen **destek ve kudret** (menea ve savlet) sahibi kimselerdir.

“Bu tarife göre, **meşru** olan bir veliyyül emre [İslam devlet başkanına] veya naibine [yetkilendirdiği temsilcisine] karşı, **bir te'ville** yani kendince doğru görülen **bir te'vile, bir sebebe dayanarak** isyan eden ve itaat dâiresinden çıkan, bununla beraber **Müslümanların katlini, mallarının gasbını, zürriyetlerinin esir edilmesini helâl görmeyen** [ve ayrıca **tek başına, yalnız ve aciz/güçsüz olmayıp**] menea (destek, kudret) sahibi bir müslümana da **bâği** denir.

“Kendisine isyan edilmiş veliyyül emirden murad, **Müslümanların** [ümmetin] [dış saldırılardan koruma ve içerde düzeni sağlayıp kargaşayı önlemek suretiyle] **bir emniyet ve selamet dairesinde yaşamalarını temine muvaffak olan** [yani siyasi otorite durumunda] müslüman bir kimsedir.

“Bunun hakimiyet [imamlık, halifelik, devlet başkanlığı] makamına cemaatin [ümmetin] intihabları [seçimi] veya kendisinin kuvvet ve nüfuzuyla zorla gelmiş olması arasında fark yoktur. Halkın toplanıp, **idaresi altında emniyetle yaşadıkları** böyle bir veliyyül emre karşı –[yönetimdeki] **zulüm ve hıyanetten dolayı değil, belki onun makamına ondan ehakk [hak sahibi] oldukları iddiasıyla-** isyana kalkan bir grup, buğât'dan (âsilerden) sayılır.

“İmama, **zulmünden dolayı [haklı bir gerekçeyle] isyan edilmişse, bunlara bâği denmez.** İmamın zulmünden vazgeçmesi, onlara [isyan edenlere] karşı adaletli olması gerekir. Zulme karşı isyan edilmişse, halk,

ne isyancıların aleyhine imama yardım etmelidir -zîra bu, **zulme yardımcı olmak** demektir- ne de .... Şâyet isyanları, kendilerine yapılan zulüm sebebiyle değil de hak ve **makam iddiası** sebebiyle [salt siyasi ihtiras nedeniyle] vâki oldu ise, [ve hareketlerini “meşru / Şeriat’e uygun” gösterecek bir “tevil”de bulunuyor, gerekçe üretebiliyorlarsa] bunlar buğâtdır (âsıdırler). Kıtâle (savaşa) gücü yeten herkesin isyancıların bertaraf edilmesi için imama yardım etmesi gerekir [Ancak isyancılar tekfir edilmez, dinden dönmüş muamelesi görmezler.]. ...”

Bu ifadeler önemli..

Mesela bu ifadeler çerçevesinde düşündüğümüzde **Şeyh Said**’in isyanı için ne düşünmemiz gerekir?

Kendisine isyan edilen ne durumda, davası ne, ve isyan eden ne için isyan ediyor?

Hiç kuşkusuz merhum Şeyh Said şehit diye anılmayı, günümüzün (trafik kazasında ölünce bile) "şehit" ilan edilen "laik devlet" görevlilerinden daha fazla hak ediyor.

Laik (siyasal dinsiz, “Atatürk ilke ve inkılapları” adı verilen “**Curzon ilke ve inkılapları**”nı Allahu Teala’nın ilkelerine ve Rasulü’nün inkılaplarına tercih eden) “anayasa”sını koruma adına, “derin” görevlilerinin Şeriat yanlısı samimi müslümanları “irticacı ya da gerici tehdit” ilan ederek (**trafik kazaları ya da zehirleme** gibi) örtülü yollarla (yahut mafyavari yöntemlerle göstere göstere) ortadan kaldırmalarını dert etmeyen, küfür ve şirkten kaynaklanan bu cinayetleri “vatana hizmet” adı altında “kutsal”ı haline getirmekten kaçınmasını sağlayacak bir İslamîlikten bilinçli bir biçimde inatla uzak duran Türkiye Cumhuriyeti için savaşıp ölenleri (kayıt ve şart getirmeksizin) şehit ilan eden ve Allah’ın rahmeti ve Cennet ile müjdeleyenlerin, Şeyh Said’e şehadeti çok görmeleri, onların laikliği (siyasal **dinsizlikçiliği**) ve Selanikli “izindeciliği” ile gayet tutarlı bir tavidir.

*

Huzeyfe radiyallahu anh'in rivayet ettiği hadîste dikkat çeken hususlardan biri, “cemaat”in yokluğu durumunda “bütün fırkalardan ayrılınması”nı emreden Rasulullah s.a.s.’in, “O fırkalardan en iyisini destekle, şayet hepsi kötüyse en az kötü olanın yanında dur, **ehven-i şer** olanı destekle” gibi birşey dememiş olması.

O fırkaların (iyi kötü denilmeden) hepsinin **terk** edilmesini istiyor.

Diyelim ki terk etmediniz, “Şu diğerlerinden daha iyi” veya “Şu daha az zararlı” dediniz, iyi birşey yapmış olmuyorsunuz.

Terk etmediğimiz gibi bir de “**fırkacılık**” yapar, fırkamızın fanatik ve katı bir savunucusu olursak durumumuz ne olur, düşünmek gerekir.

(Particilerin ve günümüz “**cemaat bürokrasileri**”nin bu handikaptan kendilerini kurtarmaları imkânsız gibi birşey.. Ancak, mevcut “cemaat fırkaları”na ve cemaatçiliğe karşı olduklarını söyleyip ayrı “grup” teşkil edenler de yeni bir “fırka” olarak arz-ı endam edebiliyorlar.)

Bu fırkacılık, yerel düzeyde düşünöldüğünde falanca partiyi, filanca “cemaatimsi”yi, feşmekanca hareketi (mesela bir zamanların Yeniden Milli Mücadele Hareketi gibi bir hareketi) desteklemek şeklinde kendisini gösterebileceği gibi, **İrancılık, Suudculuk, Arnavutlukçuluk, Türkiyecilik** vs. gibi de tezahür edebilir ve kendisini “**devletçilik**” olarak gösterebilir.

*

Evet, “**son kale Türkiyecilik**” de fırkacılıktır.

Bu tür fırkacılıklar, kendilerini meşru ve makul göstermek için rakiplerinin hatalarını öne çıkarma eğilimi sergilerler.

Mesela Türkiyecilik, **İran’ın Şifliğine, Suud’un Vehhabîliğine** dikkat çekerek kendisini matah birşeymiş gibi gösteriyor.

Oysa, laik (siyasal dinsiz) ve Atatürkçü Türkiye, (İslam açısından) İran'dan ve Suudi Arabistan'dan daha doğru yolda değil..

Evet, “fırka”lardan uzak durmak, Türkiyecilik de, İrancılık da, Suudculuk da yapmamak gerekiyor..

Zaruret dolayısıyla bu devletlerden birinin pasaportuna sahip olmakla “devletçilik” ve dolayısıyla fırkacılık yapmak farklı şeylerdir.

İlki mazur görülebilir, fakat ikincisinin mazereti yok.

*

Söz buraya gelmişken şunu da söyleyelim:

Türkiye’de, yürürlükteki Anayasa’ya göre **devletin “dava”sı** İslam (Şeriat) değil..

Davası, **ulus/ırk/millet davası**.. “Ulusal çıkar” davası.. Menfaatperestlik..

Yani **cahiliye davası**..

Hadîs-i şerîfi hatırlayalım:

“Her kim (halifeye) itaatten hurûc edip çıkar ve cemaatten ayrılır da **fırkalaşır** ve bu hal üzere ölürse, o kişi cahiliyet ölümü ile ölmüş olur.

“Ve her kim de **ulusu/milleti/kavmi/ırkı için öfkelenerek**, ya da **milleti/ulusu için davetçilik yaparak (davası milliyetçilik olarak)**, yahut (hak yolda olup olmadığına, haklı olup olmadığına bakmaksızın) **milletine/ulusuna (devletine) yardım** ederek “içyüzü ve gayesi (Şeriat’e uygunluğu, hak oluşu) belirsiz” bir davanın sancağı altında savaşıyor ve böylece öldürülürse, işte bu, **cahiliye ölümüdür**.

“Ve her kim de günahsız-günahkâr diye ayırmadan, müminlerinin (vebalinin) korkusunu duymadan, **ahitleşilip sözleşilmiş olana verilen**

söze vefa göstermeden (anayasa ve yasalar ile verilen haklar ve yapılan taahhütler çiğnenerek, yürürlükteki hukuk ayaklar altına alınarak) ümmetimin üzerine yürürse, işte o, benden değildir, ben de ondan değilim.”

(Bkz. *Sahîh-i Muslim ve Tercemesi*, C. 6, çev. Mehmed Sofuoğlu, İstanbul: İrfan Yayıncılık, 1988, s. 50.)

Eldeki anayasanın **anti-Şeriatçılığına** rağmen Türkiyecilik yapanlar, farkında olmayabilirler fakat (İslam açısından) batıl bir davanın hizmetkâridirler.

Böylelerinin kendi kafalarından “**geleceğin ideal Türkiye’si**” hesabına Türkiyecilik yapmaları bir önem taşımaz, çünkü insanların sorumlulukları “**mevcut ve malum**” olan çerçevesinde ortaya çıkar, “**madum ve meçhul**” olan çerçevesinde değil..

Malum, meçhule kurban edilemez.

İnsanların ve toplulukların sorumlulukları ve mükellefiyetleri faraziyeler, varsayımlar, tahminler ve zanlar üzerine kurulamaz:

“Onlar dünya hayâtındaki çalışmaları **boşa giden**, fakat kendilerini gerçekten **güzel bir iş yapıyor zannedenlerdir.**” (Kehf, 18/104)

*

Evet, bugünkü Türkiye için Türkiyecilik fırkacılığı yapmak, cahiliye davasının peşine düşmektir.

“Ama ilerde Türkiye şöyle olacak böyle olacak” diyerek mazeret üretmeye çalışmak, “**gaybı taşlama**” olması bakımından kaçınılması gereken ikinci bir haddini bilmezliktir.

Gelecekte ne olacağını, kimin ne yapacağını nerden biliyorsun, sana vahiy mi geliyor:

De ki: “(Ben, önceden gelmiş olan) o peygamberlerden farklı biri değilim; **bana ve size ne yapılacağını da bilmiyorum**. Ben ancak, bana vahyedilene uyarım; ve ben (Allah'ın azâbı hususunda) apaçık bir korkutucudan başka birşey değilim.” (Ahkaf, 46/9)

Tekrar edelim, bugünkü Türkiye için Türkiyecilik fırkacılığı yapmak, cahiliye davasının peşine düşmektir.

Şunu söylemek bizim için bir borç:

Bu **devletin davasına (anayasa ve yasalar çerçevesinde)** samimi bir şekilde bağlanan ve o yolda savaşıp ölenler söz konusu olduğunda (hadîs-i şerîf gereği) **şehitlikten** değil, **cahiliye ölümünden** söz etmek gerekiyor.

Bu sözlerimizden rahatsız olan “Türkiyeci”lere/“devletçi”lere tavsiyemiz, bu sözlerimizi dert etmek yerine, devletin davasının “**îlâ-yi kelimetillah**” ve “**Şer’-i şerîfin hakimiyeti**” olması için gereken adımları atmalarıdır.

Bizi değil devleti değiştirmeye uğraşmaları gerekiyor.. Eğer müslümansalar.. Gerçekten iman etmişseler..

Diyelim ki biz de Türkiyecilik kervanına katıldık, bu neyi çözer?.. Hadîs-i şerîfte yapılan uyarı geçersiz hale mi gelir?!

*

Bugün Türkiye’de bir kimse (İslam açısından şehit olmayı hak ettirecek şekilde, mesela Şeyh Said gibi) İslam’ın/Şeriat’ın hükümleri uğruna savaşp ölürse, **anayasal düzeni tanımama, reddetme, yıkma** niyeti taşıma tutumu içine girmiş, **anayasal suç** işlemiş oluyor.

Siyasal partiler söz konusu olduğunda bunun cezası “**siyasi mevta**” haline getirilme, kapatılma, yani “siyasal idam”.

Bu noktada devlet kurumları geçmişte (**MİT**’i, **TSK**’sı, “siyasallaştırılmış” yargısı vs. ile), açık kanıt bulamazsa “**niyet okuyarak**”, insanların kalbinden geçenleri anlama “laik keramet”i (istidracı) sergileyerek bir sürü partiyi “**şehit**” etmiş durumda: Milli Nizam Partisi, Refah Partisi, Fazilet Partisi.

AK Parti de bu yolun “**gazi**”lerinden..

Kapatma davasından kılpayı kurtulmuş durumda..

“Şehit parti” olmayı hak ettirecek bir varlık gösteremedi, laikliğin (siyasal dinsizliğin) bekçileri bunların **niyetlerini** inceden inceye okudular, **kalplerini manevî röntgen cihazıyla didik didik** ettiler ve “samimi Şeriatçılık” kısıntısı bulamamış olacaklar ki “Laik (siyasal dinsiz) inanç hürriyeti davasını biraz abarttınız” diyerek kulak çekmekle yetindiler, hazine yardımından, cep harçlığından mahrum bıraktılar.

*

Kısacası, “**cemaat**”ten kasıt, başında **halife**/imam bulunan küresel İslam devletidir.

Demek ki **Müslümanlar’ın cemaati** (yani “Şeriat’i uygulama, Müslümanlar’ı koruyup kollama ve küffarla **cihad** etme sorumluluğunu” üstlenmiş halifenin/imamın yönettiği küresel İslam devleti) mevcut değilse, müslüman için ne herhangi bir **otoriteye itaat**, ne de **bir topluluğa** (organizasyona, örgüte, gruba, “zamane tipi cemaat”e, devlete) katılıp tabi olma “**dinî** mükellefiyeti” vardır.

Sosyolojik, siyasal ve ekonomik zaruretler yüzünden yaşamak zorunda kaldığı bazı durumlar ve zoraki eklemlenmeler olabilir, fakat “**dinî**” bir itaat yükümlülüğü mevcut değildir.

Böyle bir mecburiyetin bulunmaması bir yana, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem tarafından emir ve tavsiye olunan tavır bunun tam aksi yöndedir.

Tabî “**ağaç kökü kemirme**”den farksız meşakkate katlanacak babayiğit bulmak da kolay değil..

Bunun için “**zamanın Huzeyfe’si**” olmak gerekiyor.

Fakat hiç değilse haddimizi bilip fırkacılıktan uzak durabilir, terk olunması gereken mevcut fırkaların havariliğine soyunmaktan ve onlar hesabına Don Kişot tipi şövalyelik yapmaktan kaçınabiliriz.

ULUS-DEVLET FIRKACILIĞI VE TÜRKİyecİLİK

İrancılık, Suudculuk, Arnavutlukçuluk, Türkiyecilik vs. gibi “ulus-devlet” eksenli “devletçilik”lerin (Huzeyfe radiyallahu anh’ın rivayet ettiği hadîste bahis konusu yapılan **fırka** olgusu çerçevesinde) Müslümanlar’daki (ümmetteki) “**cemaat**” ruhunu öldüren (ve böylece onları “amelen” ve hatta “zihniyet” bakımından Ehl-i Sünnet ve Cemaat tabirinde geçen “cemaat”ın dışına iten) birer fırkacılık hareketi olduğunu önceki yazılarda dilimizin döndüğünce anlatmaya çalışmıştık.

Bu tür “**cilik, culuk**”ların akıl yürütüş biçimi her yerde aynıdır.

Yani bir **Türkiyeci** ile bir (**İranlı**) **İrancı**, bir **Arap Suudcunun** kendi “devletçiliği”ni savunma biçimi benzerlik gösterir: Kendi devleti, İslam karşısı devletlerin gerçek hedefidir, sürekli **komplolarla** karşı karşıyadır, diğer ülkeler ise bu İslam karşısı cephenin **açık veya örtülü işbirlikçisidir**.

Mesela bir **İranlı İrancı**’ya göre, Türkiye NATO üyesi bir ABD müttefikidir, laiklikten (siyasal dinsizlikten) taviz vermek istemeyen Kemalist bir devlettir.. İran gibi İslamcı/Şeriatçı değildir, anayasasının temelini oluşturan Atatürk ilke ve inkılapları çerçevesinde hristiyan-yahudi uygarlığı ve çağdaşlığının peşine düşmüş bir “**Batı uydusu**”dur. Halbuki İran bu ittifakın dışında ve karşısındadır, hedefidir.

Bir **Suudcunun** kendi ülkesi ve Türkiye hakkındaki düşünceleri de bundan farksızdır.

Buna karşılık **Türkiyeciye** göre de Batı asıl (şanlı tarihinden, Viyana önlerine kadar gitmiş olmasından dolayı) Türkiye’den korkmaktadır.

*

Şaşırtıcı gelebilir fakat **Suriye** gibi görece önemsiz bir ülkede bile rejim yanlısı ulema Türkiyecilerinkine benzeyen argümanlarla **Esed** yönetimine destek vermiş durumdadır:

“... el-Buti, modern devletin gölgesinde, barındırdığı çelişkilerin şuurunda olmayarak ‘rejimin fakihî’ne (el-fakîhu’s-sultânî) bir örnek olarak karşımıza çıkmaktadır. O şaşırtıcı bir şekilde [**Suriye’nin şahsında**] **sürekli tuzaklara ve komplolara maruz kalan bir İslam** anlayışına sahiptir; **Beşşâr el-Esed rejiminin çöküşü, ona göre [Amerikan komplosu marifetiyle] İslam’ın çöküşü** demektir.

“Onun bu bakış açısı şöyle açıklanabilir: Ona göre ... **Suriye yönetimi hedef tahtasındadır**. Zira Suriye, Arap haklarının elde edilmesi için verdiği destekle **Batı politikalarının karşısında bir engel** olarak durmaktadır. **Amerikan politikaları** da el-Esed’i düşürmek suretiyle, Suriye’yi bataklığa sürükleme ve **parçalamayı hedeflemektedir**. Bu yüzden el-Bûtî, Suriyede meydana gelen devrimin [**ayaklanmanın**] **dış güçler tarafından yönetildiğini** ... düşünmektedir. ...

“... Aynı zamanda bu grubun fetvaları daima kendilerini **rejimin destekçisi, izleyicisi veya teşvik ve korkutmasına boyun eğen kişiler** olarak ortaya koymamaya çalışır. Bunu yapmalarının sebebi, verdikleri fetvanın **siyasi şaibelerden** uzak olduğu ve sadece Allah’ın şeriatının, emrinin ve nehyinin gereği olduğu görüntüsünü vermek içindir. Bununla birlikte, rejimin fukahası, kendilerinin her ne kadar **siyasetten uzak olduğunu** devamlı vurgulasalar da, her münasebette, başkan ve rejim adına idari kararları ve **yönetimin buyruklarını tebliğ** eden şahsiyetlere dönüşmüşlerdir. Onlar aslında, dinin hükümlerini ve dini fetvaları anlatma kılıfıyla **rejimin tebliğciliğini** yapmaktadırlar. Bu ister, ders anlatma şeklinde olsun, ister camilerde verilen hutbeler şeklinde olsun, böyledir. ...

“El-Bûtî’nin çelişkili tavırları, siyaset ve yönetimin [kendisi] üzerindeki etkisini göstermektedir. O genelde, **kendi mezhebine ait fikhî tercihlere** sıkı sıkıya bağlı kalırken, zaman zaman **siyasi otorite ile ilgili konularda** ... fıkıh usulünün bazı delillerini kullanmak [ve yeni içtihat yapmak] zorunda kalmaktadır. ... Hatta bir adım daha ileriye giderek **Batının Suriye rejimi tarafından temsil edilen İslam’a kurduğu komplodan** bahsederken, rejimin baskısının kurbanlarından [kendi] cüzi maslahatlarını umumun [genel] maslahatı yolunda –ki bu da rejimin **bekasıdır**- görmezden gelmelerini ister. ...

“Yine el-Bûtî’de dikkatimizi çeken bir nokta da, siyasi otoriteye karşı **teslimiyetçi tavrı [onların] icraatlarını sorgulama** cesareti gösterememesidir. O sürekli, otoritenin emirlerine karşı konulamayacağını kabul etmektedir. Bu yüzden, hitabını sadece insanlara [yönetilen vatandaşlara] yöneltmekte ve onların tasarruflarını sorgulamaktadır. ... Onun bu tutumu, sık sık çelişkiye düşmesine sebep olmuştur. Zira **otorite çeşitli etkenlerden dolayı tavrını sık sık değiştirmiştir. El-Buti de buna paralel olarak sık sık görüş değiştirmek** zorunda kalmıştır. ...

“Bu tevillerden birisi de, ... bu devrimin [ayaklanmanın] **adil ve müslüman** bir yöneticiye isyan manası taşıdığını düşünmektedirler. Bu yönetici aynı zamanda **Siyonist düşmana karşı direniş cephesini** de temsil etmektedir. Bu yüzden, onların nazarında devrim [ayaklanma] İsrail’e hizmet etmektedir; Allah’a, Resulüne ve Müslümanlara karşı savaş ilanı mesabesindedir. Bu, el-Buti’nin benimsediği ve hayatının son anlarına kadar arkasında durduğu görüştür. ...

“Bu meselenin, **bu [Suriyeci] grup** tarafından ‘**fitne**’ olarak nitelenmesi ve bunun üzerinden fitneyi kötüleyen naslar [ayet ve hadîsler] çerçevesinde değerlendirilmesine gelince, ...

“Bu müftilerin fetvalarını ve resmi beyanlarını incelediğimizde, ... ‘İki zarardan daha azını [**ehven-i şerreyni**] işlemek’, ‘Def’-i mefasidin celb-i menafia müreccah [zarardan kaçınmanın fayda sağlamaya tercih edilir] olması’ gibi genel kuralları delil olarak kullanmaktan öteye geçmemektedir. Üstelik burada bile, maslahat ve mefsedet’in [fayda ve zararın] doğru tarifleri yapılmamakta, aralarında nasıl bir karşılaştırma yapıldığına yer verilmemektedir. Bu karşılaştırma, **kesin** bir sonuç mu ifade etmektedir yoksa **zanna** mı dayanmaktadır? Dolayısıyla bu yöntem, otoritenin arzusuna uygun düşen bir dayanak veya çıkış yolu arayan kişinin kullanacağı yöntemdir. Tabii ki, otorite ve **otoritenin ihtiyacı ile uyumlu** hareket etmektedir. **Resmi söylemi** benimsemekte ve otoritenin siyasi tutumuyla **kendi arasına mesafe** koymamaktadır. Hatta çoğu zaman, karşıt görüş ifade eden fetvalarda siyasi polemiklere girişmektedir. Halbuki hilâf ilmi, tarihsel geleneği olan bir ilimdir. En önemli esası da, **prensip olarak bütün içtihatların meşruiyetlerinin kabul ediliyor olmasıdır** [İçtihat, içtihatı nakzetmez, geçerliliğini kaldırmaz]. Ancak biz bu resmî fetvalarda, bu anlayışın izine rastlayamayız. Zira bu fetvaların varlık sebebi, siyasi muhalefet prensibine düşman **resmî müftilerce** siyasi bir fonksiyonu yerine getirmektir. Bu yüzden fetvaları halka yöneliktir [sadece halkın tutumunu sorgular], yoksa yolunda yürüdüğünü düşündükleri devlet veya otoritenin politika ve tutumuna yönelik değildir.”

(Ruaa Mansour, *Suriyeli Âlimlerin Suriye Savaşı Hakkındaki Fetvalarının İslam Hukuku Açısından Analizi*, yüksek lisans tezi, Bursa: Uludağ Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, 2018, s. 91-95.)

Görüldüğü gibi bir Suriyeci ile Türkiyeci arasında yaklaşım bakımından kayda değer bir fark bulunmuyor.

*

Doğal olarak, Huzeyfe r.a.'in rivayet ettiği hadîste dile getirilen türden bir “**cemaatsiz**” **dünyada** “itaat” edilmesi gereken bir “**zamanın imamı**” da mevcut değildir.

Yine, itaat edilmesi gereken bir **kutup, gavs** vs.nin mevcudiyeti de söz konusu değildir. (Birbirini bilip tanıyan keramet ehli gerçek evliyaullah [Öyle zannedilenler değil, gerçek velîler] içlerinden birini en üstünleri görüp onun için “Bu kutuptur, gavstır” nitelemesini belki yapabilirler, fakat bu, ümmetin bilmek ve inanmakla yükümlü oldukları birşey değildir. Yani bir müslüman için “**Falanca gavstır, kutuptur**” diyerek inanma ve peşinden gitme mükellefiyeti yoktur. Günümüzün tarikat şeyhlerine gelince.. Bunların büyük çoğunluğu kendisinden başkasını adamdan saymaz, Şeriat açısından kendisi de arızalı olduğu için diğer şeyhleri bu açıdan değil fakat “**silsile**”si ve “**icazet**”i açısından sorgular, onları “**sahte**” olmakla suçlar.)

Evet, peşinden gidilmesi **vacip** olan kutuplar, gavslar yoktur, terk edilmesi gereken **fırkalar** vardır. (Fırkalaşmamış, fırka durumundaki mevcut devletlerin **açık ya da örtülü biçimde** emrine girmemiş ender-i nadirattan **meşayih ve ulema** bahis dışı; onlardan istifade edilmesi gerekir.)

*

Velhasıl, cemaatin, küresel İslam devletinin mevcut bulunmadığı zamandaki bütün devletler (araya mesafe konulması gereken) **fırkalar**dır.

Cemaat olmadıkları kesin olan bu fırkaları, ayette geçtiği üzere **taife** olarak da adlandırmak mümkün olabilir:

“Eğer mü'minlerden iki tâife birbirleriyle vuruşurlarsa, hemen aralarını düzeltin! Artık onlardan biri (yine de) ötekine haksızca zulmederse, o takdirde Allah'ın emrine dönünceye kadar o saldıran (taraf)la savaşın! Fakat

dönerse, o takdirde aralarını adâletle düzeltin ve adil olun! Şübhesiz ki Allah, adâletli olanları sever.” (Hucurat, 49/9)

Ayetin Arapça’sında “**taife**” kelimesi geçiyor. Bu kelimeyi **kısım, grup, topluluk, zümre** ve **bölük** diye tercüme eden meal yazarları mevcut..

İmdi, bu taifeler, birer cemaat midir, değil midir?..

Taifelere **cemaat** diyebilir miyiz?.. Bu taifeler, kendilerinden ayrılanlara “**cemaatten ayrılma**” suçlaması yöneltebilirler mi?..

*

Bugün Türkiye’de kendilerini “cemaat” olarak tanıtan gruplar aslında “**taife**”dirler.

Fırkacılar.

O gruplardan ayrılmak cemaatten ayrılmak anlamına gelmez.

Fakat, böylesi gruplara katılan bir kişi, aralarında kalmaya dair (şer’an mahzurlu olmayan) bir **sözleşme** yapmışsa, ahd ü peyman vermişse ve (karşı tarafın sözleşmeyi çiğnemesi gibi) haklı bir gerekçesi bulunmadan ayrılmışsa, **sözünden dönmüş, ahdini çiğnemiş, münafıkça hareket etmiş** olur.

Fakat “**cemaati terk**” etmiş olmaz.. Çünkü o topluluk “cemaat” değildir.

Cemaat (büyük harfle başlayan, **el-Cemaat** olan cemaat) başka birşeydir.

Hadîslerdeki **cemaat** kelimesiyle kendilerinin kastedildiğini zanneden tarikatçı **cahiller** ile gerçeği bildiği halde böylesi bir izlenim vererek insanları aldatan sahtekâr **sofuluk pazarlama anonim şirketleri** de (terk edilmesi gereken) birer fırka durumundadır.

*

Sahîh-i Müslim’i tercüme ve şerh eden Mehmed Sofuoğlu, cemaati terk edenlerle ilgili “cahiliye ölümü” ifadesi hakkında şöyle bir açıklama yapıyor:

“ [Rasulullah s.a.s.] ‘*Her kim ... **İslam ümmetinden bir karış ayrılırsa cahiliyet ölümü ile ölür***’ buyuruyordu ki bu, başsız [imamsız, halifesiz] ve ictimâî nizamdan [toplumsal düzenden, devletten] mahrum cahil milletlerin asi bir ferdi olarak ölür demektir, yoksa kâfir olarak ölür demek değildir. **Devlet başkanına yapılan bu itaatın mutlak olmadığını, bunun bir hududu (sınırı) bulunduğunu**, birçok hukuk nazariyelerinde [kuramlarında, teorilerinde] ve fıkıh sistemlerinde zikredilen **bazı şartlar ve hallerinde bu itaatın son bulacağını** daha önceki hadîslerde ve hâşiyelerinde [ilave açıklamalarda] belirtmiş bulunuyoruz.”

(**Sahîh-i Muslim ve Tercemesi**, C. 6, çev. Mehmed Sofuoğlu, İstanbul: İrfan Yayıncılık, 1988, s. 51-52, dn. 22.)

Benzer ifadeler merhum Ahmed Davudoğlu Hoca’nın **Müslim** şerhinde de mevcut.. Bu açıklamalar kökeni itibariyle **İmam Nevevî** gibi alimlerin yazdıkları şerhlere dayanıyor.

Ancak, burada bir hususun altını çizmek gerekiyor: **Cemaatten ayrılmak** bazen **küfür** anlamı da taşıyabilir.

Nitekim bir hadîste şöyle buyuruluyor:

“Allah’tan başka tanrı bulunmadığına ve benim onun elçisi olduğuma şahitlik eden **bir müslümanın kanı (öldürülmesi)**, **ancak şu üç şeyden biri ile helal olur**: Başından evlilik geçmiş olduğu halde zina etmekle (**es-seyyibü’s-zânî**, seyyib zinacı), öldürdüğü nefse karşı öldürülmekle, dinini terk edip cemaatten ayrılmakla (**ve’t-târikü li dînihi’l-mufârıku li’l-cemâati**).” (**A.g.e.**, C. 5, s. 261.)

Bu hadîs, **kütüb-ü sittenin** tamamında yer almaktadır: Buharî: Diyet 5, hadis no. 6484; Müslim: Kasame 25, hadis no. 1676; Tirmizî: Diyet 10, hadis no. 1402; Ebu Davud: Hudud 1, hadis no. 4352; Nesaî: Tahrimu'd-dem 5, hadis no. 4016; İbn Mace: Hudud 1, hadis no. 2534.

Dikkat edilirse bu hadîste de “cemaat” için “**el**” **takısı** (the artikeli) kullanılıyor. Doğal olarak bu “belli, belirli” cemaat, ümmetin genelini temsil eden küresel İslam devletidir.

Mufârik kelimesi de yine “**fırka**” kelimesiyle aynı kökten (fâraka-yufâriku fiilinden) türemiş “ism-i fail”.

Evet, burada sözü edilen cemaat, “**el**” **takısı** almadan yazılan “herhangi” bir cemaat değildir.

*

Burada sözü edilen cemaatin **İslam devleti** demek olduğu, “öldürme”den söz edilmesinden de bellidir.

Çünkü bu tür had cezalarının uygulanması “**İslam devleti**”nin ve “**Şeriat mahkemeleri**”nin varlığına bağlıdır.

İslam devletinin bulunmadığı bir yerde (mesela Almanya’da), bugün cemaat denilen toplulukların üyelerinden biri o cemaati (cemaatimsiyi) terk etse ve İslam’dan da dönse, onun öldürülmesinden söz etmek abes olur.

Aynı şekilde Türkiye’de mesela **İsmailağa Cemaati’nden Talha Hakan Alp’in dinden döndü ve cemaati terk etti** diye öldürülmesini istemek söz konusu olmaz.

Çünkü Türkiye İslam devleti değil ve ortada “**resmî**” **Şeriat mahkemesi** yok.

*

Evet, hadîslerde geçen cemaat, İslam devletidir, bugün adına cemaat denilen topluluklar değil.

Sofuoğlu, Abdullah ibni Mes'ûd radiyallahu anh'in rivayet ettiği bu hadîs hakkında şu açıklamayı yapıyor:

“... **İmam Şafî**, namazı terk edip tevbe etmeyen de katli (öldürülmesi) içtiğinde bulunmuştur. **Ebu Hanife** namazı terk edenin **öldürülmesini** tecviz etmemiştir (caiz görmemiştir) ki bu içtiğat şu İbn Mes'ûd hadîsine mutabıktır.

“**Zina eden** dul ki, nikah ile evlenmiş ve evlilik hayatı bitmiş olan erkek ve kadın demektir. Bunu ifade eden **seyyib** sözü **bâkir (bekâr)** mukabilidir (karşıtıdır). ... Evlenmemiş oğlan ve kız zina ederlerse, bunların cezası **ölüm değil, yüz değnektir**. ... “ *‘Zina eden kadınla zina eden erkekten herbirine yüzer değnek vurun. Eğer Allah’a ve ahiret gününe inanıyorsanız, bunlara, Allah’ın dini hususunda acıyacağınız tutmasın. Müminlerden bir zümre de bunların azabına şahit olsun.’* (en-Nûr, 24/2)

“Vurulacak değneğin **serçe parmak kalınlığında ince** olması, çıplak değil, **orta giyimli vücuda** vurulması, değnek **en çok omuza kadar kaldırılarak** vurulması, vücudun (tek) bir noktasına değil, yüz gibi nazik bölgeler korunarak diğer kısımlara ayrı ayrı vurulması, zayıf bünyeli olan mücrimler (suçlular) hakkında bu şartların azamî tahfif edilmesinin (hafifletilmesinin) bu cezanın en mühim şartları olduğu **fıkıh (Şeriat) kitaplarında** tasrih edilmiştir (açıklanmıştır).”

(**A.g.e.**, C. 5, s. 261, dn. 9.)

Cezanın halkın huzurunda infazı hem **ibret** alınması ve başkalarının gözünün korkutulmasını sağlar, hem de cezayı infazla görevli kişilerin **yoksullar, kimsesizler ve sahipsizler söz konusu olduğunda haddi aşmalarını, itibarlılar,**

zenginler ve makam mevki sahipleri söz konusu olunca ise **torpil** geçip onları serbest bırakmalarını engeller.

Şer’î cezalar (Ki adalet demektir) karşısında birer merhamet abidesi haline gelen, fakat laiklik ve Kemalizm/Atatürkçülük hesabına **şapka giymedi diye insan asılmasını** bile alkışlayan düzenperestlerin, laik (siyasal dinsiz) rejimlerin karanlık izbelerinde “**Burada Allah yoktur**” denilerek yapılan akla havsalaya sığmaz canavarlıktaki işkencelerin “**dilsiz şeytan**” kabilinden ortakları olduğunu unutmamalıyız.

*

Görüldüğü gibi Sofuoğlu, “**Devlet başkanına** yapılan itaatin **mutlak** olmadığını, bunun bir **hududu** bulunduğunu” söylüyor.

Sözünü ettiği “devlet başkanı” **laik (siyasal dinsiz) devletin ya da küfür devletinin** başkanı değil, İslam devletinin **imamı (halife)**.

Laik (siyasal dinsiz) devletin başkanı değil.. Onun (**dinî** bir yükümlülük olarak) itaat konusunda i’rabta hiç mahalli bulunmuyor.

Evet, halifeye bile itaat “**mutlak**” değildir, emirlerinin **meşru (Şeriat’e uygun)** olması şartına bağlıdır.

*

Nitekim Hz. Ebubekir r. a. halife olduğunda şu özlü, veciz, ibret ve ders dolu hutbeyi irad etmiştir:

“Ben sizin en hayırlınız olmadığım ve **istemediğim halde** sizin başınıza halife seçildim. **Kur’ân** nazil olmuş, Hz. Peygamber dinin hükümlerini açıklamıştır. Ey insanlar! Onun bize öğrettiklerinden öğrendik ki, **akıllıların en akıllısı** Allah’tan korkan, yani Allah’ın emirlerini yerine

getirip, yasaklarından uzak durandır. **Acizlerin, zavallıların en zavallısı** da helal haram demeden günahlara dalandır. Sizin **en güçlünüz**, benim katımda zayıfın hakkı kendisinden alınıncaya kadar **en zayıftır**. Sizin **en zayıfınız** da hakkı alınıncaya kadar benim yanımda **en güçlüdür**. Ey insanlar! Ben ancak Hz. Peygamber’in yoluna uyarım. Kendiliğimden **bir şey icat edici değilim**. Eğer iyilik yaparsam bana yardımcı olunuz. Eğer doğru yoldan **saparsam beni düzeltiniz**. Allah yolundaki **cihadi terk eden bir millet mutlaka fakr u zaruret ve zillete düşer**. Bir toplumda **fuhuş yayılırsa Allah hepsine belayı** gönderir. Ben Allah’a ve Rasulü’ne itaat ettiğim müddetçe siz de bana itaat ediniz. Allah ve Rasûlü’ne **isyan ettiğim zaman artık bana itaat etmeniz gerekmez**. Ey insanlar! Benim yanımda doğruluk emanettir (güvenilirliktir), **yalancılık ise hiyanettir**. Söyleyeceklerim şimdilik bundan ibarettir. Hem kendim için hem de sizler için Allah’tan af ve mağfiret dilerim.”

Görüldüğü gibi Hz. Ebubekir “**Allah ve Rasûlü’ne isyan ettiğim zaman artık bana itaat etmeniz gerekmez**” diyor.

Ayrıca “Ben ancak Hz. Peygamber’in yoluna uyarım. Kendiliğimden bir şey **icat edici değilim**” diyerek “**dinde güncelleme**” **hadsizliği** ile arasına mesafe koyuyor.

Ve de, **algı operasyonu ve psikolojik savaş** gibi artistik laflar eşliğinde yalancılık ve siyasal dolandırıcılığı meziyet ve fazilet gibi sunan modern devlet şeytanlığının aksine **yalancılığı “hainlik”** olarak niteleyip lanetliyor.